ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ପରିଣୟ ।

ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣପୁରର ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ରାଜା
ଶ୍ରୀ ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର ସିଂହଦେବଙ୍କ
ରଚିତ ।

ଅଧୁନା
ଭୂତପୂର୍ବ ଅନ୍ତଃପାତି ବନାଇ ତହସିଲଦାର
ଓ ପ୍ରଥମଶ୍ରେଣୀ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ
ପଣ୍ଡିତ ଶ୍ରୀ ଗୋପୀନାଥ ପାଣିଗ୍ରାହୀ ବିଦ୍ୟାରତ୍ନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା
ସଂଶୋଧିତ ହୋଇ
ଶ୍ରୀ ସୋମଭୂଷଣ ସିଂହଦେବ
ଯୁବରାଜ ସାହେବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା
ପ୍ରକାଶିତ ।

ପ୍ରଥମ ମୁଦ୍ରଣ ।

Printed by V. Kar.
THE UTKAL SAHITYA PRESS,
CUTTACK.
1914.

ମୂଲ୍ୟ ୬ ୦ ପ

ଶୁଦ୍ଧିପତ୍ର ।



ପୃଷ୍ଠା	ପଂକ୍ତି	ଅଶୁଦ୍ଧ	ଶୁଦ୍ଧ
୨	୧୦	ସମ୍ମୁଟରେ	ସନ୍ମୁଖରେ
”	୨୧	ନାନାବିଧାନୁପାପରେ	ନାନାବିଧ.ନୃପ୍ରାପରେ
୯	୧୫	ଚଳୁଛ	ଚଳୁଛି
	୧୬	(ଶେଷ)	(ଶ୍ଳେଷ)
	୨୭	ଜଳଘଳ	ଜଳଗାଳି
୧୩	୨୩	ନିର୍ଲ୍ଲଜ	ନିର୍ଲ୍ଲଜ୍ଜ
୧୪	୩	ଅବେଣ	ଅବେଣି
୧୭	୮	ରୂଢ	ରୂଢ଼
	୨୧	ତରଣମନ୍ଦର	ତରଣୀମନ୍ତ୍ରୀର
	୨୫	ପଶ୍ଚାତାପେ	ପଶ୍ଚାତ୍ତାପେ
୧୮	୨	ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣୀରବମଧ୍ୟ	ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣୀରବମଧ୍ୟ
	୨	ପୋଷନ୍ତୁ	ତୋଷନ୍ତୁ
”	୯	ରମି	ରମେ
”	୨୯	ତୋଷଲେ	ତୋଷିଲେ
୨୨	୮	ପୃଷ୍ଠରେ	ପୃଷ୍ଠେ
୨୯	୪	ମୃଦର	ମୃଦଉ
୩୭	୩	ରଙ୍କୁଣାଦ	ଗୃଧୁଣାଦ
୩୨	୨୦	ଚନ୍ଦ୍ରିକାତନ	ଚନ୍ଦ୍ରିକାଲତ
	୨୪	ଛନ୍ତି	ଅଛନ୍ତି
	୮	ଅନ୍ତ୍ର	ଅନ୍ତ୍ରୁ
	୨୧	କୋଷ୍ଠ	କୋଷ୍ଠେ
	୧୫	ବନ୍ଦିଲ	ବନ୍ଦିଲା
	୧୩	ଉଭ	[illegible]

ପୃଷ୍ଠା	ପଂକ୍ତି	ଅଶୁଦ୍ଧ	ଶୁଦ୍ଧ
୨୯	୧୦	ଓ୍ଵଶୀର	ଉଶୀର
	୧୪	କୈବାତକ	କୈବର୍ତ୍ତ
୪୨	୨	ରପ	ଏ ରପ
୪୭	୪	ଚଉଁ	ଚଉଁ୍
୪୯	୧୩	ଶୁଳ	ଶୁକ
୫୩	୧୪	ସଙ୍ଗେତ	ସଙ୍ଗୀତ
୬୪	୧୦	ଚଉଁ	ଚଉଁ୍
୬୮	୧	ଦେଲ ପାଦ	ପାଦ ଦେଲ
୭୫	୮	ଧୂନରେ	ଧୂଳରେ
୮୨	୨୩	ପତିବହଣ	ପତିବରତା
	୨୪	ପାଟଳବର୍ଣ୍ଣା	ପାଟଳବର୍ଣ୍ଣୀ
୮୭	୭	ମଞ୍ଜୁଲି	ମଞ୍ଜୁଳ
୮୮	୨୩	ଶୃରୁ	ଗୁରୁ
୧୦୪	୨୧	ନକ୍ରବେଗି	ନଭବେଗି
୧୦୭	୧୭	ପଦ୍ମଗନ୍ଧ	ପଦ୍ମଗନ୍ଧ
୧୧୧	୭	ପିଳା ଯେ	ପିନା ଯେ
୧୨୨	୭	ମୂର୍ଚ୍ଛା	ମୂର୍ଚ୍ଛା



ପୃଷ୍ଠା	ଅଶୁଦ୍ଧି	ଶୁଦ୍ଧି
୧୧୨	ଜଦ	ରଜ
୧୧୩	ରବଢ	ବଢନ୍ତି
୧୧୪	ଷଣ୍ଢପନୋ	ଷଣ୍ଢଗେନା
୧୧୫	ଅଛୁଂ	ଅଙ୍ଗୁ
୧୧୫	ସ୍ପଣ୍ଡାଳ	ଚଣ୍ଡାଳ
୧୧୭	ଦରମ	ପରମ
୧୧୮	ବଘାର୍ଣ୍ଣି	ଘୋର୍ଣ୍ଣି
୧୨୦	ଥଗ୍ନି	ଅଗ୍ନି
୧୨୧	ଘିଜ୍ଞୁ	ବିଷ୍ଣୁ
୧୨୨	ଘଙ୍କଃ	ସ୍ପୃହଃ
୧୨୭	ବବବନାମ	ବାବାନାମା
୧୨୮	ଦଯେବେ	ଭଯେବେ
୧୩୦	ଷ୍ଟରଗ୍ଧଃ	ଷୁରଗୁଃ
୧୩୦	ମନନ	ମଣ୍ଡଳ
୧୩୩	ପ୍ରତ୍ୟାପତାଂ	ପ୍ରତ୍ୟାପଣଂ
୧୩୫	ବାରୁ	ବାସୁ
୧୩୭	ସ୍ଫେଟଛଟ	ଘୋଟଚଟ
୧୩୭	ଉଦ୍ବତ୍ତ	ଉଦାତ୍ତ
୧୩୭	ଅଖେ	ଗଖେ
୧୩୭	ହ୍ରବଢରଣଂ	ଦବଡ଼ିରଣଂ
୧୩୭	ପଘୁ	ପଂଙ୍କ
୧୩୮	ସ୍ପ୍ରଡ଼ିଂଥ	ଭଙ୍ଗିଂଥ
୧୩୮	ବୃଘ	ଦୃଘ
୧୩୯	ମୁତ୍ତୁଯ୍ୟ	ମୋତ୍ତୁଯ୍ୟ
୧୩୯	ବଢେନ	ବଢେନେ
୧୩୯	ନିଛ	ନାଛ
୧୩୯	ବଵଣ୍ଡିଢାଃ	ବମଣ୍ଡିଢାଃ
୧୩୯	ନଯ୍ୟ	ଯନ୍ୟ
୧୪୧	ବାଲ୍ଲୁ	ବାର୍ଣ୍ଣି
୧୪୧	ବଦ୍ୟ	ବୈଦ୍ୟ
୧୪୨	ହ୍ରାନ୍ୟ	ହ୍ରିନ୍ୟ



ଭୂମିକା ।

ଏକଦା ଆମ୍ଭର ପିତାମହ ରାଜା ଶ୍ରୀ ପ୍ରତାପେନ୍ଦ୍ର ଧବଳଦେବ ବାହାଦୁରଙ୍କ ସ୍ୱହସ୍ତ ତାଳପତ୍ରଲିଖିତ ଯେଉଁ ପୁସ୍ତକ ସବୁ ଆମ୍ଭ ପିତା ମହୋଦୟଙ୍କ "ସାରସ୍ୱତୋଦୟ ଲାଇବ୍ରେରି"ରେ ରଖା ଯାଇଅଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ନୂତନ ନାମାଙ୍କିତ ଖଣ୍ଡିଏ ପୁସ୍ତକ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲୁଁ । କୌତୂହଳାକୃଷ୍ଟ ହୋଇ ପୁସ୍ତକଟି ସେଠାରୁ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥଳ ପାଠ କଲୁଁ, ଅବଗତ ହେଲୁଁ ସେ ପ୍ରବନ୍ଧର ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀପରିଣୟ, ଏହି ତାହା ଆମ୍ଭର ପୂଜନୀୟ ପିତାମହ ମହୋଦୟଙ୍କ ରଚିତ, ତାହାର ଗ୍ରନ୍ଥଟିରେ ଚତୁର୍ବିଂଶତି ଛାନ୍ଦରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଅଛି ରଚନାଟିର ପ୍ରାଚୀନ ଛନ୍ଦମ ଓ ବୃତ୍ତଦ୍ୱାରା ଅଙ୍କିତ, ବାକ୍ୟବିନ୍ୟାସ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମନୋହର ଏବଂ ଓଜସ୍ୱୀ । ଏହାର ପ୍ରବନ୍ଧର ପଞ୍ଚମ ଛାନ୍ଦରେ ସନ୍ନିବିଷ୍ଟ ଶବ୍ଦ ପାଠ କରି ଅବଧାରଣ କଲୁଁ ଯେ ଆମ୍ଭର ପୂଜ୍ୟପାଦ ପିତାମହ ମହୋଦୟ ଯଶୋଧ-ବନ୍ଧରେ ସମ୍ପ୍ରୀତିରେ ପ୍ରଚଳନ ବୃତ୍ତ ଓ ଛନ୍ଦାନୁଯାୟୀ ତୁଳ୍ୟ ରଚନା କରିଥିଲେ । ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧର ସମସ୍ତ ଅଂଶ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଧରଣରେ ଲିଖିତ ଓ ସାଧାରଣ ଶିକ୍ଷାପ୍ରାପ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ପକ୍ଷେ ଉପାଦେୟ ଅଟେ । ଲେଖକଙ୍କ ଉକ୍ତ ଓ ସାମ୍ପ୍ରତିକ ରୁଚିର ଅନୁକରଣରେ ପ୍ରବନ୍ଧର ଅଙ୍ଗ ଗଠିତ ହୁଏ, ଏହା ସ୍ୱାଭାବିକ କଥା । ଆମ୍ଭେ କହୁଅଛୁଁ, ସେ ସମୟରେ କବିମହୋଦୟଙ୍କ କବିତ୍ୱ ଯଶୋରାଶିବାସନା ଥିଲା, ଉଦାତ୍ତଗଭୀର ଶବ୍ଦ ଓ ଭୂଷଣାଢ୍ୟ ପ୍ରାଚୀନ ରଚନା ଛନ୍ଦ ଓ ଭୂଷଣ ପଦ୍ଧତି ପ୍ରଚଳିତ ଥିଲା । ଶିଶୁପାଳବଧ, ବେଣୀସଂହାର, ନୈଷଧ, କାଦମ୍ବରୀ ପ୍ରଭୃତି ସଂସ୍କୃତ କାବ୍ୟ ଓ ଭଞ୍ଜ ମହାକବିଙ୍କ ଲାବଣ୍ୟବତୀ, ପ୍ରେମସୁଧାନିଧି, କୋଟିବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡସୁନ୍ଦରୀ, ସୁଭଦ୍ରାପରିଣୟ ପ୍ରଭୃ... ...ର୍ଯ୍ୟ ସେଥିର ନିଦର୍ଶନ ଅଟନ୍ତି । କବି ମହୋଦୟ ଏହି ସାମ୍ପ୍ରତି... କ ରୁଚି ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀପରିଣୟ ରଚନା କରିଅଛନ୍ତି ଏହା ନାହିଁ । ସେ ସମୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଦର୍ଶନ ଛନ୍ଦ ଅଧିକ ଆସ୍ଥା ... ନ ଥିଲେ । ଅତଏବ ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ସେଥି ପ୍ରତି ଅଧିକ ଦୃଷ୍ଟି ରଖା ଯା...

ନାହିଁ । ତଥାପି ତାହାଙ୍କର ଭାଷା ଓ ଶବ୍ଦ ଯେତେଦୂର ମାର୍ଜିତ ଓ ସଙ୍ଗତ ଥିଲା, ତାହା ରକ୍ଷା କରିବା ବିଷୟରେ ତ୍ରୁଟି ହୋଇ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଓ ସରସ୍ୱତୀ ପରି ଓଜଃ ଓ ପ୍ରସାଦ ଗୁଣର ଏକସ୍ଥାନସନ୍ନିବେଶତା ସାହସିକ କଥା । ଏଣୁ ଯମକ ଅନୁପ୍ରାସ ପ୍ରଭୃତି ଓଜୋଗୁଣରେ ବିନ୍ୟାସ କରିଯିବା ସ୍ଥଳରେ ପ୍ରସାଦ ଗୁଣର ରକ୍ଷା ହୋଇ ପାରି ନାହିଁ, ଏହା ଦୋଷ ବୋଲି ବିବେଚିତ ହୋଇ ନ ପାରେ । ଗ୍ରନ୍ଥର ଅଧିକାଂଶ ଶ୍ଳେଷ ଉପମା ରୂପକ ଆଦି ଅଳଙ୍କାରରେ ଅଳଙ୍କୃତ, ଚମତ୍କାରିତା ଗୁଣରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କିନ୍ତୁ କି ଅପ୍ରତର୍କ୍ୟ କାରଣବଶତଃ ପ୍ରବନ୍ଧଟି ଯେ ସମୟରେ ମୁଦ୍ରାଙ୍କନାଦିଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ନ ହୋଇ ଏଥି ରହିଥିଲା, ତାହା ଜଣା ଯାଉ ନାହିଁ । ଏତାଦୃଶ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଗ୍ରନ୍ଥ ଅପ୍ରକାଶିତ ଭାବରେ ରହିବା ଅନୁଚିତ ବୋଧ କରି ବର୍ତ୍ତମାନ ଅମ୍ଭେ ଏଥିର ଆବଶ୍ୟକ ସଂଶୋଧନ ଓ ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ କରାଇ ଜନସମାଜରେ ପ୍ରକାଶ କଲୁଁ । ଏହା ଲୋକ-ସାଧାରଣଙ୍କଦ୍ୱାରା ଗୃହୀତ ଓ ସମାଦୃତ ହେଲେ ନିଜର ପରିଶ୍ରମ ସଫଳ ବୋଧ କରିବୁଁ ।

ରାଜଧାନୀ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣପୁର ।
୯ । ୭ । ୧୯୮ ।

ଶ୍ରୀ ସୋମଭୂଷଣ ସିଂହଦେବ
ଯୁବରାଜ ସାହେବ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ପରିଣୟ ।



ପ୍ରଥମ ଛାନ୍ଦ ।



ରାଗ କଲଶା ।

ଚରଣେ ବନ୍ଦଇଁ ଗଙ୍ଗାଧର ଯାର ପ୍ରିୟ ।
ଚରାଚର-ଜନକ କରେ ଯେ ବନ୍ଦନୀୟ ଯେ । ୧ ।
ଚରୁ କମଳ କରେ ବରଦ ସମନପେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଧର ଯାହାର ସ୍ୱଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣ ଘୋଷେ ଯେ । ୨ ।
ଚିନ୍ତିବା ମାତ୍ରେ ଭ୍ରମର ଛୋଷ ଦାନ୍ତ କର ।
ଚନ୍ଦ୍ରଚୂଡ ହରନ୍ତି ଅମ୍ବରେ ମତ୍ତ ଯାର ଯେ । ୩ ।
ଚରନ୍ତ ଭାରତର ସମ୍ପୁଟରେ ଶୁଣିଛି ।
ଚିରୁ ରହସ୍ୟ ଅଶେଷ ହେବ ବର୍ଣ୍ଣିଲ ଯେ । ୪ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ପରିଣୟ ଦେଖି କଲି ଚିନ୍ତା ।
ଚିତ୍ରପଦ ଛନ୍ଦବନ୍ଧ ପ୍ରବନ୍ଧ ହୁଅନ୍ତା ଯେ । ୫ ।
ଚିତ୍ତେ ଚିନ୍ତି ଅଧିକ ଶରଧା ହେଲା ଜାତ ।
ଚତୁର ଧୀରେ ଅବଶ୍ୟେ ହେବ ପାଞ୍ଚ ଚିତ୍ତ ଯେ । ୬ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଚୂଡ଼ କ୍ଷମା ଶ୍ରୀହରିଙ୍କି ଅଦ୍ୟେ ସ୍ତବ ।
ଚି[illegible] ଦ୍ୱିବିଧ ଶ୍ଳେଷରେ ଭିନ୍ନ ଅର୍ଥ ହେବ ଯେ । ୭ ।
ଚତୁ[illegible]ଶ ଛନ୍ଦ ଏଥି ପ୍ରବନ୍ଧ ହୋଇବ ।
[illegible]ତ୍ରପଦ, ଛଳ, ଶ୍ଳେଷ, ରୂପକହିଁ ଥିବ ଯେ । ୮ ।
[illegible]ମାଧବ ଭ ପଣ୍ଡିତ ଏଥି ନ ବଧିବେ ।
[illegible] ବରେଣ୍ୟ ନାନାବିଧାନପାଦେ ହେ ନିନ୍ଦା । ୯ ।

ଚକ୍ରାଦିବନ୍ଧ ଶୋଭୁଛ ଛନ୍ଦ ଏଥି ଥିବ ।
ବନ୍ଧ ସକଳବୁଦ୍ଧିବୋଧକୁ ଦୁର୍ଲଭ ଯେ । ୧୦ ।

ଚକାର ଚଦ ଅଦ୍ୟରେ ହୋଇବ ବନ୍ଧନ ।
ବନ୍ଧୋଦୟଚମ୍ପୂ, ହେବ ଗୀତ ନାମ ଯେ । ୧୧ ।

ବଚର ଶୁଣ ସୁଜନେ ! ହସ୍ତିନା ନଗରୀ ।
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଇନ୍ଦ୍ରାଦି ଦେଶ ତାର ମଧ୍ୟେ ଚନ୍ଦ୍ର ପରି ହେ ।

ବନ୍ଧୁ ସ୍ଥାନସ୍ଥ ବସତିରେ ମହୋତ୍ସବ ଲ ।
ଚଢ ଧର ଯେ କହନ୍ତି ଅନନ୍ତ ମଙ୍ଗଳ ଯେ । ୧୨ ।

ଚଣ୍ଡ ଚକୋରକୁ ନନ୍ଦୁଅଛି ହରିହି ।
ବନ୍ଧୁ ଭୂମି ଗତିରେ ହୋଇଣ ବହିମିତ ଯେ । ୧୩ ।

ବନ୍ଧୁ ଦେବେ ଏ ଅଳକା ଏକା ହୃଦୟ ପୁରେ ।
ହେ ବହାର ବନ୍ଦନ୍ତି ପୁଣ୍ୟଜନେ ନିତ୍ୟ ହେ ।

ଚତୁରଙ୍ଗ ପରତେ ହୁଅଇ ନବ ଘନ ।
ଚହଳା ପରତାଗରେ ଦଶନ୍ତି ଶୋଭନ ଯେ । ୧୪ ।

ଛନ୍ଦ ନନ୍ଦଧର ଚର ହୁଅଇ ହୃଦଘଟ ।
ଦଶ ଦିଶ ବକ୍ଷ-ହର ହୀରା ଯେଣୁ କ୍ଷିତି ଯେ । ୧୫ ।

ଚରନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରିରେ ବନ୍ଧୁ ସୁମନସ-ବଶ ।
ବନଜ ସୃଜ ବନିତା ଶୋଭା ହୋଇ ଶୋଭେ ହେ ।

ସୁରମୁଖ-ହୃତ ସ୍ୱତା ନାମ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
ବିଶ୍ୱବର ନୋହେ ଯାର ତେଜକୁ ସମାନ ଯେ ।

ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତିଗଣ ଯେବେ ତେଜୋବନ୍ତ ନୂର ।
ଚନ୍ଦ୍ରଚୂଡ଼ ପର ଅଙ୍କ ଦଳପତି ଯାର ଯେ । ।

ଚହଳାରୀ ହୃଦୟଙ୍ଗ ନାମ ତା ସହୋଦରୀ ।
ଚହଳା ଚ ସନ୍ଧ୍ୟ ଅବତାର ହେବେ ଅତି ଯେ ।

ନନ୍ଦନ ଉପାନ୍ତେ ବୃକ୍ଷ ଶୋଧ ଦ୍ରୁମ ହେବ ।
ବୃନ୍ଦମୂଳେ ଦୃଢ ବନ୍ଧୋଧନ୍ୟ ବଦ୍ଧ ହେ । ୧୬ ।

ପ୍ରଥମ ଛାନ୍ଦ ।

ଶ୍ରୀଭୁ ଲବଣ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ନାମ ଯାଉ ପାଇ ।
ଟେରେ ଚନ୍ଦ୍ରା ଦୁହିତା ନମନ୍ତ୍ରେ କରୁଥାଇ ଯେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ଚନ୍ଦ୍ରର ହିଦ୍ରା ।
ଚନ୍ଦନାଦ ଲ୍ୟପହାର ସେନ୍ଦ୍ରବରେ ପୂଜା ଯେ ।୨।

ଚେତ କରିଲା ଚନ୍ଦ୍ରନଲ ସ୍ୱପ୍ନେ ପଦ୍ମାଜନ୍ମା ।
ଚିନ୍ତା ନ କର ପ୍ରାପତ ହୋଇବ ତନୟା ଯେ ।

ଚମ୍ପାଦେବୀ ଶୁଣି ଏହା ହରଷ ହୋଇଲା ।
ଚତୁର୍ଥ ଶୁଭଯୋଗେ ଗର୍ଭ ଦର୍ଭବାସୀ ହେଲା ଯେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରହୁଁ ଚନ୍ଦ୍ରହୁଁ ବଢ଼ନ୍ତ ରୂପ ଅନ ଅନ ।
ଚପଳ ଯୋଗ ହୁଅନ୍ତି ଉରୁ ଅପଘନ ଯେ ।୪।

ଚନ୍ଦ୍ର ପକ୍ଷ ଷୀଣ କଟି ସ୍ଥୂଳତା ଦଶି ।
ଚେଳ ପୁନଃପୁନଃ କର ଦୋପିବାରେ ବସି ଯେ ।

ଚୂଚୁକରେ ଅଣି ମେଚକ ପରକାଶେ ।
ଚକ୍ରୀ ଦ୍ୱାରଧର ଶିରେ ନୀରଧର ବାସେ ଯେ ।୫।

ଚତୁରକୁ ସିବାକୁ ଗଷ୍ଟର ଅଣଚର ।
ଚୂଚୁ ରମ୍ଭାଧର ପକ୍ୱ ଜମ୍ବୁଫଳବତ ଯେ ।୬।

ଚନ୍ଦ୍ର ମୂର୍ତ୍ତିକା ଭକ୍ଷଣ ସୁରସ ବମନ ।
ଚମ୍ପକଦେବୀ ଧରନ୍ତି ବକ୍ଷର ଗ୍ରୂନ ଯେ ।୭।

ଚୈତ୍ର ଶୁକ୍ଳ ମାସ ପଞ୍ଚମୀ ଶୁଭ ଲଗ୍ନ ଯେନି ।
ଚନ୍ଦ୍ରହିଁ ଗର୍ଭ ସରସୀରୁ ଜନ୍ମିଲି ପଦ୍ମିନୀ ଯେ ।୮।

ଚନ୍ଦ୍ରଶିଳ ବାଳା ତୋଳା ମିଳି ହେଲେ ତୋଷ ।
ତତ୍‌କ୍ଷଣ ନୈବେଦନ କି ବସନ୍ତ ପିତ ଘୋଷ ଯେ ।୯।

ଚନ୍ଦ୍ରକଳ ହେଲା ପ୍ରସର ସିନ୍ଧୁରୁ ଜେମା ।
ଚପ ଯେନି ଜାତ ଚନ୍ଦ୍ରହୁଁ ଦୁହିତା ଚନ୍ଦ୍ରମା ଯେ ।୧୦।

ଚନ୍ଦ୍ରିକେ ବୋଲେ ଲାବଣ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଜ ଚୋ ।
ଚନ୍ଦ୍ରରୁ ଘ ଏ ଦ୍ରବ ... ନାହିଁ ଯେ ।

ଚେଟୀ ମୁଖୁଁ ଶୁଣ ନୃପବର ଅତି ବେଗି ।
ଚଳନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରିକା ଗୃହ-ଗତ ହେଲେ ସୁଖୀ ଯେ ।୩୬।

ଚେତ ଅନନ୍ଦରେ ଷଠୀ ଉତ୍ସବକୁ ପାଇ ।
ଚର ନଧାନକୁ ଏକବଂଶ ଦଳେ କର ଯେ । ୩୭ ।

ଚତୁର କୋବିଦେ ଚନ୍ଦ୍ର ଅବତର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଅଭିଧାନ ଦେଲେ ଭଲ ଭଲି ଯେ ।୩୮।

ଚନ୍ଦ୍ର ବଳକ୍ଷ ପକ୍ଷରେ ଯେସନ୍ତ ବଢ଼ଇ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଦିନ ଦିନେ ତଥା ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଯେ ।୩୯।

ଚକ ପିତୃକା କି ଜିହ୍ୱ ହେଉଁ ବାଢ଼ ଧର ।
ଚତ୍ୱରେ ଭ୍ରମନ୍ତେ ଟଳ ଟଳ ଗତି କର ଯେ । ୪୦ ।

ଚାମୀକର ପିତୁଳା କି ଚଳେ କଳବଶେ ।
ଚଖାଇ ଶ୍ରୁତିକି ସୁଧା ଅବାଚକ ଭଷେ ଯେ । ୪୧ ।

ଚୂଳ ପାଟ ଲୁଳିବନ୍ଧୁପୀଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ।
ଚିତ୍ର ବଳାଇଲା ଧୂଳଖେଳେ ନିରନ୍ତରେ ଯେ ।୪୨।

ଚେଲଦନ୍ତନିର୍ମିତ ପୁତ୍ତିକା ଖେଳେ ବସି ।
ଚିର ଦ୍ୱିତ୍ରିଣ ବରଷ ଶେଷ ହେଉଁ ଅସି ଯେ । ୪୩ ।

ଚିହ୍ନୁଁ ଚିହ୍ନୁଁ ଲାବଣ୍ୟ-ସରସୀ ଶର ପୂର ।
ଚିକୁ ରେମ ବଞ୍ଜି ଶୈବାଳରାଜି ପର ଯେ । ୪୪ ।

ଚମ୍ପୁ ନାଛୋପୁଳ, ପଦ୍ମ-ମୁଖେ ଶୋଭା ଦିଶି ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ଦୋଷ ଦାପ ଲୁମ୍ପିବକୁ ପରକାଶି ଯେ । ୪୫ ।

ଚଞ୍ଚଳ ବଲ୍ଲଭ ଦେଖି ଡୋଳା ଚଞ୍ଚରୀକେ ।
ଚକ୍ଷୁଣ ବରବୁଦ ଭ ବ୍ୟକ୍ତ ପୌଣ୍ଡ୍ରେକେ ଯେ ।୪୬।

ଚାଟୁଳ ଭରଳ ଭ ନାଭଳ କଢ଼ି ବଢ଼ି ।
ଚଣ୍ଡାଭିସ୍ଥିତ ମନ ମୀନ ବନ୍ଦେ ଲୁଢ଼ି ଯେ । ୪୭ ।

ଧା ଗାଲ୍କ ଉଦର ଏ କମଳ ପଲାଶ ।
ମାତାର୍ତ୍ତ ଦର୍ଶନ କଂକାଲୁ ବାହୁଁକଷ ଯେ । ୪୮ ।

ପ୍ରଥମ ଛାନ୍ଦ ।

ଚନ୍ଦ୍ରରେ ପଙ୍କ ଯୌବନ୍ତ ଚକ୍ର ହେଲା ଯୋଗ ।
ଚନ୍ଦ୍ରିଁ ଛନ୍ଦିଁ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଲା ମଦନମ ଯେ । ୪୯ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଗରେ ଛଳ କହୁବାର ପିକ ଘୋଷ ।
ଚମତ୍କାର ପଦ୍ମାଳୀ ହେଲା ପରକାଶ ଯେ । ୫୦ ।

ଚନ୍ଦ୍ରିଣ ବଙ୍କ ଅଂଶୁକ ବଂଶୁକ ଅବେଶ ।
ଚେଷ୍ଟା ଗଲା ଭୂଷଣ-ଦମ୍ଭ ପରବେଶ ଯେ । ୫୧ ।

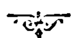
ଚତୁରୀ ସଖୀ ଏ ଜାଣି ମାଙ୍କୁ କହୁଲେ ।
ଚିର କୁଳାଗ୍ର ବଟ ଚତ୍ର ତୋଷ କଲେ ଯେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ନନ୍ଦନାର ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଶୋଭା ।
ଚୀତ୍କାର ହୋଇ ଦନ ଦନକଲା ଲୋଭା ଯେ । ୫୩ ।

ଚକ୍ର-ଦର-କମଳ-ଜନକ-ଧର-ପଦ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ବଶାଯ ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର ସିଦ୍ଧ ପଦ ଯେ । ୫୪ ।



ଦ୍ୱିତୀୟ ଛାନ୍ଦ ।



ରାଗ କାମୋଦୀ ।

ଚତୁରେ ! ଶୁଣ ଏ ଉତ୍ତରେ ଚିତ୍ତ କର ଦରଷ ।
ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତି-ସୁତା ଶୋଭିତା ଲଭୁ ଯୁବା ବୟସ । ୧ ।

ଚନ୍ଦନେ କର୍ପୂର ମିଶିଲେ ଯଥା ଅଧିକେ ବାସ ।
ଚନ୍ଦ୍ରିକେ ସୁନା ଉପମା ନାହିଁ ଅଭ୍ର ତାଦୃଶ । ୨ ।

ଚତୁରମୁଖ ବେଦେ ଭୂଷେ ପାଇ ସୃଷ୍ଟି ସନ୍ଧ୍ୟା ।
ଚାତୁରି ରଚନ୍ତ ନରର ସୁଖ ଏକଠା ଭଲ୍ଲ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ନାକେ ଅଧ ଅଳକା ସେହି ବଶର ଲୋଚ୍ଚ
ଚେଷ୍ଟାରେ ଅନୁଜ ଲଜ୍ଜାରେ ଅଜ ନାହିଁ ଏସଘ ।

ମୁଖଁ ଦେଖେ ମଧ୍ୟ ଷୋଡ଼ଶ   ସେହି ବୁଦ୍ଧିର ଦଶେ ।
ଦୃଷ୍ଟ ଗଗନର ବଦନ-   ଶୋଭା ଦର୍ପଣ ଧାପେ । ୫ ।

ଚଳ ମାଳବରେ ଗଞ୍ଜିତ   ହୋଇ ବଣାଜ ସ୍ତନ ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀ କାଶ୍ମୀର ଅଙ୍ଗ ନୃତ୍ୟ-   ପାଟଳୀରେ ଶୋଭନ । ୬ ।

ଦେଖ ଏ ଦିକ୍କୁର ଗମନା   ମଯ୍ୟ-ନମ୍ରୁନା ପତ ।
ଦୃଷ୍ଟ ବର୍ଷମାନ କୁନ୍ତଳ   ପୃଷ୍ଠ ଦେଖ ଧାଏତ । ୭ ।

ଚଞ୍ଚୂରେ ଶୋଭବନତାକୁ ଏଣୁ ବୋଲନ୍ତି ସେନ ।
ଗୃହଁ ସେ ଅଶେଷ ନଗରେ   ଯେଣୁ ଦଶେ ଶୋଭନ । ୮ ।

ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଲୋକେ ଯା ଶୋଭା-ଯଶ ଧ୍ୱଜନ୍ତେ ଯାଇ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଧାର ଅଙ୍ଗେ କଳଙ୍କ-   ଲଜ୍ଜା ହୁଏ ଦେଖାଇ । ୯ ।

ଗୃହିଁ କଇଳାଶ ବଶ୍ୟର   ମୁଁ କି ହୋଇବି ସର ।
ଚରଜାହିଁ ଜାଳ ଲୋହିତ   କାଳୀ କଲେଶି ପୂଜା । ୧୦ ।

ଚନ୍ତଇ କ୍ଷୀରଧି କରନ୍ତି   ମୁଁ ତ ଶଷ ଜନମ ।
ଚଢୋଇଛୁଁ ବାଦ କଲେ ତ   ମୁହିଁ ନୋହିବି କ୍ଷମ । ୧୧ ।

ଚିନ୍ତାରେ ଚୂର ହୋଇ ଦିନା   ଦେଖ କର୍ପୂର ରଙ୍ଗ ।
ଚୋରାଇ ହୁଏ ଦର ବୋଲି   ଶଙ୍ଖ ରଙ୍ଗ କି ବ୍ୟାଜ । ୧୨ ।

ଚୂତ ଦେଖିଲେ କୁନ୍ଦ କୁସୁମ   କାଶ ସମ ନୋହିବ ସେ ।
ଚଣ୍ଡକର କରେ ଖଦ୍ୟୋତ   ଜ୍ୟୋତିଃ ଯଥା ନ ଦଶେ ।

ଗୃହିଁ ରମ୍ଭେ ରମ୍ଭା ନାମରେ   ବୋଲାଇ ଅପସରୀ ।
ଦୃଷ୍ଟ ଉରୁ ଲଘ କଦଳୀ   ପଙ୍କେ ମିଶିଛା କରି । ୧୪ ।

ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ହ୍ରାସେ ପଡ଼ିଲା   ଦେଖି ଲଜ୍ଜ ଚକୋର ।
ଚିତ୍ରଲେଖା ଲୋଡ଼ି ଲୋଡ଼ି ସେ   ଠାବ ପାଇଲା ଦୂର ।

ରତ୍ନଶ୍ରୀ ଯେଣୁ ମଦାଳସା   ଅଙ୍ଗେ ଠାବ ସେ କଲା ।
ଶେ ମନୋରମା ଗତି-   ବ୍ୟାଜେ ଅଧି ଉତ୍ତଲା । ୧୬ ।

ରାମେ ମିଶ ହୋଇବ   କଳାବତୀ ମୃଗୁଣେ ।
ମୁଁ ତିଳୋତ୍ତମା ବୋଲି   ଚନ୍ତା ଛାଇ ହ୍ରିଦ୍ରଣେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ ଚନ୍ଦ୍ରୁ ଶିବାପା   ଯେଣୁ ତାଠାରେ ଦେଖା ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସଲଗ୍ନବଦନ-   ପଦ ବଳେ ଘେନିଲା । ୮ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକବାମାନୁ ବୋଲନ୍ତି   ଭକ୍ତ ଜଗତ୍ରଯାକ ।
ଚନ୍ଦ୍ରିଲେ ତେ ପମ ବଢ଼ବ   ଯାର ଶ୍ରୀବ ଶତେକ । ୯ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଲା କମଳା ନାମରେ   ତାର ମିତ୍ର ହୋଇଲେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାପୀଗର ବଚନରେ   ବାଣୀ ବାଣାକୁ ଦେଲେ । ୧୦ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଲାବଳିତ ଭାନୁଶ   ତାର ଦେବାରୁ ଶୁଦ୍ଧି ।
ଚନ୍ଦ୍ରକା ହୋଇଣ ଗନ୍ଧର୍ବ   ବାଜୀ ନାମକୁ ବହି । ୧୧ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାର ଜର ବଧାତା   ନର୍ବ ଉରସ୍ତ୍ର ଯାକୁ ।
ଚନ୍ଦ ନୋହେ ଅନ ଯୁବତୀ-   ଗଣେ ତୁଳନା ତାକୁ । ୧୨ ।
ଚନ୍ଦ୍ରର ସନ୍ଦ୍ଦାମିନୀ   ତନ୍ତ୍ରି ଲଜ୍ଜିଛି ମେରୁ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଅଙ୍କେ ସୁଧା ବନ୍ଧାଣି   ସୁଧା ପିଏ ଅନୁରୁ । ୧୩ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାଇଛି ମନ୍ତ୍ର ମଣ୍ଡଳ   ପରେ ସିନ୍ଧୁକୁ ପେନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାକାନ୍ତି ବୋବନଦରେ   ଫଳ ଦଣ୍ଡେ ଶୋଭନ । ୧୪ ।
ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶପୁରେ ଯେତେକ   ପାର ଉତ୍ତମା ହେଲେ ।
ଚତୁଷ୍ପାଠ ପାଇଲା ପଗ୍ମ   ଅପମାନେ ରହିଲେ । ୧୫ ।
ଚନ୍ଦ୍ରୁ ଓଷ୍ଠ ମୁଖ ତନ୍ତୁର   ପଙ୍ଗେ ସମାନ ନାହିଁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରିଁ ଲଭି ପାଇ ଉମଳ-   ଧର (୧) ଗଗନେ ରହି । ୧୬ ।
ଚନ୍ଦ୍ରୁ ଭୁରୁ ଉରୁ ଗମନ   ଲେଟେ ସାରଙ୍ଗ (୨) ହାର ।
ଚନ୍ଦ୍ରସି ବଚନ ନାସିକା   କଟୀ ଅପହ ହରି (୩) । ୧୭ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଭାସୀ କାନ୍ତ ଶୀତଳ-   ଗୁଣେ ନୋହିଲେ ସରି ।
ଚନ୍ଦ୍ରିଁ ତେ ତାହାକୁ ଚାହିଁରେ   ଲକ୍ଷ୍ୟ ଦେନ୍ତ ଭ କରି । ୧୮

---

(୧) ଉମଳଧର—ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର, ମେଘ ।
(୨) ସାରଙ୍ଗ—ଧନୁ, କଦଳୀସ୍ତମ୍ଭ, ହଂସ, ପଦ୍ମ ।
(୩) ହରି—ଚୋବନ, ସୂର୍ଯ୍ୟ, ସିଂହ ।

ଚଞ୍ଚଳ ଲୋଚନେ ଚାହିଁବ ଯେବେ ହୋଇବେ ମେଳ ।
ତ୍ୟଜନାଦ ଦୃଷ୍ଟିଗଣର ଦମ୍ଭ ରହିବ ନାହିଁ । ୨୯ ।

ଚମ୍ପୂ ଫୁଲ ଯେବେ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଯୋଗ୍ୟ ଜଣାଇଦେବେ ।
ଦେଖି ଗଉଡ଼େ ଉତ୍ତମ ଭଲେ ବୋଲି ବୋଲିବେ । ୩୦ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଚୂଡ଼ ଯେବେ ଦେଖିବେ ହୋଇ ହରଷଭର ।
ତେଉଁ ବିଲୋଚନ ହେବାର ଲଜ୍ଜା କରିବେ ଦୂର । ୩୧ ।

ଚୂର୍ଣ୍ଣକେଶଶୋଭି ସଖୀଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମୋଦ-ମାନସେ ।
ଦୃଢ଼ୁସି ନାନା ବିନୋଦରେ ହରେ ଦିନମାନ ସେ । ୩୨ ।

ଚୂତେ ପିକ ଧ୍ୱନି କରନ୍ତେ ଶୀଘ୍ର ଅଳାପଙ୍କର ।
ଚନ୍ଦ୍ରାଣ ସେ ପଦ୍ମବାଦନୀ ବାଦନକୁ ପ୍ରଗଲ୍ଭ । ୩୩ ।

ଚୁମ୍ବି ପୁଷ୍ପିତ ମୁକୁରେ ମୁଖ କରେ ଲୋକନ ।
ଚମ୍ପାଭୂତ ଦେଖି ଭୃଙ୍ଗରେ ନେତ୍ର କରେ ପତନ । ୩୪ ।

ଚୁମ୍ବି ମଲ୍ଲିକାଭିତରୁ ମନେ ପ୍ରକାଶି ରୋଷ ।
ଚତୁରୀ ସଖୀଙ୍କୁ ଡାକଇ ପଶା ଖେଳିବା ଅସ । ୩୫ ।

ଦେଖିଲା ପଟ୍ଟ ଦେଖଇ ଛଦ୍ମ ସ୍ଥାନରେ ବସି ।
ଚୁମ୍ବିଲେ ପଞ୍ଚାଙ୍କି ବଞ୍ଚାଇ ନାନା ବଚନ ଭଙ୍ଗି । ୩୬ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଶୋଭି ସୁନ୍ଦରମ—ଦେହା ମନ ରଖାଇ ।
ଚତୁର୍ଥେ ସଖୀଏ କହିଲେ ପରିହାସ ମିଶାଇ । ୩୭ ।

ଚିତ୍ର ଯଥା ଚିତ୍ରକାରର କରୁଥାଇ ଚହିଁକି ।
ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସେ ନାଗସରେ ନ ଛାଡ଼ିବ କାହିଁକି । ୩୮ ।

ଚନ୍ଦନଗୋପୀ କୁନ୍ଦନାରୀ ମନକୁ ଜନ୍ମପର ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ପଞ୍ଚଶରମାଳ ଖଣ୍ଡେନ୍ଦ୍ର ଛଇ ପର । ୩୯ ।

ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ-ଚରଣ- ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର ।
ଧ୍ୟାଇ ଦୈତ୍ୟ-ଚରଣ- ଯୁଗ ଅର୍ଜିଲ ଭଦ୍ର । ୪୦ ।



ଚାଳର ଶୋଭା ଚାରୁ ଚିକୁର । ତହୁଁ ଗନ୍ଧ କରଭ ଅଙ୍କୁର ।
ମୁଣ୍ଡିରେ ଏ ଜାଣ ଦୃଢ ପ୍ରତାପ । ଚଣ୍ଡ ପୂଜି କେ ବଢାଇ ଅଜତ ଗୋ ।
ତନୁ ଏପର ସେ ଗୁରୁ ସେ ।
ଚାତ୍ରିମୋହନ ମନ୍ଥ ନ କରୁଛନ୍ତି ବେଳ କର୍ଣ୍ଣେ ବେଙ୍କ ଗୁରୁ ସେ । ୧୨ ।

ଗ୍ରୀବ ବର୍ଣ୍ଣି ରହିବାକ ସୁଦେନ । ଚନ୍ଦ୍ରରେ ନାହିଁ ଉପମା ସୁଷମ ।
ତରେ ନାହିଁ ଠାଉ ଭୃଙ୍ଗେ ଛୁଟାଣ । ତହୁଁ ବାହବାକୁ ମୋହନିଯାଉ ଏ ।
ବୃତ୍ତି ପୁଣ ସେନ ସନ୍ତୁ ଗୋ ।
ଚେଉଁକୁ ଫୁଲ ପାଟଳ ଉପମା ଏବେ ବୋଲେ ଜାହିଁ ଜାହ୍ନି ଗୋ । ୧୩ ।

ଦୃଷ୍ଟବିରେଖ ଜଣ୍ଡ ଦେଖ ଚୋରୁ । ଚଉ ବଢ଼ଣ ଏଁ ଅଟଇ ଭାରୁ ।
ତେଉ ଦ୍ରୁତୀବ ବୋଲଇ ଜଗୋଟ । ଚନ୍ଦ୍ରାଙ୍ଗୀ ରାହାକୁ ଛେଣି ସାଯାର ସେ ।
ଅବୁଲ ବାହିଛୁ କ ସେ ସେ ।
ଦୃହିଁ ଏହା ସେ କଷ୍ଟ ନଷ୍ଟ କରବ ସେଁ କ ନ ପଡ଼ିବ ହାତେ ସେ । ୧୪ ।

ଭବମେ ପାଟଫୁଲ ଶୋଭ ଦଶେ । ତହୁଁକୁ ଚଡ଼ ପତ୍ରସ୍ନେ ଅଭସେ ।
ବୃହିଁ ନିର୍ମଳ ନଦଂ ମଧ୍ୟେ ଏଠି । ଗୁରୁ ଦଶୁଛୁ କୋକନଦ ସୃଷ୍ଟି ।
ଚେଷ୍ଟି ପୁଣ ମଠ ଭ୍ରମ ସେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଧ୍ବଜର ପ୍ରଭା ଦିଶି ବାନା କାନ୍ତି ପ୍ରକାଶିଛୁ ରମ୍ୟ ସେ । ୧୫ ।

ବୃହିଁ ଏ ଗ୍ରୀବର ଜଡ଼ଚେଳ । ଶୈଳ ସେନ ଦ୍ଧଛ ଭୂର ମନ୍ତ୍ରଜ ।
ଚେପ୍ରୁଚ୍ଛି ଉଚଳ ଏ ପୟୋଧର । ତହଳା ପରକାଶି ଶମ୍ଭୁ ସ୍ତ୍ରିଷ ସେ ।
ତ୍ରୋ ନ ଯାଏ ଏ ଚରୁ ସେ ।
ଚଢ଼ିକୁ ହୁତାତ ତ ଏ ଉନ୍ନପାଠ ମୁକ୍ତା ଦମ୍ଭ ନାଶ ହେତୁ ସେ । ୧୬ ।

ବହୁସ୍ତ୍ରୀ ଢେ ବୋଦେ ନୋହେ ଏମନ୍ତ । ତଉଁକୁ ମୋର ହେଉଛି ପ୍ରତ୍ୟୟ ।
ଚହିବିଧିର ବହୁତ ଦେଖାଇ । ଗୃହି ତା ଜଗଯୁଗ ଶୋଭା ପାଇ ସେ ।
ଦୃଷ୍ଟି ଦେବେ ସେବେ ହର ସେ ।
ଭବ ଯୋଗ ବଳ ହୋଇ ଯିବ ବେଗ ତଉରେ ଲଭ୍ୟ ଛାଡ଼ର ସେ । ୧୭ ।

ବୃନ୍ଦାବଳୀର ଲଦଭରଯରୀ । ଗୁରୁ ଦିବନ ଶୋଭନରେ ଦଶି ।
ହେ ଛତ୍ରାଭିଛ ନାଭି-ରନ୍ଧ୍ରେ । ଭୃଙ୍ଗ, ହେମାଳୀ ନଳନୀଳ ଧର ସେ ।

ଚନ୍ଦ୍ର କଳଙ୍କ ଭଜନ ଯେ ।
କେତେ ବିଧାତାଙ୍କ ଦୋଷ ପରିହାର କରି ନ ପାରିବ ଯେଣ ଯେ । ୧୮ ।
କି ଦେହ ବେଣୀ ବୋଲଉଛି । ଗ୍ରୀବ ଅଙ୍କ ବଣ୍ଟି ବିଧି ମଣ୍ଡିଛି ।
ବାହୁ ଲତାର ଦେହ ମଧ୍ୟରେ । ଉପମା ପରାଇ ଦେବ ମାନସେ ହେ ।
ଶଙ୍ଖ ଜାହ୍ନବୀ ଶର୍ବାଣୀ ଯେ ।
କଟି ଦେଖି ଭଣି ରବେ କଣ୍ଠ କଣ୍ଠି ନେବା ପର୍ବ ବୃଷ ଅଣି ଯେ । ୧୯ ।
ଜଙ୍ଘ କଦଳୀ ରମ୍ଭା ବୋଲିବାର । ଶବ୍ଦେ ନ ଅଟେ ଉପମା ଦେବାର ।
ଚରଣ ଶୋଭନେ ନୋହିଲା ସରି । ଶରବାଳରୁ ନାମ ଅପହରି ଯେ ।
ତର୍ବଣରେ ଲଜ୍ଜ ହେଲା ଯେ ।
କେଳା ଅଙ୍ଗୁଳି ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ଜମ୍ବୁପତାକା ବାନ୍ଧିଲା ଯେ । ୨୦ ।
ଦୋଳାଙ୍ଗିର ଚରଣର ତଳ । ଚିତ୍ତରେ ଲଜ୍ଜ ଭଜିଲା ହିଙ୍ଗୁଳ ।
ତାମ୍ର ତାଙ୍କ ନୋହିଲା ସମାନ । ଚନ୍ଦ୍ରର କରେ ହେଲ ଦହନ ହେ ।
ହେତୁ ସ୍ଥଳପଦ୍ମ ନଧି ଯେ ।
ଭୃଙ୍ଗ ଛଳରେ ଶରଣ ପଶିଲ୍ଲ ପଦ ଭଜିବାକୁ ବିଦ୍ଧି ଯେ । ୨୧ ।
ରମଣୀମଣି ଏ ଗୋ ମିତ୍ର । ଗ୍ରୀବ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି ପାପେଶ ।
ଓଷ୍ଠ ପ୍ରବାଳ ବିମ୍ବ ଅଧର । ଦନ୍ତ ଯାହାର କଣ୍ଠୀରକ ଏହାର ଯେ ।
ଚରଣ ଭବ ଏ ବେନି ଗୋ ।
ସୁନ୍ଦରୀ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ହାସ ପଦ୍ମ ଶୋଭି ଅମ୍ବରରେ ଯେନି ଗୋ । ୨୨ ।
ନେତ୍ର ଏ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ନାସିକର । ଗ୍ରୀବ ଅଙ୍ଗରେ ସୁରଭି ଭ୍ରମର ।
ମୁଖ ଚିହ୍ନ ଏ ଅଳକ ବେନି । ଚକ୍ଷୁର ସଜନ ତାଳ ଅଷ୍ଟ ଯେନି ହେ
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶବଦ ବସନ୍ତ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରମା ଭି ବିହନ ସୁଗମ କଳେବର ପ୍ରକାଶେ ମୋତି ଜ୍ୟୋତ ଯେ । ୨୩ ।
କେଶ ଶୋଭନ କାଳିମା ଗାଢ଼ ଧମ୍ମିଲ୍ଲ । ଚିକ୍କଣକଳାର ଚାମ୍ପୂ-ରଥ ।
ଚାଲି ଚାମରୀଙ୍କ ଛଳେ ଚେତନ । ଉଦ୍ଭ୍ରମେ ନଶ୍ରେଷ୍ଠ କରି ଯତନ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରବଦନୀ ଲକ୍ଷିଣେ ଯେ ।
ଶ୍ରେଣୀବଦ୍ଧ ଦେବ ବିଧିବ ଏହାର ଭାବେ ନିବନ୍ଧକ ଗୀତେ ଯେ । ୨୪ ।

—୧ଲା—

ଚତୁର୍ଥ ଗୀତ ।

ରାଗ ବସନ୍ତ ।

ଛଳ ଓ ଶ୍ଳେଷ ।

ଚୈତ୍ର ଦେଇ ଧୀରେ ସ୍ତନ ଏ ବର୍ଷରେ ଶରନ୍ଧ ବହଟେ ମିତ ଯେ ।
ଚମ୍ପାଦ ବହିପିମାନଙ୍କୁ ପତ୍ରେ ପ୍ରକାଶିଲ୍ଲ ପତାକିନୀ ଯେ ।
ଚତୁରେ । ଶ୍ରୁତୁ ପୁଷ୍ପେ କଲ୍ଲ ବାସ ଯେ ।
ଗୃହ୍ନ ପିକଘୋଷ ଛଳେ ପରକାଶ କର ଜାତ କଲ୍ଲ ବସ ଯେ । ୧ ।

ଗୃହ୍ଣ ମାଧବୀ ପୁଷ୍ପବସ ଦେବୀର ଅନ୍ତର ଡୋଲ ଭ୍ରମର ଯେ ।
ଚୂମ୍ବି ଦୂରସ ବାସ ଦେଲେ ଅପୂର୍ବ ଲାଭବାଧ ହୃଦୟର ଯେ ।
ଚତୁରେ । ଶ୍ରୁତୁ ରୂପ କାନ୍ତି ବୋଲ୍ଲ ଯେ ।
ଟୋଗଲ ମତ୍ତ କେତକୀ ମଧୁର ଯାରେ ନ ରଖିବା ଗୃହ୍ଣ ଯେ । ୨ ।

ଚୈତ୍ର କର ବାସ ମନ୍ଦ ଜଡ଼ ବାନ୍ତ ବନ୍ଧୁ ଦେନ ଅଦ୍ଭିକାରେ ଯେ ।
ତାଙ୍କୁର ନୂତନ ଯେଣୁ ଜଣାଯାଇ ଯତ୍ନ ଯାଇ ଗଲ୍ଲଟାରେ ଯେ ।
ଚତୁରେ । ବୃନ୍ଦମୁକୁଳ ପ୍ରକାଶି ଯେ ।
ଭ୍ରମର ଧରଣ ବକୁଳକୁ ଜ ସେବା କରୁଅଛି ଦାସୀ ଯେ । ୩ ।

ଚତୁର୍ଥ ଚଂଶ୍ଚର ସ୍ୱରଙ୍ଗ ଅଂଶ୍ଚର ପୁଷ୍ପ ଶାଖାଟେଶ ଧଇଲ୍ଲ ଯେ ।
ଛିନ୍ନ ଯେ ଜାନୁକୀ ଜୋଡ଼ଲେ କାଢ଼ିଲ୍ଲ ମଧୁପେ ସ୍ୱରସ ଦେଲ୍ଲ ଯେ ।
ଚତୁରେ । ଟରଙ୍ଗୀ ନବମାଳିକା ଯେ ।
ଜୋ ଯାଉ ସ୍ୱବାମିନୀ ଯେଣୁ ମଧୁ ବୃଦ୍ଧ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଏକା ଯେ । ୪ ।

ବର୍ଣ୍ଣ ଣ ମନୋଜ୍ଞ ଲୁପଲେ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ମୁଁଭାଗ ହରିଦ୍ରା ହୃଦର ଯେ ।
ଚର୍ଚ୍ଚିତ ପରାଗ ତ୍ରଳରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ବଧୂ ରଙ୍ଗୀ ରାଗରେ ଯେ ।
ଚତୁରେ । ଧନ୍ୟ ନିର୍ମଳ ଜାଗର ଯେ ।
ଚନ୍ଦନ ବକୁଳ ଲୁଳବଶ୍ୟାଳ ମୁଖ ପ୍ରବଳ ଗୀତେ ଯାଅ ଯେ । ୫ ।

ଚୂଡ଼ାଁ ଏ ସମସ୍ତ ଅଙ୍ଗ ଯତନରୁ କେମା ଅଛେ ଏକ ସଖୀ ଯେ ।
ଚେଁ ଚନ୍ଦ୍ରାଣ ଚନ୍ଦ୍ର ପରକାଶ ଯିବା କି ଅପ୍ରାମ ଦେଖି ଯେ ।
ଚତୁରୀ । ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରେ ଚୂଡ଼ାଁ ଦିଶି ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସନମତ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତିନୀର ପଣ ହୋଇ ପଡ଼େ ଅପି ଯେ । ୬ ।

ଚମର ଧର କେ ଅମରମୋହନ ଚୁରଟରେ ଲଜ୍ଜ ଦେଖ ଯେ ।
ଚଳ କେ କଂକଣ ଚନ୍ଦନ-ଚନ୍ଦନ-ବେଣୀ ପଢେ ବାନ୍ଧାଇଲା ଯେ ।
ଚନ୍ଦନ । ଚୂଆ ଧର କେ ବାନ୍ଧାଇ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଚୂର୍ଣ୍ଣ କର ଧର କେ ନାଗରୀ କେ ପଗୁ ଧରନ୍ତି କର ଯେ । ୭ ।

ଚରମରେ କନ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରଦେହାର ପଗୁ ଚନ୍ଦ୍ରହ କେ କହିଁ ଯେ ।
ଚରଣ ଚନ୍ଦ୍ରିଁ କେ ବାଧଣଚଣ୍ଡ ସାବଧାନ ବୋଲି କହ ଯେ ।
ଚତୁରୀ । ଚଳ ଯିବାବେଳେ ବାଳୀ ଯେ ।
ଚପଳ ଦେଖି ଚନ୍ଦନବେଣୀ ଅମେ ଦେଲେ ଯାହା ଚୁଳଚୁଳ ଯେ । ୮ ।

ଚଳିବା ମନ୍ଦିର ଦେଖିଲେ ଏଠାର ହଂସ ବା ଗଜ ଶିଖିବ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଗଜଚର୍ମ ବୋଲି ଦେଖ ସେ ପୁଣ କାହିଁ ଲଭିବେ ଯେ ।
ଚତୁରେ । ଚନ୍ଦ୍ରା ଯାଉଅଛି ଏବେ ଯେ ।
ଚରଣ ହଂସକେ ହଂସ କେ ହଂସ କେ ବୋଲି ଡାକୁଛନ୍ତି ରବେ ଯେ । ୯ ।

ଚଳନ୍ତେ ଝଣ୍ଣି ଝୁଣ୍ଣି ନୂପୁରେ ଅବଧାନ ବୋଲି ଡାକେ ଯେ ।
ଚମ୍ବୁଧର ଡମରୁ କଣ୍ଠୀ ପଣ୍ଡି କେଁ କେଁ ରବେ ବାକେ ଯେ ।
ଚତୁରେ । ଚେତାଇ କହୁଛି ଶୁଣେ ଯେ ।
ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଭୁବ ଯତ-ମତ-ଧନ କମ୍ପିଲ ବୋଲି ଶବଦେ ଯେ । ୧୦ ।

(ଶ୍ଳେଷ ଛାନ୍ଦ)

ଚକ୍ର ମନ୍ମଥ-ରଥ ସ୍ୱୟଂ ନାମ୍ବିକାଚନ୍ଦ୍ର ସୁଅଛେ ସଜ୍ଜିତ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର କୁମ୍ଭ କୁଚ ସେନାଣ ସୁପଞ୍ଚ ମନ୍ତ୍ରେ ଅଛ ଘୋଡ଼ାଇ ଯେ ।
ଚଞ୍ଚଳ । ଚେଳାଞ୍ଚଳ କେତୁ ଉଡ଼େ ଯେ ।
ଚତୁର ଚନ୍ଦ୍ରେ ଯନ୍ତ୍ର ଦେବାରେ ସେ ମୂର୍ଚ୍ଛାଁ ଦେଲେ କନ୍ଦର୍ପ ଜଡ଼େ ଯେ । ୧୧ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ମଣ୍ଡଳେ ବାନ୍ଧ ପଣ ବେଷ୍ଟନରେ ବେଷ୍ଟିତ ତାରା ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ଶୋଭନ ଅବେଶ ଜଡ଼ିତ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଖି ଯେ ।
ଚତୁରୀ । ଶୁଣ ଅଟଇ ଦୂରଦେଶ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର କଳଙ୍କ ଧନ ଧନ ବୋଲି ପିଇ ଚନ୍ଦ୍ର ଙ୍କ ଶୋଷ ଯେ । ୧୨ ।

(ପବନ ଶ୍ଳେଷ)

ଚର୍ଚ୍ଚିଲେ ଲଗ୍ନେ ସ୍ଥିତେ ମୁଁ ଏ ମନେ କୈମିଥିଲେ ତ ଏହି ଯେ ।
ଚଞ୍ଚଳ ଦ୍ୱାରକ ଗୁଣ ଜଗଦ୍ୱାଜ ଅଦ୍ଧ ଦ୍ୱିଜ ଗିର ଯହିଁ ଯେ ।
ଚତୁରେ । ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ମୂଳ ତ୍ରିଭ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର କରନ୍ତେ କଳଙ୍କିତ ଅନ୍ତ୍ରି ଧାତ୍ରୀଙ୍କ ବାସ ପଡ଼ିଲା ଯେ । ୧୩ ।

ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖି ଜଳି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅନଙ୍ଗେ ତେଣେ ମୁକୁଳ ଦ୍ରାକ୍ଷ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଅର୍ଦ୍ଧ ଶିଖ ପଢ଼ିଲେ ଅନଳ କାଳସ୍ଥଳେ ଯୋଗ୍ୟ ପାଏ ଯେ ।
ଚତୁରେ । ଟେଉ ବରୁଣ ବ୍ୟଜନ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର କୁବେର ସମ୍ପାଦ ଯହିଁ ଛନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରେ ଜଳନ୍ତି ତାଳ ଯେ । ୧୪ ।

ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ପଚାରେ ମୁଁ ଏ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୈନର୍ଯ୍ୟ ବଚନ କୁହ କେତେ ଯେ ।
ଚନ୍ଦନ ଆଳମ୍ବ ଚନ୍ଦନ ଜାମ୍ବୁ ପଦ୍ମେଣ ଝିଙ୍କାରୁ ଜଡ଼ ଯେ ।
ଚତୁରେ । ଚନ୍ଦ୍ର ଦୁଷ୍ଟ ବନ ବନ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଦର୍ପରେ ନନ୍ଦନ ବୋଲି ଶ୍ୟାମ ଚାହିଁଲା ଦେବ ଏ ବନ ଯେ । ୧୫ ।

ଚର୍ଚ୍ଚିଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗିଣୀ ଶୋଭ ଧର ଦହନେ ଛନ୍ଦ୍ର ପ୍ରକାଶି ଯେ ।
ଚନ୍ଦନ ପବନ ଦକ୍ଷିଣନାୟକ ପ୍ରଣ ଦମ୍ପତ୍ତିଙ୍କୁ ତୋଷି ଯେ ।
ଚୋରି । ଚନ୍ଦ୍ରଗୁଣ ଖଟଣ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରି ରସାଳୁ ନ ରହ ଭାଟାରେ କରେ ଧନ ଧନ ଫ୍ରାନ୍ତ ଯେ । ୧୬ ।

ଚନ୍ଦ ଚନ୍ଦ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ସୁଗୁଣବତୀ ସଙ୍ଗେ ସଖୀ ବନ୍ଧୁ ଯେ ।
ଚଳ ନନ୍ଦ ମନ୍ଦ ଜନ୍ମଣ ଅନଳ ଜଳେ ପୁଷ୍ପ ଅବରାଧ୍ୟ ଯେ ।
ଚତୁରୀ । ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ପ୍ରକାଶି ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଶିଖା ପଦ୍ମନାଭ ବନ୍ଦୋକ୍ତି ପଥୀରେ ଲାଗି ଯେ । ୧୭ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରେଣୀ ଭୃପେ କେ ତାହାକୁ ଝୁଣେ କାଗ ଭ ନାହିଁ ଏଥିରେ ଯେ ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନା ପୁରନା ନାମ୍ବାଙ୍କ ପିନା ରପିଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ ଠାରେ ଯେ ।
ଚତୁର । କୁହାଇ କେ ଦେଇ ଠାଇ ଯେ ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏ ଭଗିନୀ କ୍ରମରେ ରହିଛି ଲେଖିବଟି ଜୋଜ ତହ ଯେ । ୧୮ ।

ତନ୍ତ୍ର ମୁଁ ଅନେକ ବାଳକୁ ଅଶୋକ ପାଇଲି କେ କହୁଁ ଛବି ଯେ ।
ତନ୍ତ୍ର ସୁରେ ତୁ ର ପୂନାଗ ବରୁଣା ପାଇଛୁ କେ ବୋଲେ ଝୁଣି ଯେ ।
ଚତୁର । କୁହି କେ ତାହାକୁ କହ ଯେ ।
ଦେଖାଇ ଦେବବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ବାଝୁଦେ କେ ବୋଲେ ମୁଁ ଦେଖି ନାହିଁ ଯେ । ୧୯ ।

ସୁବୁଣୀକା ବାଳୀ କେ ତାହାକୁ ବୋଇ ଜାଣିଛି ମନ ଚୋର ଯେ ।
ରହି ବାନ୍ତ ନଅଲୀଭ ନେତ୍ର ବନ୍ଧୁ ପଞ୍ଚରଗ ବର ତୁର ଯେ ।
ଚତୁର । କୁହି କେ ନଛୀ ବୋଇଲ ଯେ ।
ପୂବୁଦାର କହ କହି କେ ନନ୍ଦ-ଥ-ବାଣ୍ଡପାଳ ଭ ହୋଇଲି ଯେ । ୨୦ ।

ଦୋଧଳମୁଖୀ କେ ତାହାକୁ ଦେଖି ଝୁଣି କହୁଛ ଏ ଗିର ଯେ ।
ଚଞ୍ଚିଲ ବାନ୍ଧୁଳ ଯେଉଁକି ମାନୁଜ ଦେଖି ନ କଲୁ ଅଦର ଯେ ।
ଚତୁର ! କହ ଗୋ ଯିବା ପାଶକୁ ଯେ ।
ଦେଖା କହନ୍ତୁ ଅଟଇ ଏ ମଠ ବୋଲି ଭ ହୁଇ ଦେଖୁଛୁ ଯେ । ୨୧ ।

ଚହକାଇ କହ କେ କହି ଚଞ୍ଚିଇ ଚିନ୍ତାରେ ଏବେ ଅଛି ଯେ ।
ଗୃହ ଗୃହ କୁମ୍ଭ ଦେବ ଅବକାଶ କେ ବୋଇଲ ଛିନ ଛୁପି ଯେ ।
ଚତୁର । ନିବୃଦ୍ଧିକା କେ କହି ଯେ ।
କହୁଛୁ କେଉଁ ଯେଉଁକା ଗୋ କହ ବୋଲ କେ ନିଶ୍ଚଳ ଭହ ଯେ । ୨୨ ।

ଚୀନ ନୀଳବେଣୀ ପୁଗାକ୍ଷୀ କେଶଧାରୀ ମାନସ ଭରାଇ ଯେ ।
କେତେ ଶ ଚଉଶ ଭ୍ରମ ଅଙ୍କଦାନି କେ ତ୍ରିନୟନୀ ଭଦଇ ଯେ ।
ଚତୁର । କାହିଁ ପ୍ରକୃତି ପରେ ଯେ ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରବେଶ ଭୂଷଣ ସ୍ୱକୀୟ କୃପାଭ ବ ଦୂରରେ ଯେ । ୨୩ ।

ଚାଲ ଚଳି ନାଗମଣି ବାସୁଣିକୁ ପବନ-ପ୍ରକମ୍ପ-ବ୍ୟାଜେ ଯେ ।
ଦୃଶେ ଓ ବଲ୍ଲୀ ପ୍ରକଟିତ ପୁଷ୍ପିତା-ଧ୍ୱଜ ଶଙ୍କିଣୀ ତ ମେଟେ ଯେ ।
ଚତୁର ! ଦେଶକାଳ୍ପାନରେ ଏହୁ ଯେ ।
ବୃନ୍ଦାବନ ମନ୍ତ୍ରିତ ବଯୋର ବୃକ୍ଷ ଓ ଫୁଁ ଫୁଁ ପୁଷ୍ପମାତ୍ର ଦେଖି ଯେ । ୧୪ ।

ଦୃହିଁ ଏହାକୁ ବନ୍ଧୁ ଜାଣ ବୋଇଲେ ଧ୍ୱନି ଛଳେ ପ୍ରିୟ ଭୃଙ୍ଗ ଯେ ।
ଦୃଷ୍ଟି କରଇ ଏ ପୁଷ୍ପମାନ ଧାର ପ୍ରକାଶିଛି ଅନୁରାଗ ଯେ ।
ଚତୁର ! ବୃକ୍ଷ ଛଳେ ଦୃଷ୍ଟିରସ ଯେ ।
ବୃକ୍ଷଲତା ହରଷରେ ଦେଖୁଅଛି ସ୍ୱାଧୀନଭର୍ତ୍ତୃ ସଦୃଶ ଯେ । ୧୫ ।

ଦୃହିଁରେ ପତ୍ରିକା ଅବନ୍ତମନ୍ଦ୍ରିକା ଏ ଲତା ଶ୍ରେଣିକା ଯହ ଯେ ।
ଦୃହିଁ ନାଗେଶ୍ୱର ରଜରେ ଧୂସର ଭ୍ରମରେ ଭ୍ରମସା ଧରି ଯେ ।
ଚତୁର ! ଚେଷ୍ଟିତା ଅନ୍ୟ ସମ୍ଭୋଗ ଯେ ।
ଚଳ ହୁଁ ନା ବୋଲି ମରୁତ କମ୍ପନ ବ୍ୟାଜେ କମ୍ପାଉଛି ଅଙ୍ଗ ଯେ । ୧୬ ।

ଦୃହିଁ ଯୋଷିତା କି କୁଳପାଳିକା ବାସକଶଯ୍ୟା ହୋଇଛି ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରିୟାଗତ ପୁଷ୍ପନପରାଗ ଛଳେ ଶଯ୍ୟା ସଜାଇଛି ଯେ ।
ଚତୁର ! ଚମ୍ପା ବହୁବସ୍ତ୍ର ସେନ ଯେ ।
ଦୃଢ଼ବେଶେ ପୁଂଶ୍ଚ ଭ୍ରମରେ ଜଡ଼ିଣ ପକ୍ଷେ ଇଚ୍ଛନ୍ତି ମାନ ଯେ । ୧୭ ।

ଦୃହିଁ ତମାଳ ଘନତମ ମଧ୍ୟେ ଶୀଘ୍ର ଯିବାକୁ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଯେ ।
ଚେଲି କଳଦଳ ଛଳେ ପିନ୍ଧି ଚନ୍ଦ୍ରକୁସୁମବେଶେ ମାଧୁରୀ ଯେ ।
ଚତୁର ! ଚଳିବା ସଙ୍କେତ ସ୍ଥାନେ ଯେ ।
ଚରଣମଞ୍ଜୀର ଶବ୍ଦ ଅଛି ଦୂର ଏଣୁ କାଢ଼ି ସନ୍ନିଧାନେ ଯେ । ୧୮ ।

ଦୃହିଁ ଏ କେତକୀର ଦୃଷ୍ଟି ଏତକ କଳହାନ୍ତରିତା ହୋଇ ଯେ ।
କେଶର ପ୍ରିୟ କାଣୀ କି ଅଭିମାନ ମଣି ଦୂରସ ନ ଦେଇ ଯେ ।
ଚତୁର ! କଣ୍ଟି ସେ ରଙ୍ଗରେ ଏହୁ ଯେ ।
ଦୃଷ୍ଟିରୂପ ହେଉ ଦେବା ଉତ୍ତାରଣ ପଶ୍ଚାତାପେ ମ୍ଳାନ ବହୁ ଯେ । ୧୯ ।

ଗୃହ୍ଣା ମୃଗଶୀରବତ୍ସା ଯିମ୍ବିକ ଶୁବଦୋଳୁଣିତା ପଦ ଯେ ।
କେନ୍ତୁ ଧବ ନବ ସ୍ୱଚ୍ଛ ପୁଷ୍ପବୃନ୍ଦେ ପ୍ରିଲବ ଅଷ୍ଟ ଣ ଧନ୍ଦ ଯେ ।
ଚତୁର ! ଚକ୍ରୁ କାଡ଼ି ସ୍ମୃ ଦଳି ଯେ ।
ତକର ବାରଙ୍ଗା ବେପଥୁ ପ୍ରକାଶି ମକରନ୍ଦ ଉଣ୍ଡୁ ରେଜି ଯେ । ୩୦ ।

ଗୃହ୍ଣା ପ୍ରୋଷିତଭର୍ତ୍ତୃକା–ନାସ୍ତ ପଦ ପଲାଶ ପଦ୍ମାଳସ୍ପରେ ଯେ ।
ଟେଣ୍ଟେ ଯେନ ପୁଷ୍ପେ ବନସ୍ପତି ବ୍ୟାଳ ଛଳେ ଏ କାମଦଷ୍ଟେ ଯେ ।
ଚତୁର ! ଗୃହ୍ଣ ଟପଟେ ଛାପିତ ଯେ ।
ଚହଳ ଫଳିବବେ ଏ ହାହାକାର କରୁଛନ୍ତି ପଶୀବ୍ରାତ ଯେ । ୩୧ ।

ଗୃହ୍ଣା ତରୁ ଲତା ତରୁଣ ତରୁଣୀ ଅଙ୍ଗନେ ଲଜ୍ଜାବିଡ଼ି ଯେ ।
ଚଣ୍ଡ ଏତେଣୁ ଅନୁରାଗି ପଲ୍ଲବ ଛଳେ ନ ପାରନ୍ତି ଘଡ଼ି ଯେ ।
ଚତୁର ! ଗୃହ୍ଣବାରେ ପଲ୍ଲବରେ ଯେ ।
ଟେଟେଳେ ତନ ଅଙ୍କରବ୍ୟାଳେ ଚତୁର ଝୋଲା ଢ଼ପୁଷ୍ପଦ୍ୱାରରେ ଯେ । ୩୨ ।

କୋଁଣ୍ଡି ଟ୍ଣାଞ୍ଜି ତରୁ ଗୁଳ୍ମ ଲତା ଏ ପ୍ରକାରେ ସହରଷ୍ଟ ଯେ ।
ଚିତ୍ରେ ଚୁମ୍ବି ମୁଖି ରୋମାଙ୍କୁର ଛଳେ ବାହାର ଅଙ୍କୁର କର ଯେ ।
ଚତୁର ! ଚଳାଇଲ ସ୍ୱେଦଜଳ ଯେ ।
ଗୃହ୍ଣି ଜାଣି ଅଳୀ ଛଳରେ ଏଥର ଫଳନ୍ତ ଯୌବନ ଫଳ ଯେ । ୩୩ ।

ଚପଟେ ଅନନୁଭୂତ ପୂର୍ବଭାବ ବଢ଼ାଉ ଢ଼ଙ୍ଗ ଦେଖି ଯେ ।
ଚମକେ ମନୋବାଞ୍ଛାରେ ମଦନ-ସ୍ୱଚ୍ଛକୁ ଡାକି ପଶୀ ଯେ ।
ଚତୁରେ ! ଚତୁରଙ୍ଗ ଚରଣ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ପର୍ଶମ୍ଭର ସ୍ୱର୍ବନିତାଙ୍କର ପନ୍ଥାରେ ମାଗେ ଶରଣ ଯେ । ୩୪ ।

ପଞ୍ଚମ ଛାନ୍ଦ ।

ରାଗ—ଚକ୍ରକେଳି ।

ଚେଷ୍ଟା ରସିକ ଶୁଣେ ଏ ରସାଳ । ଚତୁ ମୂର୍ଖ ଚିତ୍ତକୁ ଘନ କାଳ । ୧ ।
ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତି-କୁମାରୀ ସୁକୁମାରୀ । ଚିନ୍ତା ଯାଇ କହିଲା ସହଚରୀ । ୨ ।
ଚଉରେ ଜଳିଲା ଯାତ୍ରିକ ନଜାର । ଚଳଦଳ ପ୍ରାୟେ କମ୍ପେ ଶରୀର । ୩ ।
ଚଳ ନ ପାର ଭ୍ରମ ଭଳି ଦେହ । ଚିତ୍ତାଇଲା ସହଚରୀ ନଷ୍ଟେ ମୂର୍ଚ୍ଛା । ୪ ।
ଚନ୍ଦ୍ରୁଁ ଚନ୍ଦ୍ରୁଁ ରସ ଯୋଗେ ବୈବର୍ଣ୍ଣ୍ୟ । ଚନ୍ଦ୍ରୁ ଦେହୁଁ ସ୍ୱେଦଜଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣ । ୫ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଶୀଳା ବୋଇଲେ ଋଷି କହି । ଚନ୍ଦ୍ରେ ଇ ଉ ସ୍ନେହାରଣ ଭାଷା ଅଛି । ୬ ।
ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ରସପୂର୍ଣ୍ଣା କେଦାର । ଚିନ୍ତା ଗଲା ପ୍ରେମାଙ୍କୁରେ ଅଙ୍କୁର । ୭ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଜଳ ପୁତ୍ରେ ନେତ୍ରମୀନ । ଚଷ ନୋହେ ମୋହ କଲା ବଦନ । ୮ ।
ଚେଷ୍ଟା ବୃଦ୍ଧ ଯାଉଛି ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି । ଚମତ୍କାର ଶୁଣିଲେ ଚିତ୍ତ ରଢ଼ି । ୯ ।
ଚଉ ଚନ୍ଦ୍ରାରେ ହୋଇଲା ଧନୁଅ । ଚଉରେ ଅଙ୍କୁରିଲା ଭ୍ରମର ଅରୁଅ । ୧୦ ।
ଚଉ ଭବ-ହୃଦରେ ହୋଇ ଅରୁଅ । ଚନ୍ଦ୍ରଲତାକୁ ଚରଣ ଅପାରୁଥା । ୧୧ ।
ଚଉଭ୍ରମ ଉପାରୁ ଅପାରୁଅ । ଚନ୍ଦ୍ରଁ କୁଚକୁ ମଣଇ ପାରୁଥା । ୧୨ ।
ଚେଳ ଅଙ୍ଗକୁ ହୋଇଲା ଅରୁଜ । ଚଉ ପାରୁଛି ନାହିଁ ଉତ୍ତାରୁଥ । ୧୩ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ଚନ୍ଦ୍ରେ ଶରୀରାପ ଛାଡ଼ଇ । ଚମ୍ପକଲାକ୍ଷୀ ମନ୍ଦ-ଅଙ୍ଗେ ଗଢ଼ଇ । ୧୪ ।
ଚମ୍ପକଲତା ନ ଅଣିଲା ଅଡ଼ିଚ । ଚେଷ୍ଟି ନ ପାରିଲା ପ୍ରିୟମ୍ବଦାଙ୍କୁ । ୧୫ ।
ଚକ୍ରୀ ମଣି ହୃଦ ଦ୍ୱାର ଫିଙ୍ଗଇ । ଚନ୍ଦ୍ରଁ କରୀ ଅବଲମ୍ବ ମାଗଇ । ୧୬ ।
ଚନା ମାତ୍ର ଅଶନ ନ ରୁଚିଲା । ଚୂର୍ଣ୍ଣ କର ଦମ୍ଭ ହୃଦ ନାଶିଲା । ୧୭ ।
ଚଳ ଲହରୀ ଜଳରେ ବୁଡ଼ିଲା । ଚତୁରଅଳି ଥିବା ପଥା ହୁଡ଼ିଲା । ୧୮ ।
ଚନ୍ଦନାଦ ଯେ ଉପଚାରମାନ । ଚଉରେ ପରଶେ ଅନଳ ସମାନ । ୧୯ ।
ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖେ ଶବଦ ପକାଇଲା । ଚକ୍ଷୁ ବମ୍ପାଧର-ଭଙ୍ଗ ରୁଚିଲା । ୨୦ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଁ ସଖୀଙ୍କ ନେତ୍ର ଅଳ ଧନ । ଚଉରେ ଗ୍ଲାନ ସଙ୍କଟରେ କଥନ । ୨୧ ।
ଚିହ୍ନି ସୁକୁମାରୀ ନୃପନନ୍ଦନୀ । ଚନ୍ଦ୍ର-ବଦନୀ ସକୁନ୍ଦ-ରଦନୀ । ୨୨ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଁ ଚନ୍ଦ୍ରଁ ଅଙ୍ଗେ ଦୁଃଖୀ ହେଲୁ ତ । ଚିନ୍ତା ପାଉ ନାହିଁ ଯୁକ୍ତି ଗାଥା ତ । ୨୩ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପ୍ରବେଶ ।

[illegible] ବକୁଳ ପଥରେ । ଶାନ୍ତ ଦମ ଝୀଣ ଦେହ ଲଥରେ । ୨୪ ।
[illegible] ଦେଖ ବାହୁଡ଼ି । ବାରୁଅଛ ଏତା ନଗେ ମଣ୍ଡିକି । ୨୫ ।
[illegible] ପ୍ରବେଶ୍ଯ କରିଲା । ଚନ୍ଦ୍ର ବାସ କୁଞ୍ଜକୁ ନ ଗମିଲା । ୨୬ ।
[illegible] ଲାଗିଲା ଗାଣରେ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମାର୍ଗ ନେତ୍ରକୋଣରେ । ୨୭ ।
[illegible] ମନେ ଭାବି ଭାଳ । ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ନ ଚାହିଁଲା ଧମ୍ମିଲ । ୨୮ ।
[illegible] ବଦନ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭାବ କଲା ସୁଜନ । ୨୯ ।
[illegible] ଭାଷ୍ଟ ତାମ୍ବୁଳ । କୃଷ୍ଣ ପୁଚ୍ଛୁଣୀ ବନ ବୋଦେ ବୋଲ । ୩୦ ।
[illegible] ମାଡ଼ି ଧାଇଛୁ ଭୟେ । ଭରମଲୁ କୃଷ୍ଣ ଅନ୍ତ କେଉଁ । ୩୧ ।
[illegible] ହୃଣରରେ । ଉଷୁନ ଏଏ ବହୁ ଅଳଙ୍କାରେ । ୩୨ ।
[illegible] ବୋଲ୍ଯ ଶୁଣି । ଚଳଲ୍ଲ ତ ବାହୁଡ଼ି ନାସା-ବଢ଼ୁଣି । ୩୩ ।
[illegible] ଅପିଲ୍ଲ ତୁଣ୍ଡରୁ । କୃଷ୍ଣ ବର ନ ଡେକିଲ୍ଲ ଗଣ୍ଡରୁ । ୩୪ ।
[illegible] ଥିଲୁ ଏମନ୍ତ । ନେତ୍ରେ ଏ ଦଶା ଏବେ ଏ ହେମନ୍ତ । ୩୫ ।
[illegible] ବୋଇଲ୍ଲ ଶବ୍ଦର । ଚିତ୍ତ ଭୁଷଣ କୋଦିଲେ ପଶ୍ଚର । ୩୬ ।
[illegible] ବୋଲେ ଶ ପଶ୍ଚିବ । ଚନ୍ଦ୍ରା ଅବଶ୍ୟଠାରୁ ଶଶ୍ଚିବ । ୩୭ ।
[illegible] ଭୃଷାଟି । ଜ୍ୟୋ ଗଲ୍ଲ ଭ୍ରମର ଉଭଳାସୀ । ୩୮ ।
[illegible] ଏ କଥା ପ୍ରଧାନ । ଗୃହଖାନରେ ହୋଇଛି ବଧାନ । ୩୯ ।
[illegible] ଚନଶାଣ୍ଡ । ଚର ବାଳ ଗୁପତ ହେବ ଖଣ୍ଡ । ୪୦ ।
[illegible] କହିଲେ ମାତାଙ୍କୁ । ଚିତ୍ତ ଭ ବେଦନା ତୁମ୍ଭ ସ୍ନେହାଙ୍କୁ । ୪୧ ।
[illegible] ଚେ ପଣ୍ଡରରେ । ଶକଯଜ-ବାମାକୁ ହକାରିବେ । ୪୨ ।
[illegible] ଦେଖି ଅପେକ୍ଷା । ହେଲି ଭ ଦୁଃଖ ବୋଲ୍ଯ ଭିକ୍ଷା । ୪୩ ।
[illegible] ଭ୍ରିବର ଦେ । ତିନା ଭରେ କୋଶ ହେବ ରସେ । ୪୪ ।
[illegible] ନ ଶତ୍ରୁର । ଚନ୍ଦନାଦି ବାହାରେ ଉପଚ୍ଚର । ୪୫ ।
[illegible] ମାତ୍ରେ ଗୋଳିରେ । ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ନ ମାତା ମନେ ହେଲିଲେ । ୪୬ ।
[illegible] ଉତ୍ତର । ଭକ୍ତକୁ ଭାର ଦେଲେ ଭଗଲ । ୪୭ ।
[illegible] ଥିଲେ ଗୁଣେ । ଚନ୍ଦ୍ରା ଭଲେ ଏ ଉତ୍ସବ ତ୍ରିଭୁବନେ । ୪୮ ।
[illegible] । ଚନ୍ଦ୍ର ଉଣେ ବୋଲି ଧବା ଚାରଣାରେ । ୪୯ ।
[illegible] ପକ୍ଷରେ । ରେ ଶାନ୍ତ ଲଭିଲେ [illegible] ଲଭେ । ୫୦ ।
[illegible] । ରତ୍ନଯୋଗ ଶୁଖଇ [illegible] ପଦରେ । ୫୧ ।

ଚଳନ୍ତ କଥା କହୁ ଧୂକନ୍ତ । ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଖନ୍ତି ଭାବ ଦେଖି କାନ୍ତ ।୫୨।
ଚନ୍ଦ୍ରାନନେ ବସିଥାନ୍ତି ରଙ୍ଗରେ । ଚନ୍ଦ୍ରେ ଘନ ଅନ୍ତ ବଦନେ ଦେଖି ଯେବେ ।୫୩।
ଚନ୍ଦ୍ର ବାନ୍ଧୁଣୀ ଘନ ପଦ୍ମବେଶ । ଚନ୍ଦ୍ର ବାମା ସେ ଅଙ୍ଗୁଳ-ବେଶ ।୫୪।
ଚାନ୍ଦନୀ ପାଟଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧନ୍ତି । ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସେ ବାମା ଗନ୍ଧ ବାନ୍ଧନ୍ତି ।୫୫।
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରିକା ଯହିଁ ଅଶାଳନ୍ତି । ଚନ୍ଦ୍ର ଗାନ୍ଧର୍ବ ସ୍ୱର୍ଗ ପ୍ରେମ ହୋଇଲା ।୫୬।
ଚନ୍ଦ୍ରୀ ଚରଣ ନୂପୁର ବ ବାଜନ୍ତି । ଚନ୍ଦ୍ରା ପ୍ରିୟ-ବନପାଗରେ ଦବନ୍ତି ।୫୭।
ଚଳା ମାଦଳ ଅପାନନ୍ଦ । ଚନ୍ଦ୍ରା ଗାବନ ଭଙ୍ଗ ବର୍ଣ୍ଣି କ ।୫୮।
ଚନ୍ଦ୍ର ଯେ ନାଳ ଦାର ନକ୍ଷତ୍ରଗ । ଚନ୍ଦ୍ରମ୍ଭ ଲଗିଲେ ରଙ୍ଗି ଧଇଲେ ଧ୍ୟାନ ।୫୯।
ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତି ଜନେ ଦେଖନ୍ତି କ୍ଷଣରେ । ଚତୁର୍ଭୁଜ ଅନନ୍ତ ଦର୍ଶନରେ ।୬୦।
ଚନ୍ଦ୍ର ଦୁଲ୍ଲେ କେ କର-ଜୋଡ଼ନରେ । ଚନ୍ଦ୍ର ଛନ୍ଦ ବନ୍ଧନର ସ୍ତୁତି କରେ ।୬୧।

(ଛନ୍ଦବନ୍ଧ)

ଚଉଦ ଦର ଏକ ନାମ ବନ୍ଦନ୍ତି । ଚନ୍ଦ୍ର ମୁଦ୍ରିତ ଗୃହ ବେଦ ବଦନ୍ତି ।୬୨।
ଚନ୍ଦ୍ରା ତୁହୁଁ ଛନ୍ଦାଥ ଧଳକରେ । ଚନ୍ଦ୍ର ବର ଅଙ୍ଗେ ଥିଲେ ନିରନ୍ତର ।୬୩।
ଚନ୍ଦ୍ରାନ୍ତ ଦମନ ମନୋହର । ଚନ୍ଦ୍ରଧର ବାହନ ଦାରୁଣ ହର ।୬୪।
ଚର ଯେବେହୁଁ ଚଉଦ ଲୋକ ଭାର । ଚର ସୁଗ ଯୋଡ଼ଶାଂଶେ ବିସ୍ତାର ।୬୫।
ଚରଣର ଅଷ୍ଟାଦଶ ଲକ୍ଷଣ । ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଯେଉଁ ପଦ୍ମ-ଭୂଷଣ ।୬୬।
ଚନ୍ଦ୍ରିଁ କେ ସ୍ତବ କରେ ଉଚ୍ଚାରଣ । ଚନ୍ଦ୍ର ଲୋମ ବିଲୋମ ନେଷରଣ ।୬୭।
ଚର ଚତୁ ଧର୍ମ ସ୍ୱଭାବ ରତ । ଚର ସ୍ୱବାଧ ପିଣ୍ଡି ବନ୍ଧ ରତ ।୬୮।
ଚର ଜଳ ସ୍ଥଳ ଶୁଦ୍ଧ ନ ରତ । ଚରଣର ଜ୍ଞାନୀ ଜାରଣ ରତ ।୬୯।
ଚଳ ଶୃଙ୍ଗ ଅଛ ଉଚ୍ଚ ଧରତ । ଚର ଅନଳ ଜ୍ୱଳନ ଅଛତ ।୭୦।
ଚକ୍ର କ୍ରମରେ କାଶ ପରକାଶି । ଚନ୍ଦ୍ରୁ ବଣରେ ଦଶଦଶ ଦଶି ।୭୧।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ହରିମ ହୋଇଲା ବନାଶ । ଚନ୍ଦ୍ରିଂ ଯୌବନେ ପଦ୍ମିନୀ ବରଣ ।୭୨।
ଚକ୍ର ଦମ୍ପତି ପାଇଲେ ଅଶେଷ । ଚନ୍ଦ୍ରା କଲେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ପରକାଶ ।୭୩।
ଚନ୍ଦ୍ର ଏ ଦଉଡ଼ର ଚୂଡ଼ାଙ୍କର । ଚୂଡ଼ା ଦଉଡ଼ରକୁ ମନେ ଧୀର ।୭୪।
ଚନ୍ଦ୍ରା ଯୀବ ବନ୍ଦୋପାଖ୍ୟ ପଥ । ଚର ଅନ୍ତ ଏ କବନ୍ଧ ବସ୍ତୁ ।୭୫।
ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦୟ ବ୍ରିକବ୍ରାନ ପଦ । ଚେତ ନିର୍ମଳ ଲକ୍ଷ ବସ୍ତୁ ପଦ ।୭୬।
ଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱଯ଼ ନାଗ ଧରେ ଶୋଭନ୍ତି । ଚେଉ ଜାବଜାବକୁ ଦେଇ ସ୍ତବ ।୭୭।
ଚନ୍ଦ୍ରୁ ଯନ୍ତ୍ର ଲକ୍ଷଣେ ଧ୍ୟାଉଲ । ଚଉ କରେ ଅଭ୍ୟାସ ଦେ ଛୋଡ଼ଲେ ।୭୮।

ନନ୍ଦେ ସ୍ୱର୍ଗ ନନ୍ଦନ ପଦ ଗତ । ବୃନ୍ଦ ମଞ୍ଜରିତ ଉଚ୍ଚ ତରୁ । ୭୯ ।
ବୃନ୍ଦେ ଶର ଦୂରେଣ ନାଶ କଲେ । ଗୁରୁ ବନ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶିଲେ । ୮୦ ।

ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ।

ଚନ୍ଦ୍ରବର କୁବେର ମଦ ଶୋକ । ତାହ ଲେଖନ୍ତେ ରକ୍ତରେ ଜଳ । ୮୧ ।
ତାରମାନଙ୍କ ମାନ ନାଶ ପାଇ । ଚକ୍ର ପିଙ୍ଗ ଦେଇଛନ୍ତି ବୁଲାଇ । ୮୨ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଲାଗି ଅଦୃଷ୍ଟ ଗଗନେ । ସେହି ନ ପାର ଅଙ୍କ ବୋଲି ଚନେ । ୮୩ ।
ବୃନ୍ଦ ଶୁକ୍ଳ ପକ୍ଷରେ ଜବା ହଂସ । ଜଳ ପୃଷ୍ଠରେ କରଇ ବିଳାସ । ୮୪ ।
ହୋଇ ଗଲା ପ୍ରୋଷିତା ନାୟିକା ନଳିନୀ । ଚନ୍ଦ୍ର ବଦେଶୀ ପଦ୍ମ ମିତ୍ର ଯାଇ । ୮୫ ।
ବୃନ୍ଦେ ତମସ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା କରି ନାଶ । ଗୁରୁ ଦଶିଲା ପାଇ କରୁଣେଶ । ୮୬ ।
ଚକୋର ଚଞ୍ଚୁ ସ୍ମରଣେ ପ୍ରଚଳା । ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ଉପଳ ଦ୍ରବିଲା । ୮୭ ।
ବୃନ୍ଦି ପ୍ରକାଶିଲା ହାସ-କୁମୁଦ । ସେଥି ପ୍ରପଞ୍ଚତାରେ ଲଭି ମୋଦ । ୮୮ ।
ସେହି ଶୁକ୍ଳ ଉପାସ୍ତି ଶୋଭାମା । ଚନ୍ଦ୍ରିକରେ ଶୁକ୍ଳ ବାପେ ସୁଷମା । ୮୯ ।
ଚନ୍ଦ୍ରମୂର୍ତ୍ତେ ଚନ୍ଦ୍ରିକା ହାସ ଧରି । ଚୂଡ଼ା ତାର ମଞ୍ଜୀ ଫୁଟିଲେ ମାଧୁରୀ । ୯୦ ।
ଚନ୍ଦ୍ରା କରି ମଦନ ରସ ଭେଳେ । ଚିତ୍ର-ବିନ୍ଦୁ ହରଷରେ ଉଚ୍ଛଳେ । ୯୧ ।
ବୃନ୍ଦି ନ ଦେଖି ଅପଣା ଶରୀର । ଚନ୍ଦ୍ରା-ମାନଯେ କଲେ ହଂସଚାର । ୯୨ ।
ଚନ୍ଦ୍ରିକ ଅତୁଳ ନହି ବାପେ । ବୃନ୍ଦି ନ ଦେଖି ବଳଶିଳ ପାପେ । ୯୩ ।
ଚନ୍ଦ୍ର କେ ନେଇ ବୋଲି ଲଭି ଖେଦ । ଚନ୍ଦ୍ର ଭ୍ରମେ ଲେଲେ ରଦ ବ୍ରିନ୍ଦ । ୯୪ ।
ସେହି ନ ପାର ହୃଦେ ହାର ବାଳୀ । ଚକ୍ରରେ କେ ନେଲ ବୋଲି ଦୁଲ ।
ବୃନ୍ଦି ଏ କାଳ ଚିତ୍ରାକୁ କେ କସି । ଚନ୍ଦ୍ରବନରେ କେଉଁ ପ୍ରକାଶି । ୯୬ ।

ଅନ୍ଧକାର ।

ଅନନେଶି ! ନବୀନା ଶାନ୍ତ ଅଙ୍ଗ । ରୂପ ଶଲ ଦର୍ପଣର ଶଲ୍ୟ । ୯୭ ।
ତାର ଉଦର ହୃଦୟକୁ ଲଭି । ସ୍ମରବେଣୀ ମୋ ଚିତ୍ତ ଦୁଃଖେ ଦହ । ୯୮ ।
ସେହି ଜାତକରେ ଅନାକୁଳ । ବୃନ୍ଦି ମୃଗପ-ଧନ-ଚିତ୍ର-ଘଷା । ୯୯ ।

ଚକ୍ରବନ୍ଧ ।

ରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁଣି ପଦେ ବରନ । ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗି ଦବଶେ ଭବ ଦାନ । ୯୮ ।

ନୂର ଚକ୍ରେ ଗୋପନ ଛନ୍ଦୋ କହେ । ଗୃହୀ ବରକ ବନ୍ଧନ୍ତୁ ତ ଦେହେ ।

ଗୋମୂତ୍ର ଛନ୍ଦ ।

ମ	ରୁ	ଣୀ	ଳା	ରୁ	ଚ	ବ	ଭ	ପ	ଶ୍ରି	ହ୍ମା
ଘ	ରୁ	ରୁ	ଳା	ଣ	ଙ୍କ	କ୍ଷି	ଓ	ମ	ଶ୍ରି	ହା

ଟ	ଭ	ମୁ	ହୁଁ	ତୋ	ତ	ଲ	ଣା	ନା	ଡ	ଳ
ଚ	ଭ୍ର	ମୋ	ହୁଁ	ସ୍ନେ	ହ	ଜ୍ଞ	ଣା	ତା	ଡ	ଗ

ଘୃଡ଼ି ଏ କାଳ ବେଳାମୀ ଅଁରୁରେ । ଦେଖି ଛନ୍ଦ ବହ ବସ୍ତ-ବେରୁରେ ।୧୦୪।
ଚନ୍ଦ୍ରା କହି ଲେ ନାଗସ୍ତ ପ୍ରୀଣିତ । ଗ୍ରୀବବନ୍ଧରେ ବୋଧି ହୃଦିତ ।୧୦୫ ।
ଚିତ୍ତାହିନୁ ନେଇଲ ପରହରେ । ଷ୍ଟେ ପୁନବୃତ୍ତି ବନ୍ଧାଭାଷରେ । ୧୦୬ ।
ଚିତ୍ତୁ ହେଲ ହାରବେଦନା । ଚନ୍ଦ୍ର ସୁଧାଂଶୁହାସି ସ୍ୱରଦନା । ୧୦୭ ।
ଚିତ୍ର ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଶୋଭ ସ୍ୱରପିଜା । ଘୃରୁ ଭଳ ପୁଷ୍ପ ପୁଷ୍ପ ନାସିକା । ୧୦୮ ।
ଚିନ୍ତ ବିବେକାଗ୍ର ଦଣ୍ଡ ଦେଇନ୍ତି । ଘୃଣ୍ଡି ଘୃଣ୍ଡି ଦେବ ଭନୁ ଦେଖନ୍ତି । ୧୦୯ ।
ଚିତ୍ର ଦାନ ଦୃଷ୍ଟିଜନ ଅବସ୍ଥ । ଘୃରୁ ଲୋଚନ ନେତ୍ରଶୋଭ ରସ୍ତ । ୧୧୦ ।
ଚିନ୍ତ ସ୍ୱମନା ଭୁଜଙ୍ଗ ଗୁଚ୍ଛିବ । ଟଳୁବ ବେଶ ବେଶ କରୁଅବ । ୧୧୧ ।
ଚମ୍ପା ଦେହ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗୀ ଦଟନେ । ତାଙ୍କ ଲେଖିବ ପୟୋଧର ସ୍ତନେ । ୧୧୨ ।
ଚିତ୍ରି ମାନଙ୍କ ଅଙ୍ଗୀକାର କର । ତଳଗୃହେ ଲଗା କର କଙ୍କର । ୧୧୩ ।
ଚିତ୍ତା ତବେ ହିଜା ମୋ ଦାସ୍ୱପଣ । ଚିନ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣନେ ନୋହୁରୁ ଲୁଣଣ । ୧୧୪ ।
ଚିତ୍ତନାହି ମୋ ଲେଖିବା ଏତକ । ଚିତ୍ତାଜ ସେ ମୂର୍ଦ୍ଧ ଦେଲ ହୃଳକ । ୧୧୫ ।
ଚିତ୍ରୁ ବେ ଦ୍ରୀତ ନାସ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରେ । ଚନ୍ଦ୍ରା ବସ କହଲ ହୁଗ ଅଗେ ।୧୧୬ ।
ଚିତ୍ତି ଦନ୍ତା ହୃଦୟା ଭେଟିଲ । ଚବ-ଦାଗ ବନାଣ ନ ଦେଖିଲ । ୧୧୭ ।
[illegible] ଭ ଦନ୍ତ ରୁ ବାଙ୍କଭଳ । ଗୃହିଁ ଦୃଷ୍ଟିବୀ ସେ ଯେ ଦୋଲନ୍ତୁ ଷଣ୍ଡ । ୧୧୮ ।
[illegible] ଲେଖା ଦେଲେ ପ୍ରେତକ୍ତ । ଭଳଣରେ ଟେକ ବେଷିବ ଯାବନ୍ତ ।୧୧୯ ।
ଚିତ୍ତି ଘୃଣ୍ଡି ନାବ କଳ ବସ୍ତୁ ତା ଟେଲ୍ଲ ସ୍ୱଶୀଳା ମୋର ଶ ଅନ୍ଧକୁ । ୧୨୦ ।
[illegible] ଶୀ ଧାର ମୁଁ ଦେଖ ଦୃଷ୍ଟୀ । ଚନ୍ଦ୍ର ବନ୍ଦା ତାହାକୁ ଦେବ ଧନ୍ଦି । ୧୨୧ ।

ତନ୍ତ୍ର ଲିଖିଲେ ଲୋହିତାକ୍ଷ ଯେତେ । ଗୃହେଁ ଏକାଳ ଘନ ଦୈନ୍ୟ ମତେ । ୧୨୨ ।
ତୁହିନାଦ୍ରି ଚୂଡ଼େ ହୋଇ ଲଗି । ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀଙ୍କ ଅନ୍ତଃପୁରେ ଅଛି । ୧୨୩ ।
ତାର ନିକ୍ଷେପ ବର୍ଣ୍ଣନ ମାନ୍ଧବେ । ଚିତ୍ରପଟେ ପଲଙ୍କେ ଶୋଭେ କଳେ । ୧୨୪ ।
ଗୃହେଁ ଅମ୍ବୁ ଦ୍ୱୈନ୍ୟାଦେଣ୍ଡୁ । ଚରଣେବେ ପଡ଼ ଉଠି ଜଣାଇ । ୧୨୫ ।
ତନ୍ଦ୍ରା ନ ଲେଖ ବୁଝା ହେଲ ଯିବା । ଚିତ୍ରପଟେ ବର୍ତ୍ତର ଯାଲୁ ଦେବା । ୧୨୬ ।
ଚିତ୍ର ଦେଖାଇ ଚିତ୍ରଲୁ ଗୋଚର । ଚନ୍ଦ୍ରରଥଯାନ ଏକପ୍ରକାର । ୧୨୭ ।
ଚଣ୍ଡୀବଦନ ଆଣି ଦାସୀ । ଚନ୍ଦ୍ରଶିଖରେ ଭୃଙ୍ଗ ଦିଏ ରଚି । ୧୨୮ ।
ଗୃହସୁତେ ପେଷି କଥା ଦୂତ । ଚିନ୍ତ କାହାକୁ ବୁଝେ ସେ ଭୂଷଣ । ୧୨୯ ।
ଚିତ୍ରକୁ ଯେ ଅଛି ଏବେ ତାର । ଗୃହେ ନୃପେଶ କଲେ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର । ୧୩୦ ।
ଚିତ୍ରପଟେ ତା ରୂପ ଲେଖାଇବା । ଗୃହ ଦାଣ ରାଜାଙ୍କୁ ଦେଖାଇବା । ୧୩୧ ।
ଗୃହ ପେଟି କହିଣ ଭର ଅଣି । ଚିତ୍ରପଟେ ଲେଖ ବରୁ ରୁକ୍ମିଣୀ । ୧୩୨ ।
ଚିତ୍ରକୁ ଏ ମେ ତମ୍ବୁର ଅଣିଲ । ଗୃହୁଁ ଶୀଳା "ରୁକ୍ମ ଇଚ୍ଛା" ଲେଖିଲ । ୧୩୩ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଅସ୍ତ୍ର କୁନ୍ଦ ତୋଷ ଦେଲା । ଚକ୍ର ଚିନ୍ତା ପଙ୍କେ ଶେଷ ରଜନୀ । ୧୩୪ ।
ଗୃହିଁ ବାପଢ଼େ ଅଣି ନିନ୍ଦ ମାନ । ଗୃହୁ ଦେଖି ଦୀପ ପଙ୍କେ ମଳିନ । ୧୩୫ ।
ଚିତ୍ରେ ଦେଖ ନିଦ୍ରେ କହି ଦେଇ । ଗୃହେ ଦଣ୍ଡେ ଲିଟିଲେ ନଗରେ । ୧୩୬ ।
ଚରଣାମ୍ବୁଜ ହରାମ୍ବୁଜ ହେଲା । ଚିତ୍ରୁଁ ଦମ୍ପତିଙ୍କ ସୁଖ ହେଲା । ୧୩୭ ।
ଚଣ୍ଡୀ ଭବଣ ମନ୍ତ୍ରି ଅନିଦ ଚିର । ଚିନ୍ତି ପଦ୍ମ ଅନୁରାଗ ଧର । ୧୩୮ ।
ଚରିବାକୁ ଚନ୍ଦ୍ରେ ଯେ ଯାହାର । ଚିନ୍ତ ମେଘନାଦ ପଢ଼ି କାହାର । ୧୩୯ ।
ଗୃହେଁ ଏ କାଳି ହେ ସାଧୁଜନ । ଚକ୍ରପାଣି ନାମ କଲେ ଭଜନ । ୧୪୦ ।
ଚେଷ୍ଟପଟେ ମେଞ୍ଚି ନନ୍ଦନନ୍ଦନ । ଚେଷ୍ଟା କଲେ ଗୋପୀଚିତ୍ତା ରଚନ । ୧୪୧ ।
ଚିତ୍ରେ ତାଙ୍କ ଚରଣଯୁଗ ନିତ୍ୟ । ଚିନ୍ତ ଗୀତେ କହେ ଯୁବ-ଭୂପତି । ୧୪୨ ।
ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଛନ୍ଦ ଉବଦ । ଚନ୍ଦ୍ରେ ଶଠରସ ନବେ ଶବଦ । ୧୪୩ ।
ଚନ୍ଦ ଅର୍ଥ ଦେଖ ତନ୍ତ୍ର ନ ଜାଣି । ଗୃହୁ ପ୍ରବନ୍ଧ କହିଲ ନିର୍ଣ୍ଣୟ । ୧୪୪ ।



ଷଷ୍ଠ ଛାନ୍ଦ ।



ରାଗ—ମଙ୍ଗଳଗୁଜରୀ ।

ଦେଉଦେଇ ଶୁଣ ସ୍ୱରପିକ ଏ ଜହ୍ନାରେ । ୩
ଚନ୍ଦ୍ରାନନୀ ନରେଶଙ୍କ ବଚନ୍ତ ପଭାରେ । ୧ ।
ଗୃହିଁକେ ସେ ସଭା-ଶୋଭା ଅବାଶର ପଥ ।
ଗୃହୁ ଦଶେ ସ୍ରୀଷ୍ଟ ଗୃହୁ ଚବଜକୁ ଧଥ । ୨ ।
ଚିଜ୍ଞା ଯାଉଛନ୍ତି ବଜପୁଞ୍ଜ ତ୍ୱଜ ଯନ୍ତିଁ ।
ଚିତ୍ର ତୋଷ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି କବ ରଞ୍ଜି । ୩ ।
ଚକ୍ଷଳ ବୈଭୁନ ଗିର ଅରଣ୍ୟ ପମାନ ।
ଚୂଡ ଦରୁ ଦ୍ରୋଣ ହୃଦ କହିବାରେ ଦେନ । ୪ ।
ଚୁହିଁ ହମନ୍ତ୍ରଙ୍କୁ ନୃପବର ଧୀରେ ଭାଷେ ।
ଦେନ୍ତା ଟମୋର ସୁତା ନବଯୁବା ହେଇ ଅଛି । ୫ ।
ଚିନ୍ତ କ୍ଷେତ ଯାହାକୁ କହିବା ହୁଦାନ ।
ଚତୁର ଗାଙ୍ଗେୟ କରେ ଏ ପ୍ରଭବଚନ । ୬ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ପିତା କୁମୁଦକୁ କରଇ ହରଷ ।
ଚଣ୍ଡକର ଦେଖି ଦିନା ଧଡ଼କାଶ ପାଉସ । ୭ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଯା ଯନ୍ତିଁରେ ରମେ ତାକୁ ଭଜେ ହେତୁ ।
ଚାତକ ଯେମନ୍ତ ପନାଜେଳ ନାଳ ଚୈନ୍ତ୍ରୀ । ୮ ।
ଚତ୍ରି ଅନୁରୂପ ସୁତା ଭାର୍ଯା କର ଭ୍ରଂଶ ।
ଚିର କଥା ଅଛୁ ପିତୃବନ୍ଧୁ କନ୍ୟା ବୋଲ । ୯ ।
ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଶୁଣି ପୁଣି କହିଲେ ଏ ଭାଷ ।
ଚିତ୍ର ରୂପ ଦେଖାଇ କହିଣ ଦେଖି କଣ । ୧୦ ।
ଗୃହ ପେଷି କର ନୃପଙ୍କୁ ଅଣାଇବା ।
ଗୃହୁ ମାଳ ଦେଇ ସ୍ୱୟଂ କହି କହାଇବା । ୧୧ ।

ଚନ୍ଦ୍ରେ ବର୍ଣ୍ଣିବୁ ଏ ଗିର ହୋଇଲା ସେତେ ।
ଚତୁର୍ବଳ ଋଷି ପଟେ ସ୍ୱପ୍ନେ ଠିକ ଠିକ ଯେ । ୧୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ପରନ୍ତରେ ପଙ୍କ ଜନେ ଛନ୍ଦ୍ର ବସି ।
ଚତୁରାନନ-ନନ୍ଦନ ପରବେଶ ଅସି ଯେ । ୧୩ ।

ଚରଣରେ ନମସ୍କାର କରି ପାଦ ପୂଜା ।
ଚାହିଁ ମୁନି ବଦନକୁ ଧୀରେ କହେ ରାଜା । ୧୪ ।

ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ପୁରେ ଭୂଲ ଭରିବାକୁ ପୂତ ।
ଚାହିଁଲି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଅଜ ଥିଲି ମୋ ସ୍ୱଭାବ । ୧୫ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀନାମ୍ନୀ ଏକ ସୁତା ଅଛି ମୋର ।
ଚେଷ୍ଟିତ ତାହାକୁ କରାଇବ ସ୍ୱୟମ୍ବର । ୧୬ ।

ଚାରୁ ହାସେ ମୁନିବର କଲେ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ।
ଚତୁର ବୀର ଧନ୍ଦର କୃଷ୍ଣସ୍ୱନେ ବର । ୧୭ ।

ଚଳଲା ସଦ୍ୱଂଶ୍ୟେ ନୃପ ଶୁଣି ବୋଲେ ତାହା ।
ଚିତ୍ତକୁ ନ ରୁଚିଲା କହିଲ ମୁନି ଯାହା । ୧୮ ।

ଚନ୍ତ ଯାମୁକୁ ମୂକୁତା ଯେବେ ହୁଏ ଜାତ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଲେ ସେ କ ଉଚିତ ଜନଙ୍କୁ ପ୍ରାପତ । ୧୯ ।

ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶେ ଜାତ ହେଲେ ନିଷ୍କଳଙ୍କ ସେହୁ ।
ଚାର ବର୍ଣ୍ଣେ ହୀନ ଅର୍ଜ୍ଜୁନୀରେ ଦେବ କେହୁ । ୨୦ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଲେ ମୁନି ଶବର ପଦ ଅବବେକ ।
ଚେଷ୍ଟିତ ଏ ଗୁଞ୍ଜଭୂଷା ଦେଖି ପ୍ରମାଣିତ । ୨୧ ।

ଚନ୍ଦ୍ରରୁ ଚକୋର ପିନା କରେ ସୁଧା ପାନ ।
ଚିଠିକ ଜାଣିବ କାହୁଁ ହେଲା ଏ ଛେପନ । ୨୨ ।

ଚନ୍ତା କହି ମୁନିବର ହେଲେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ପୁରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ବହନ । ୨୩ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଦ୍ୱିତୀୟାକୁ ଋଷି ପଢଥିଲେ ଯଥା ।
ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ଚଳପେ ଶୋଭଅଛି ଲଭ ବ୍ୟଥା । ୨୪ ।

ଭଦ୍ରାବତୀ ପରିଣୟ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ବଦନ ଶରଦବଣରେ ମଳିନ ।
ତୀକ୍ଷ୍ଣାଂଶୁ ଉସ୍ତ ହେମନ୍ତେ ଯେମନ୍ତ ନଳିନ । ୧୫ ।
ଶୁଣି ସେ ମୁନିଙ୍କ ଉଠି କମ୍ପି ପୂଜା କରି ।
ସ୍ନେହ-ମୋଦ ଗଦଗଦରେ ଲଭିଲେ ତ୍ରସ୍ତଗ୍ରସ୍ତ । ୧୬ ।
ବୃନ୍ଦି ପଚାରିଲ୍ଲି ପୁଚ୍ଛିଲେ ଶ ଦୁଃଖ କେମାର ।
ସେ ଶ ନାହିଁ ରଖିବେ ମୋହନ୍ତା ଯେ ମାର । ୧୭ ।

ତନୁଗ ଯୋଗୀଏ ବୋଲେ ଛୋ ଏ କପଳି ।
ଟର ଦେହଦାହ ଜ୍ୱର ନ ଛାଡ଼େ ଭପଡ । ୧୮ ।

ଜୀବ ନାହିଁ ରୁଚୁ କ ନ ରୁଚୁ ଉଣନ ।
ନିଦ୍ରା ଶ ଚହିର ପାର୍ବେ ନିଃଶ୍ୱାସ ପବନ । ୧୯ ।

କେଶବ୍ରତିମା ଚନ୍ଦ୍ର ବସିଥିଲେ ଦଣେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଟେକି ଚଳନ ଅଜ୍ଞ ନାହିଁ ଲେଶେ । ୨୦ ।

ପୁରୁ ଅଶ୍ରୁଣ ଅମ୍ବୁଜ ଚରଣକୁ ଗୁଳି ।
ଟେକି ବାହି ଦେଇ ବଲ ନ ପାରେ ଦେଖିକୀ । ୨୧ ।

କେଦଳ ଦେଖ ଅଙ୍ଗ ଦମ୍ଭ ଅନଶେ ।
କନକ ଦେଇ ଧୋଇ ଭଷି ଭଷି ହୃଷେ । ୨୨ ।

ବେଳ ଅମ୍ଳାନି ଜ୍ୱର ଅଙ୍ଗକୁ ମଣଇ ।
ଦୁଇ ଭ କାହେ ଭୂତାବେଶ ପର ହୋଇ । ୨୩ ।

ଦୃଷ୍ଟି ଦୁଦଣ୍ଡେ ହାର ପିନ୍ଧେ ପଣୀ ମଣି ।
ଦେଖେ ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ ରମଣୀଶିରୋମଣି । ୨୪ ।

କେତେଣ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ କହ ଏଥି ପ୍ରତିକାର ।
କେବେ ଦୃଷ୍ଟି ଯିବ ଯହିଁ ଏ ସବୁ ବିକାର । ୨୫ ।

ମନ୍ତ୍ର ଜପି ଝାଡ଼ି ଦେହ-ଦାହ-ଜ୍ୱର ଯେବେ ।
ଦେଖି ବିଶ୍ୱପତି ନାଗରକୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବେ । ୨୬ ।
ନିକୁ ଛୁଟିବ ନଥୁ ଅହାର ଏହାର ।
ତୋଷ କର ଏ ଉପଚାରକୁ ପ୍ରଚାର । ୨୭ ।

ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ଏକ ସଖୀ କହିଲା ଏ କଥା ।
ଚକୋର ନୟନା କ୍ଷୋଣୀଶମୁତେ ମାଳୀ ନ ଭର ।୩୮।

ଚିନ୍ତା ଗହନ ଦହନ ଲକ୍ଷଣ ସୁନ୍ଦର ।
ଚହୁଁ ଚନ୍ଦ୍ରବଦନା-ବେଦନା ଶାନ୍ତ କର । ୩୯ ।

ଚାଲ ଅଛି ଯେ ସମସ୍ତେ ଏକ ଦାସୀ ଭାଷି ।
ଚିନ୍ତା ଚେଙ୍କ ଏବେ ପିକ-ବାଣୀ-ଭିଣା-ଭାଷି ।୪୦।

ଚନ୍ଦ୍ର ସମ ମୋ ସ୍ୱାମୀ ଭର ନ ପାଇଲେ ।
ଚିନ୍ତି ଚତୁରେ ମୋ ଭାବ ଏମନ୍ତ ଭାଷିଲେ ।

ଚହ-ଦଶ-ନରେଶ-ସୁତଙ୍କୁ ଅଣାଇବେ ।
ଚେତ୍ ଅନୁରୂପ ସ୍ୱୟମ୍ବର କରାଇବେ । ୪୨ ।

ଚତୁର ବୁଦ୍ଧି ନୃପ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇ ଭୂନ ।
ଚହେଁ ତହିଁ ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟର ଭଲେ ମହାମୂନ୍ତ । ୪୩ ।

ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ନ ଦେଖିବା ଯାଏ ଆକାଶରେ ।
ଚକୋର ନ ଭେଟେ ବନ୍ଧୁ ତାର ପ୍ରକାଶରେ ।୪୪।

ଚିତ୍ତକୁ ଭୁଟିଲେ ସିନା ଏ ବର ବରିବ ।
ଚହିଁଲେ ସିନା ମାନସହଂସ ବରିବ । ୪୫ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଶବ୍ଦ ବୋଧୁ ହେମ କର୍ପୂର ଅପରେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ବଧୂ ବନା ଦ୍ରବେ ବା ଅପରେ ।୪୬।

ଚକ୍ର ଶବ୍ଦ ଥିଲେ ସୁଦର୍ଶନେ ତଥା ସେନ ।
ଚହିଁ ତାଙ୍କୁ ନ ବଳବ ଏ ସୁନ୍ଦରୀ-ମନ ।୪୭।

ଚନ୍ଦ୍ର ସଖୀଏ ବୋଇଲା ମୂର୍ଖ-ମୂର୍ଖ ଚହିଁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ-ନେତ୍ରରୂପ ବର ଅନ୍ତ ବାହିଁ । ୪୮ ।

ଚତୁର୍ମୁଖ-ସୃଷ୍ଟ କର୍ତ୍ତା ଅଛି ଏକ ବର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଦ୍ୱାରକାରେ ଶାମ୍ବ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ-କୁମର ।୪୯।

ଚଳିଲେ ମୂର୍ଚ୍ଛା ପୁଂଗବ ହୋଇ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ମନ ଶୁଣି ହେଲା ଘନ ଘନ । ୫୦ ।

ଚନ୍ଦ୍ରିଣ ତର୍ଜ୍ଜିବୁ ଜାଣିଛ ମାୟାପ ଛଡ଼ଲ ।
ଚନ୍ଦ୍ରା-ନଦୀ ବଢ଼ି ଧର୍ମ୍ମ ତୀରୁ ଉପାଡ଼ିଲ ।୫୧।

ଚନ୍ଦ୍ରେ ଭଲ ଅଳୀ ପଙ୍କେ ବନ୍ଧିବ ଉପାୟ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ନ ପାଇ ଚନ୍ଦ୍ରାର୍ଥୀ ହେବେ ଅଚଳୟ ।୫୨।

ଚଳଧାଉଁ ଚେଟେଣ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ବାତାୟନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଶାମ୍ବ ଚେଣ୍ଡୁ ହୋଇବେ ସଗମ ।୫୩।

ଚନ୍ଦ୍ରାତର୍କୁ ଅଦ୍ଭୁତେ ଯୋଗିନୀଏ ଚଳି ।
ଚନ୍ଦ୍ରହାର-କାନ୍ତିରୂପେ ହସ୍ତି ପାଦେ ନମି ।୫୪।

ଚନ୍ଦ୍ରକଳାରୂପା ସେ ଦର୍ଶେ ରତ୍ନ ଶ ପାଳଙ୍କ ।
ଚଞ୍ଚଳଲୋଚନେ ଗୃହୁଁ ମୋହ ହେବେ ଯତି ।୫୫।

ଚପଳରେ ମୂର୍ତ୍ତି ଅଙ୍କ ଦେଲେ ତାଙ୍କୁ ଗୃହୀ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଅଗ୍ରେ ଶାମ୍ବ ରୂପ ଗୁଣ କହି । ୫୬ ।

ଚହି ଶାମ୍ବ-ରୂପର ଦେଖାଇ ବର ବଶ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ରୂପ-ପଟ୍ଟ ଧର ବେଗେ ଯଶ । ୫୭।

ଚରଣେ ନମି ଅନ୍ତଃପୁରବାମା ନାରଦର ।
ଚଳିଲ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରିକାକୁ ପାଇଣ ପଦ୍ମର । ୫୮ ।

ଚନ୍ଦ୍ରେଣ ସେ ବେଶ୍ମ ପ୍ରବେଶ ହସ୍ତିନାରେ ।
ଚଳ ଫୁଲବାଟେ ମିଳି ପଦ୍ମାବତୀରେ । ୫୯ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଏକ ଦାସୀ ସେଠାକୁ ଅସିଛି ।
ଚଉ ବରସେ ଜମଇ ପଦ ତୋଳୁଅଛି । ୬୦ ।

ଚନ୍ଦ-କାନ୍ତି ପୁଛେ ତାହା ବେଗେ ଚକ ବରଜୀ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଦାସୀ ବୋଲେ ଯାକୁ ନାମ ବନ୍ଧୁ । ୬୧ ।

ଚଞ୍ଚଳା ବୋଲେ ପୁଣ କହ ବେ ଶୁଣିମା ।
ଗୃହଁ ସେ ତାହାକୁ ଭଦ୍ର ଅମ୍ବ ବଜନେମା । ୬୨ ।

ଚଇ ଦେଲି ଦିଶ ବାଧ୍ୟ ତନ୍ତୁର ଗୋଚର ।
ଚପୋଗେ ବୋଇଲି ଏ ଦେବବାଦ-ନୂର ।୬୩।

ଚନ୍ଦ୍ରା କରୁଛନ୍ତି ଯେତେ ନ ଦ୍ରବଇ କେଣେ ।
ଚିନ୍ତି ଏକା ଶୋଇବାକୁ କମଳ ପଲ୍ଲବେ । ୬୪ ।
ଚରଣରେ ଚାରୁ ନେଉଛନ୍ତି ଏ ପଙ୍କ ଚୋଳ ।
ଚିହ୍ନବାମା ବୋଲେ ବସ୍ତ୍ର ଦେଲ୍ଲ ଜଳ କାଢି ।୬୫।
ଚିନ୍ତ ଯେ କହନ୍ତି ପଦେ ନ ମିଳନ୍ତି ବର ।
ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଚେଣୁ କରାଇବେ ସ୍ୱୟମ୍ବର । ୬୬ ।
ଚନ୍ଦ୍ରହାସେ ଅହୂର୍ଯ୍ୟ ବନତା ବୋଲେ ଯବ ।
ଚାରୁ ଯେବେ ଯେ ଅଛ ଯେ ବର ଅଛନ୍ତି ଶାମ୍ବ ।
ଚିନ୍ତ ଯେ ନାରଦ ବାଣୀ ତାକୁ ଶ୍ରୁଣି କଲେ ।
ଚିହ୍ନିଛ କି କାହ୍ନା ସୁତ ସ୍ତବା କେଉଁ ପୁରେ ।୬୮।
ଚନ୍ଦନାକ୍ଷି ବୋଇଲେ ଯଦୁବଂଶରେ ଜନ୍ମ ।
ଚତୁର ବିବେକ ଧୀର ବସୁଦେବ ନାମ । ୬୯ ।
ଚକ୍ରାୟୁଧ କୃଷ୍ଣରୂପେ ତା ଗୃହେ ଜନ୍ମିଲେ ।
ଚିନ୍ତ ମନ୍ଦାଭାର ନାଶ ଗୋପରେ ବଢ଼ିଲେ । ୭୦ ।
ଚରାଇ ଗୋଧନ କନ୍ତୁ ଅସୁର ସଂହାର ।
ଚାରୁ ରୂପ ଧରି ଗୋପ ଗୋପୀ ମନ ହର । ୭୧ ।
ଚାର ଦ୍ୱିଗୁଣ ବରଷେ ଅପି ମଥୁରାକୁ ।
ଚଉଦଶ କରେ କରେ ଛୁଇଁ କୁବୁଜାକୁ । ୭୨ ।
ଚଣ୍ଡ କୋପେ ଅଷ୍ଟମଲ୍ଲ କଂସକୁ ସଂହାର ।
ଚିନ୍ତ ବାଦ ରଣେ ଗଲ୍ଲ ଜରାସନ୍ଧ ହାର । ୭୩ ।
ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ପୁରେ ଯାଇ କୁଶସ୍ଥଳୀ ପୁର ।
ଚାପ ପାଶରେ ପରଣ ଯାର ଅକୂପାର । ୭୪ ।
ଚାରୁ ରୁକ୍ମାଙ୍ଗୀ ରୁକ୍ମଣୀ ସ୍ୱୟମ୍ବରୁ ହର ।
ଚିନ୍ତ ଏରୂପେ ବିବାହ ଅନେକ ସୁନ୍ଦରୀ । ୭୫ ।
ଚାରୁରୂପା ଜାମ୍ବବନ୍ତ ନାମ ମାତା ଯାର ।
ଚନ୍ଦ୍ରବଦନବତେ ଯାର ସୁନ୍ଦରବେ ବର । ୭୬ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସଖୀ ଶୁଣି ବିଶ୍ୱେ ଶଙ୍କିଲା ।
ଚିହ୍ନ ମୁଁ ତୁମ୍ଭେ କେ ଏ ଅର୍ଥୀ ପଚାରିଲା । ୭୭ ।

ଚିତ୍ରବାମା ଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ ପ୍ରକାଶି କହଇ ।
ଚିତ୍ରକର-ଯୋଷା ମୁଁ ଅଛିଟି ଦେଖ ପାଇଁ । ୭୮ ।

ଚିନ୍ତ ବସ୍ତୁ ଚିତ୍ତାନନ୍ଦ ଅଙ୍କେ ମୋର ।
ଚିତ୍ରୋତ୍ତ ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଅଛୁ ପୂର । ୭୯ ।

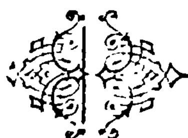
ଚିତ୍ତେ ମିଳାନ୍ତୁ ଅମ୍ଭେ ଶାମ୍ଭ ତୁମ୍ଭ ଜେମା ।
ଚିତ୍ରକୁ ଅସନ୍ତା ଯେବେ କହ ତା ସୁଷମା । ୮୦ ।

ଚତୁର୍ଦ୍ଦେଶ କହଇ ସେ ରମଣୀମଣି ଦେଖ ।
ଚତୁର ନ ଦେଖଇ ବ୍ୟଥା ଶୁଣେ ହେବେ କ୍ଷୀଣ ।

ଚେତ ହେଲେ ତାଙ୍କ ରୂପ ପୁଣ କହ ତୁମ୍ଭେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ମନେ ସ୍ମର ବଢ଼ାଉଁ ବାର୍ତ୍ତା ଅମ୍ଭେ । ୮୨ ।

ଚତୁସରେ କୁମାରୀ କୁମାର ଶୋଭା ବଢ଼ ।
ଚଳି ଚୋଷେ ପରସ୍ପରେ ଅଙ୍ଗ ଦିଲେ କହ । ୮୩ ।

ଚତୁରଙ୍ଗ ଚରଣ ଚନ୍ଦ୍ରହାସ ଚିନ୍ତା ।
ଚଢ଼ିଲ ଛନ୍ଦ ରଚିଲ ଯଦୁନନ୍ଦନ । ୮୪ ।



ସପ୍ତମ ଛାନ୍ଦ ।

ରାଗ—ଶଙ୍କରାଭରଣ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଜାତ କ୍ଷୀରନିଧି ନିବୃତ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରର ।
ଚନ୍ଦ୍ରର ଧୀର ପାରସେ । ପାନ ତର ବାର ।
ଚନ୍ଦବାମା ଚନ୍ଦ୍ରମା ଅଳୀ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଚୂଡ ପଦ୍ମରେ ଚନ୍ଦ୍ରକାର ଲୀଳା । ୧ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ସେ ସ୍ୱରନାଗନନ୍ଦିଣି ବଳ ଶୋଭା ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ କାମିନୀଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚେତ ଲୋଭ ।
ଚନ୍ଦ୍ରମାର ବନ୍ଦ୍ୟ ସେହୁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରୁ ଜାତ ଅନଳରେ ଅଙ୍ଗ ଅଙ୍ଗ ଦାହୁ । ୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଦେଖି ବନ୍ଦ କେ ଦେବେ ଦମ୍ଭ ତାର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଦେବ ନାମରୂପ ଗର୍ବ ଦୂର କର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଅପସରାମାନେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଶୀଳା ଦାସୀ ଯୋଗ୍ୟ ନୋହୁ ଚନ୍ଦ୍ର ମନେ । ୩ ।

ଚନ୍ଦ୍ରହାସେ ଶୋଭାକର ଯାହାର ପକର ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ଦେଲେ ଚନ୍ଦ୍ରପର ହୋଇବେ ଚନ୍ଦ୍ରି ଭ ।
ଚନ୍ଦ୍ରୁ ତବ ଣ ବର୍ତ୍ତିବେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରର ଲଅନ ପରଣଂସା ନ ପାରିବେ । ୪ ।

ଚନ୍ଦ୍ରେଲେ ସୃଷ୍ଟିରେ ନାହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରମା ଘା ପର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ହାରୀ ଘେଚନେ ମାନସେ ଛନ୍ଦ ଧର ।
ଚନ୍ଦ୍ରୁ ନୂତନ ଉଦର ।
ଚନ୍ଦ୍ରିଲେ ଗନ୍ଧବାମୁଖ ହୋଇବେ ଚାତର । ୫ ।

ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟରୀ ସେ ଚଳନେ କରେ ବଶ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାର୍ଦ୍ଧ ଲଗ୍ନ ଶୋଭା କଥନେ ଅବଶ ।

ଶୁଣୁ ଯୁବତି ମାଧୁରୀ ।
ଚତୁର ଚେତନରେ ଚଳହାରେ ହର । ୬ ।

ଚନ୍ଦ୍ର କେଶଗ୍ରସମଧ୍ୟା ନେତ୍ରବନ୍ଧନ୍ତ୍ରିର ।
ଶୁଦ୍ଧି ବା ମାତେ ଭଳିବ କାହାର ବଚାର ।
ଶୁଣୁ ଅତୁଳ୍ୟ କହିବେ ।
ଶୁଦ୍ଧି ଦେଲେ ଉଗନାଙ୍କ ନୟନ ଅଃବେ । ୭ ।

ଶୁଦ୍ଧିଣ ସ୍ୱମନା ମନମୋହନ ମୂରତି ।
ଚତ୍ରେ ନ ପାଇ ମୂର୍ଚ୍ଛି ଭଣ୍ଡିବେ ସୁରତି ।
ଶୁଣୁ ଅଧର ସମାନ ।
ବନ୍ଧୁଦସ୍ତରେ ତା ନାହିଁ ଶମ୍ଭୁ ଏକା ସେନ । ୮ ।

ଶୁଣୁ ହେତୁ ସମାନ ନାହିଁ ବେ ହିସାବେ ।
ବଇଲା ହରଣ ଦେଖି ଗ୍ରୀତି ଛଳା କରେ ।
ଚଳ ତୋଳା ମନୋହମ ।
ଶୁଦ୍ଧିଲେ ବିଧରେ ଘଣକରେ ଝଢ ଭ୍ରମ । ୯ ।

ଶୁଦ୍ଧି ଯା କମଳାନନ ଅନ ନ ବୁରଇ ।
ଚକ୍ରୁଅଇ ଛନ୍ଦ ଛନ୍ଦ ମନ ନ ମୂହଇ ।
ଚୂଡ଼ାମଣି ଯେ ଭାନ୍ତାର ।
ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖିଲେ ଦମ୍ଭ ରଖିବ କେ ଧୀର । ୧୦ ।

ଶୁଣୁ ଯେ ତୋସ୍ତନେ ଯେତେ କହ ବେ ପାରବ ।
ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖିଲ ମାତେ ଚଉ ନ ଘଟବ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଏ ବଚନ ଠିକ ।
ଦୂର୍ଣ୍ଣି କହ ଦେବ ଶରଧ୍ଭରର ବେବେକ । ୧୧ ।

ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତିହାସେ ନେତ୍ର ହୋଇଲେ ପତନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରୀମନ ହୁଜି ମାନ ବୁଡ଼ସିବ ଜ୍ଞାନ ।
ଶୁଣ ଦଶରେ ଯେଦଣେ ।
ରାହିଁ ଜହ୍ନୁଧଣ ମୂର୍ତ୍ତି ଶୋଭ୍ର ଯେ ପ୍ରକାଶେ । ୧୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ର କରୁଣାମ୍ବୁଦମ୍ବୁ ଯାର ମନୋହର ।
ଚକ୍ଷୁ ସୁରତରଙ୍ଗିଣୀ ଦୃଷ୍ଟି କରେ ଧୀର ।
ଚର ଯେନ ଯା ରୁଚିର ।
ଚଢ଼େ ଜ୍ୟାବଳୀ ଭଙ୍ଗେ କି କୋଦଣ୍ଡେ ଅରୁର ।

ଚକ୍ଷୁଦ୍ୱୟର ପରଶୀ ମନମୀନ ସ୍ଥାନ ।
ଚହିଁଲେ ଲଳନା ଭ୍ରମ ବନ୍ଧୁ ନୁହେ ଆନ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସମାନ ମଧ୍ୟରେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସମ ନ ବଳଇ ଶତକୋଟି କରେ । ୧୪ ।

ଚତୁର ଗୁଣ ବାଣୀରେ ନୁହଇ କଥନ ।
ଚିତ୍ତ୍ରଲେ ଚେତନା କରେ ମନ୍ମଥ ମଥନ ।
ଚେତ ତାପ ବିମୋଚନ ।
ଚନ୍ଦନୁ ଶୀତଳ ପିକୁଁ ସୁସ୍ୱର ବଚନ । ୧୫ ।

ଚକ୍ରୁ ନାକମଣି ଜିଣି ଗୁରୁ ଛବି ଯାର ।
ଚଜନରେ ପେଷ ଚଉ କରଇ ଅସ୍ଥିର ।
ଚହିଁବାରେ କେ ନିବର୍ତ୍ତି ।
ଚତୁରବଦନେ ପ୍ରକାଶ ଯା ସୁଷମା କୀର୍ତ୍ତି । ୧୬ ।

ଚହିଁ ଶୋଭା ପରସ୍ପର ନେତ୍ର ଅନିମେଷେ ।
ଚଉ ହରଷରେ ମଞ୍ଜି ରହିଲେ ଅନେଶେ ।
ଚକ୍ରୁ ବଦନରେ ଯାର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମଣି ବନ୍ଧ ଦ୍ରବଇ ଶରୀର । ୧୭ ।

ଚକ୍ରୁଅଙ୍ଗନା କି ରୁଚି ତା ବାହାରେ ପେନ୍ଦ ।
ଚହିଁ ସୁଷମା ଦ୍ୱାପରେ ବୁଡ଼ିରହେ ମନ ।
ଚଢ଼େ ରଶ୍ମିଣ ଅରମ୍ଭ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାଶିବକ୍ତ୍ରରେ ହାସ ନ ହେବ କା ଦମ୍ଭ । ୧୮ ।

ଚଳେ ଯେ ମୋହନ ବେଶେ ଲାବଣ୍ୟରୂପରେ ।
ଚେତା ହତ ହୁଏ ଚପଳାକ୍ଷୀ ଦେଖିବାରେ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ତା ସ୍ୱଚ୍ଛେ ।
ସେ ଶ୍ରାବ ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ପ୍ରଣା କାନ୍ତି ପଦ୍ମେ । ୧୯ ।
ନୟନେ ତାହାକୁ ବେଷ୍ଟିଗଣେ ଚେ ରଖିବେ ।
ନେତ୍ରେ ପଲକେ ପ୍ରଶଂସି କେବଳ ଲେଖିବେ ।
ଗୃହୁ ଦଶଇ ଅଶେଷ ।
ଦୃଷ୍ଟିଲେ ଅପୂର୍ବ ବର୍ଣ୍ଣା ମନ ହୁଏ ତୋଷ । ୨୦ ।

ନେତ୍ର ସେ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦ ପଦ ଚର ତୋଷେ ।
କୃତ କର ବ୍ୟଥା ଭୃଷି ନ ଦେଇ ମାନସେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ଭୂମୁଦ ପ୍ରକାଶ ।
ଦୃଷ୍ଟିଲେ ହରଷ ଜାତ ନ ହେବ କାହାର । ୨୧ ।

ନନ୍ଦ ମୋହନ ମନ୍ଦର ଅଧର ସେ ପର ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ଏ ତାର ପ୍ରର ନ ଜାଣି ଚନ୍ଦନ୍ତ ।
ଶରେ ଏମନ୍ତ ପରଚେ ।
ନେତ୍ରାବରେ ଏକା ସ୍ୱାମୀ ସଙ୍ଗ ଅବରଚେ । ୨୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ରର୍ଶ ଲେଖ ମନମୋହନ ଇନ୍ଦ୍ର ଚ ।
ହେଉବକ ମୋହନାସ୍ତ୍ର ନିର୍ମାଣି ଅନ୍ତ ଚ ।
ଶବ ଯୌବନ-ଷାଣରେ ।
ନାରାଇ ଅଣିତ୍ର କାନ୍ତାବଯ୍ବ ଯତ୍ନରେ । ୨୩ ।

ସେ ଅନନ୍ତମଣ୍ଡନ ଅଚଳବହାଗ ।
ନକ୍ଷତ୍ରୀବର୍ଦ୍ଧନ-ଭମଳାଶଲାଗ ।
ରବନରେ ପେ ହର ବ
ନେତ୍ରଣ ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର ଲହର ଶିଖର । ୨୪ ।



ଅଷ୍ଟମ ଛାନ୍ଦ ।

ରାଗ—ଭୂପାଳ ।

ଚଉ ଦେଉ ଶୁଣ ହେ ରସିକ ନରେ ।
ଚଉ ଶୋଭୁ ବଦନ ସେ ପଦ୍ମଟରେ । ୧ ।

ଚଳ ଯିବା ବେଳେ ତେମା ଦାସୀ ଛପି ।
ଚଉ ଥିଲେ ଦେଖ ମୋର ସଙ୍ଗେ ଅସି । ୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାନନା ଶୁଣି ତୋଷ ହୋଇ ଚଳ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ପୁରତଟେ ପାଇ ମିଳ । ୩ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଁ ଘଳ ବିମ୍ବରତ୍ନଦଶ ପଣ୍ଡ ।
ଚନ୍ଦ୍ରୁ ନାଭ ମଧ୍ୟରେ ଦଶୁନ୍ତ ଏ ତ । ୪ ।

ଚନ୍ତ୍ର ବଳପଦ୍ମ ଉଦରକୁ ଜାଣି ।
ଚନ୍ଦ୍ରିଲ ମୁଁ ଏବେ ଯାହା ଥିଲ ଶୁଣି । ୫ ।

ଚନ୍ତ୍ର ମନୋରଥ ଏ ହୋଇବ ସାର୍ଥ ।
ଚକ୍ଷୁ ପରଶକୁ ଏ ମଦନ-ଗର୍ଥ । ୬ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଲୋଚନ ଲମ୍ବ ବେଣୀ ବନ୍ଧ ।
ଚନ୍ଦ୍ରୁ ଦଶୁନ୍ତ ସନ୍ଧ୍ୟ ପୁଣ ସେହ । ୭ ।

ଚନ୍ଦ୍ରୋତ୍ପଳାକ୍ଷୀ ତନୁ ଦଶୁନ୍ତ ଶୋଭା ।
ଚନ୍ଦ୍ରଁ ଗୋମନ କରୁନ୍ତ ଅଣ ଲୋଭ । ୮ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଶରଚନ୍ଦ୍ରା ନର୍ମଦା କହେବ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାଦର ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଥିବ । ୯ ।

ଚନ୍ଦ୍ରିଲ ଏ ସୁରତରଙ୍ଗିଣୀ ବୋଲ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାଭିଷ୍ଟାନ ସଙ୍ଗେ ଅନ୍ତ ବାଳ । ୧୦ ।

ତହୁଁ କେମନ୍ତେ ଦଶୀକ ପ୍ରଶ୍ନ ଏବେ ।
ତତ୍କ୍ଷଣ ସେ ଶୁଣି କହେ ମୃଦୁ ବାକ୍ୟେ । ୧୧ ।

ତପୋବନବାସୀ ଏ ଦ୍ୱାରକାବାସୀ ।
ତନ୍ତ୍ର ତୁମ୍ଭ ଦେହରୁ ଉଚ୍ଛନ୍ନ ଅଛି । ୧୨ ।

ତନ୍ତ୍ରା ଭେଦି ସେ ଶବଦ ରଦ ବାସ ।
ତତ୍ତ୍ୱ ଦଶିଲ ପ୍ରକାଶ ହାସ ଭାଷ । ୧୩ ।

ତତ୍ତ୍ୱ ଜାଣି କେମନ୍ତ କେ ପଶୀ ପୃଷ୍ଠ ।
ତନ୍ତୁ ତ ଶାସ୍ତ୍ର ନାମେ କେ ଯନ୍ତ୍ରା ଅଛୁ । ୧୪ ।

ତନ୍ତ୍ର ବହୁଦରେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ କେତେ ଭାଉ ।
ତପୋନାଶ ସୃଷ୍ଟି ହେଲ ଏ ଉତ୍ତର । ୧୫ ।

ତନ୍ତ୍ରିବାକୁ ବଇକୁଣ୍ଠ ଏ ଦର୍ପଣ ।
ତୋ ସ୍ୱରୂପ ପଟନ୍ତ୍ର ତା ଦେଖି ଜାଣ । ୧୬ ।

ତନ୍ତୁର୍ଯ୍ୟେ ସେ କହେ ସିନା ପଦ୍ମବୃନ୍ଦ ।
ତେ ସ୍ୱରୂପ ଦେଖିବା ତ ବାର୍ଯ୍ୟ ଅଛୁ । ୧୭ ।

ତେଉ ଥିଲେ ଦେଖାଅ ଦେଖିବୁଁ ପୃଷ୍ଠ ।
ତକ୍ଷୁ ଥିଲେ ନେତ୍ରି କର୍ଣ୍ଣ ଥିଲେ ଶୃଣି । ୧୮ ।

ତପୋବାସା ବୋଲେ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ଭଉ ।
ତକ୍ଷ ଦଟୋରତେସେନେଷ୍ଣ ସେ ପ୍ରକାର । ୧୯ ।

ତତ୍ତ୍ୱ ଯା ଯନ୍ତ୍ରିକ ଭଟେ ସେ ତା ନେତ୍ର ।
ତୃଷ୍ଣାକ ବାଣ ତ ପଦ୍ମ ନୋହୁ । ୨୦ ।

ତହିଁ ବୋଲି ଦେଖାଇଲ ପଟ ସେହି ।
ତୂଳରେ କେଉଁ ପଦ୍ମ ନେଇ ରହି । ୨୧ ।

ତତ୍ପୋଷ ଶୋଭକଲେ ଲୁଚାଇଲ ।
ତନ୍ତ୍ରାବରେ ଛେଦ ଅଟେ ବନ୍ଧାଇଲ । ୨୨ ।

ତଳଲ ଭାଙ୍ଗି ଚରଣ ସ୍ତମ୍ଭ ରହି ।
ତମ୍ଭାଳୀରେ ପୁଲକ ହେମବାଜି । ୨୩ ।

ଜଳ ଦଳ ପ୍ରାୟ ଦେହ ଥର ଥର ।
ଜଗ୍ଧ ତେଲେ ନେଶ ଭଙ୍ଗ ଜର ଜର । ୧୪ ।

ଝୁଣ୍ଟି ଝୁଣ୍ଟି ବୈବର୍ଣ୍ଣ୍ୟ ହେଲା ଅଙ୍ଗ ।
ଝମ୍ପାନରେ ଯେମନ୍ତ ପାଇବ ଯୋଗ । ୧୫ ।

ଞଭୁସ ବଚନ କହୁଁ କହୁଁ ହୁଏ ।
ଟେରା ଚଡ଼ି ପଡ଼ି ହୃଦସ୍ଥଳୁ ଉଠେ । ୧୬ ।

ଟଳ ଟଳ ଶ୍ୱାସ ବଣ୍ଡ ଓଷ୍ଠ ଶୁଖି ।
ଟଣ୍ଟାଳ ହୋଇଲା ଚକ୍ଷୁ ଦେଖି । ୧୭ ।

ଠାଣି ପଶୀଲ ବୋଇଲ ଏ ନୃପେ ପଠ ।
ଠାଉ ରହ୍‌ କରଅଛି ଭ କପଟ । ୧୮ ।

ଡଉ ଧରବାକୁ ସୁବଗଙ୍କ ସେହ ।
ଡଉ ମୋହନମନ୍ତ୍ର ଏ ଅଛି ଜହ । ୧୯ ।

ଢମସ ମଗଡିବାରେ ବଣ୍ଣୁ ପଢ଼ ।
ଢୁଣ୍ଟିବା ମାତେ ମୋହତ ହେବେ ନାରୀ । ୨୦ ।

ଣତ୍ମ ଜର୍ମିଣୁ ଏମନ୍ତ ରୂପେ ଯୁବା ।
ଣଭୁବାନନ ଅପୂର୍ବ କେବେ ଅବା । ୨୧ ।

ତହିଁ ଗୋ ଏପର ରୂପ ଥିଲେ ପଦେ ।
ତଉଦସ୍ମୁ ଭହବ କେ ପରିବ୍ରତେ । ୨୨ ।

ଥଉବାରତ ଅଦେହ ଏ ସୁଦେହ ।
ଥହିଁ ଦେଲେ ରତ ବା ନ ହେବ ମୋହ । ୨୩ ।

ଦନ୍ତେ କ୍ଷୀଣ କଳଙ୍କ ଏ ଅକଳଙ୍କ ।
ଦହିଁ ସେବଣୀ ରକ୍ଷିବ ଭ ଶଙ୍କକ । ୨୪ ।

ଧନ୍ୟ ଏପର ଛନ୍ଦ ଯେଉଁ ନାରୀ ।
ଧହିଁ ଦେଲେ ଭ ଧଇର୍ଯ୍ୟ ରକ୍ଷି ପାରି । ୨୫ ।

ନେଟୀ ବୋଲେ ମଦନ ଜଇଗଣ୍ଡ ।
ନେବାକୁ ଅନୁମାସ୍ତୁ ଅଛ୍ଟ ସୁକ୍ଷ । ୨୬ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଶୋଭା ଏହାକୁ ଦେଲା ବେଧା ।
ଚନ୍ଦ୍ର ତୁଲ୍ୟ ଧନ୍ୟ ନେତ୍ର ଶୈଳସୁତା । ୩୭ ।

ଚନ୍ଦ୍ରେ ଦୟେ ଜାଣିଲା ତ୍ରୂଣୀର ଦେବ ।
ଚନ୍ଦ୍ରହାସ ସରବୋଣି ହାଣ୍ଡିବ । ୩୮ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଅଣ ଏବୀ ବଢେ କେତେ ସଖା ।
ଚକ୍ଷୁ ଦେଖି ଜାଣି ସୁଧା ସ୍ୱାଦୁ ବଢ଼ । ୩୯ ।

ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଦିନା ତୁଟେ ଦ୍ୱିଏ ଦୃଶ୍ୟ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ପୂର୍ବେ ତ ନ ଆଉ ବାସ । ୪୦ ।

ଚତୁରାର ନାନା ଛନ୍ଦ ଦେଖାଇ ତ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକୁ କେବଳ ବିଶେଷ ନୃତ୍ୟ ପଡ । ୪୧ ।

ଚତୁରେ ଚମ୍ପକ ଏ କଥା ହେବ ତଥା ।
ଚେତ ଦେଖିଛୁ କେ ପୁଣ୍ୟାଙ୍କର ଯଥା । ୪୨ ।

ଚତୁରାମା ଶୁଣି ବୋଲେ ସ୍ମ କହୁଛ ।
ଚକ୍ଷୁ ଦେଖିବା ଶୁଣିବା ନୋହେ ମିଛ । ୪୩ ।

ଚକ୍ଷୁ ଗୃହ ଶୁଣେ ହେଉଅଛୁ ବଣା ।
ଚତୁରେ ବଞ୍ଚିବ ଏ ଏତ ମୋର ଜଣା । ୪୪ ।

ଚତୁର୍ଭୁଜ କୃଷ୍ଣ ରୂପେ ହେଲେ ଜାତ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଶିଏ ଶାମ୍ବ ତାଙ୍କ ପ୍ରିୟ ସୁତ । ୪୫ ।

ଚନ୍ଦ୍ରେ ମୂର୍ତ୍ତି ନ ପାର ପଟ ଲେଖି ।
ଚନ୍ଦ୍ର ନରକ୍ତରେ ହେଉଥାଇ ସଖୀ । ୪୬ ।

ଚତୁର ସଖୀ କେ ବୋଲେ ସତ ପଢ଼ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ସମ ରୂପ ବର ଏହୁ । ୪୭ ।

ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ବତ୍ସଳବେ ସ୍ୱୟମ୍ଭୁବ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଅନୁରୂପ ଏବେ ବର ବର । ୪୮ ।

ଚତୁରାଭ ଲେଖି ଏତ ସଖୀ କହେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଧନେ ତ ବାଣିଜ୍ୟ ନୋହେ । ୪୯ ।

ତବ କଥା ଅନୁଷ୍ଠ ସ୍ଥାବନା ଲାଗିଁ ।
ଚିନ୍ତି ଦେଶଲ ଦୁର୍ଲଭ ଲେଖନ ନୋହୁ । ୫୦ ।

ଚନ୍ଦ୍ରେ ଦେ ଅଭୂତ ବାନ ବୋଲେ ଶୁଣି ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଦ୍ରୁତରୂପ ମିଳା ଅଛୁ ଘଣି । ୫୧ ।

ଚେତିରେ ତୁମ୍ଭ ଶରଧା ଅନ୍ତ ପେଟରେ ।
ଚହିଁବ ପାଣ୍ଡ ଦେଖାଇବ ତେବେ । ୫୨ ।

ଚେତନାନ୍ତେ ବିଦ୍ୟାବଦ୍ୟା ଅଛୁ ଜାଣି ।
ଚତୁର ବରକୁ ଦେଖାଇବ ଆଣି । ୫୩ ।

ଚିତ୍ତୁ ବୃଚବ ଯେବେ ନୁହିଁ ଥିବ ।
ଚତୁବେଣୀ ପଙ୍କେ ସଙ୍ଗ କରାଇବ । ୫୪ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ନିଶା ପରସ୍ପରେ ହେଲେ ଯୋଗ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଦନ୍ୟା ତାହାକୁ କରାଇ ସଙ୍ଗ । ୫୫ ।

ଚିତ୍ତ ହେଲେ ମେଘର କରିବ ମୁହିଁ ।
ଚିନ୍ତି ଦ୍ୱିବନ୍ଦନ ଘନେ ଛନ୍ତି ବନ୍ଧ । ୫୬ ।

ଚନ୍ଦନାସ୍ତ ଶୁଣି ତୋଷ ହୋଇ ବପି ।
ଚନ୍ଦ୍ରିକାଳ ବିଦ୍ୟାକୁ ଚଳାଗିଲି । ୫୭ ।

ଚନ୍ଦ୍ରିଁ ଚନ୍ଦ୍ରିଁ କୁମାର ପ୍ରସବେ ଭଲ୍ଲ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ମାରଜନୀ ଦର୍ଶଅଛୁ ଖୋଜ । ୫୮ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ମଣ୍ଡଳରେ ମୃଗ ଦୂର ଅଛୁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଅଙ୍କ ସୁଧା ବୃଷ୍ଟି ଏକା ଇଛି । ୫୯ ।

ଚହିଁ ବାଟରେ ପରସ୍ପରେ ଭେଳା ଚଳ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ନୀଳମଣି କଲେ ନଙ୍ଗଳ । ୬୦ ।

ଚହ୍ନିଯେ ଲୋକେ ମୁଗ ଯୋଡ଼ି ବାଳୀ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସଳକଞ୍ଜ ବଣ ଫୁଲ ରଲ । ୬୧ ।

ଚଞ୍ଚୁରେ ଗନ୍ଧନାମ୍ବରେ କହେ ଗିର ।
ଚଞ୍ଚୁ ହେମଗୁଞ୍ଜ ମୁଁ ଦାସ ହେବ ତୋର । ୬୨ ।

ବକ୍ଷାଦେହା ହୋଇ ଅନୁକକ୍ଷାଗନା ।
ମୃଧୁଁ ପେବା ବରଚନ ହେରୁ ପିନା । ୬୩ ।

ମୃଢକଫଣାଗ୍ନୀ ଏକା ପକରପେ ।
ତତ୍ତ୍ୱ ମୋର ପେପଦ ତୋ ପକରପେ । ୬୪ ।

ହେତ୍ରୁ ଅଙ୍ଗ ଫେନ ଗଣ୍ଡ ନାହିଁ ମୋର ।
ମୃତୁଟୀଳା ଭାଣି ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନରେ ବର । ୬୫ ।

ବେଳ୍କ ଧର ଏତେକ ବଚ୍ଛ ଭୂତ ।
ମୃହୁଁ ଗୃହୁଁ ଛରେହିଚ ହେଲ ପୁଂପ । ୬୬ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାବତ ଦିଦ୍ବତଶ ପଙ୍କେ ଥାଇ ।
ଉଚ୍ଚତେ ବହ୍ନରେ ତ୍ରମ୍ଭୀବୁଝ ହୋଇ । ୬୭ ।

ମୃବୁ ରୂପରେ ହୋଇଲ ଭନମନ ।
ମୋ ଯୁଗଳକୁ ଭର ଥନ ଥନ । ୬୮ ।

ତେଡ଼ୀ ମାତା ଡିଚ୍ଛ ବୋଲ୍ଫି ଚଳ ।
ପ୍ରହ୍ଲାମ କୁ ବଧାକୁ ଯାଉ ବୋଲ । ୬୯ ।

ମୃତ୍ରେ ଚୁଲ୍କ ଦରଶନ କର ଅସି ।
ହେନ୍ତୁ ଦୃଂପ ହୋଉ ସଖୀ ଅଟେ ଲ୍ଭିତ । ୭୦ ।

ମୃମୀକରମ୍ଭର କରେଶ କୁମର ।
ମୃତୁର୍ଦ୍ଧ୍ୟରେ ଘଟିଲ ଏ ଛନ୍ଦ ଆର । ୭୧ ।

ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶରୁ ଜଉନ ବସୃପରେ ।
ହେନ୍ତି ମାର୍ଜିତ ହୋହୁ କାବ୍ୟ ରଚରେ । ୭୨ ।

ହେନ୍ତ୍ରିଳ ଯାହା ଗୁରୁଙ୍କର ପାଦ୍ମ ।
ହେସ ନୋହି ହେବାର ମୋ ଉପହାସ । ୭୩ ।



ନବମ ଛାନ୍ଦ ।

ରାଗ କୌଶିକ । ଦରବଡ଼ଢଗା ବାଣୀ ।

ଚୂର୍ଣ୍ଣ ମନ୍ଦରେ ମଦରେକ୍ଷଣା ଅମି କରି ବସୁଧୀଙ୍କି ଦନ୍ତ ।
ଚିତ୍ତେ ପାଣ୍ଡରେ ଦେଖାଇଲା ଯାହା ସେ ଅହା କି ସୁନ୍ଦର ଯେହ୍ନ ଗୋ । ଚୂର୍ଣ୍ଣ ।
ଚକ୍ଷୁ ଭ୍ରମରେ ଘନ୍ଧଲେ ସେନ୍ଧ ।
ଚିତ୍ତ ମୂରୁଚ୍ଛି ପାଇଲା ନାହିଁ ଗୋ । ୧ ।

ଚରିତ୍ର ନନ୍ଦନ କୋଟିଏ ଜୋହ୍ନବ ଗୋଟିଏ ଅଙ୍ଗକୁ ସର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଅଶ୍ୱିନୀକୁମାରେ କେ ଇଛିବ ଦେଖିବ ଯେ ସେ ମାଧୁରୀ ଗୋ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଚଉ ଦମ୍ଭ ରକ୍ଷିବ କେ ସତ ଗୋ ।
ଚାରୁ ଚାହିଁ ମୋହ ହେବେ ରତି ଗୋ । ୨ ।

ଚାହିଁ ବଦନ ମଦନ ଅଦରଣେ ଅଦର ସେ ନ ରଖିଲା ।
ଚନ୍ଦ୍ରଲ ପଦ୍ମ ବୋଲିବା ଜୋହେ ଛଦ୍ମ ମାନସରେ ସଦ୍ମ କଲା ଗୋ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ବୋଲି ଅନୁଭବ କରୁଁ ଗୋ ।
ଚକ୍ଷୁ ଚକୋର ବସିଲା ହୃଦୁ ଗୋ । ୩ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱମୂର୍ତ୍ତି ନାମେ ମିଳ ସ୍ୱମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇ ବନଚାନନ୍ଦନ ।
ଚିହ୍ନ ନାସାବ୍ୟାଜେ ଦେଖାଇ ହୋଇଛି ଅଙ୍ଗ ଅଳଙ୍କାରେ ଲୀନ ଗୋ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଜାଣିବେ ସ୍ୱରୂପି ଯେହ୍ନ ଗୋ ।
ଚିତ୍ତୁ ପଳାଇଲା ଦୁଃଖ-ଅନ୍ଧ ଗୋ । ୪ ।

ଚଳବା ଭ୍ରୂଲତା ଦେଖିଲେ ଭ୍ରାନ୍ତା ସତ ହେଲେ ହରନାହ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଲ ମୁଁ ମନେ ମୋ ଚିନ୍ତା ଛେଦନେ ଚଳେ କି ଗଣ୍ଡ ଚରୁଷ ଗୋ । ଚଳ ।
ଚାରୁ ଉପମା କରନ୍ତି ଧୀର ଗୋ ।
ଚକ୍ଷୁପକ୍ଷ ମନଭେଦୀ ଶର ଗୋ । ୫ ।

ଚଞ୍ଚଳ ଲୋଚନ ତଳା ବଳା ଯେଉ ନିବର୍ତ୍ତ ସେନ୍ନ ବୁଝିବ ।
ଚିହ୍ନିବାଘ ମାଟେ କି ତ୍ରିବେଣୀସ୍ରୋତେ ମଜି ନାଚିଲ ଖଞ୍ଜନ ଗୋ । ଚଞ୍ଚ ।

ରମ୍ଭାଗଜ ନମ୍ରେ ଭୋଳା ଊରୁ ଗୋ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ହ୍ରଦପଦ୍ମେ କରେ କେଳି ଗୋ । ୬ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଅଳକ ଗୋରୋଚନା ତିଳକ ପୁଲକ କଲ୍ପ ମୋ ଦେହ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ବଦନ୍ତ ଓ ପଞ୍ଚବର୍ଣ୍ଣେ ରବି ପ୍ରକାଶି ସିନ୍ଦୂରବିନ୍ଦୁ ସେ । ଦେଖୁ ।
ହେବ ବଳିଷ୍ଠ ନମନ୍ତେ ସେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରା କର ଦିବି ଲଲେ ଦ୍ରବେ ସେ । ୭ ।

ଚନ୍ଦ୍ରକୁନ୍ତଳ ସୁଗନ୍ଧ ର ମଞ୍ଜୁଳ ଦେଖି ବଣ ଦେଇଛି ଛାଡ଼ି ।
ଚନ୍ଦ୍ରିକା କେତକୀ ର ଶିଶୁମଧୁପେ ଯଙ୍କ ଲଜ୍ଜାରେ ପରିଧ ସେ । ଚୂଡ଼ା ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଚୂଳବଳ, କୁଳଚୂଡ଼ା ସେ ।
ଗର୍ଭେ ଚଳନ୍ତ ନାହିଁ ପିଛୁଡ଼ା ସେ । ୮ ।

ଚନ୍ଦ୍ରକେ ମୁଖରେ ଉପମା ଚନ୍ଦ୍ରରେ ସୁଷମା ନାହିଁ ଚାତୁରୀ ।
ଦେଖିକି ଗୋ ସଖି । ଦ୍ରବେ ଦେଇ ଦେଖି ଚକ୍ଷୁ ବନ୍ଧେ ବ ଏ ପାଶ ଗୋ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଚନ୍ଦ୍ର କୁଣ୍ଡଳ ର ଶଠ ଦୋଳ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସୁଦେଶ ବେନ ଗୁରୁ ଝଳ ଗୋ । ୯ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଚିନ୍ତ ମନେ କେଳି ବିହ୍ୱଳେ ଗଣ୍ଡମଣ୍ଡଳ ଚୁମ୍ବନରେ ।
[illegible] ହେଲେହେଁ ମାନସ ମୋହେ ମଧୁର ପୂରରେ ସେ । ଗଣ୍ଡେ ।
ଚୁମ୍ବ ଦେଇଥିଲେ ମୁଁ ସେ ଗଣ୍ଡେ ସେ ।
ହେଉ ଛାଡ଼ ର ମାରନ୍ତା କାଣ୍ଡେ ସେ । ୧୦ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ମୁଖେ ହାସ ହେବାର ପ୍ରକାଶ ବିକାଶ କାଶ ତା ଦାସ ।
[illegible] ମୁଁ ମନେ କାମଯଜ୍ଞବନେ ଚନ୍ଦ୍ର ବରଷେ ପୀୟୂଷ ଗୋ । ଗୃହ ।
ଚକ୍ଷୁ ଚକୋର ହୋଇଲା ଲୋଚନ ଗୋ ।
ଗୁରୁଶୀଳା ନ ଦ୍ରବବେ କେତେ ଗୋ । ୧୧ ।

[illegible] କର ହାହା ବିବରେ ଯେ ଯାହା ପ୍ରତାପ ଲପଟେ ମୋତେ ।
[illegible] ସେବଯାଇ ବୋଲନ୍ତେ [illegible] ଗୋ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
[illegible] ସନ୍ତାପ ନୋହୁଲା ଗାତ୍ର ଗୋ ।
ମୁହିଁ ମୋ ନେତ୍ର ମାତ୍ର ପବିତ୍ର ଗୋ । ୧୨ ।

ଦକ୍ଷିଣ ସ୍ପର୍ଶ କର କରୁ ତୁଙ୍ଗ ଭବ ଛଦବଦ ଶୋଭା ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ପାଦେଁ ମୋର ପତ୍ର ଲାଲ ଅଳ ହେଲ ଲୋଭା ଗୋ । ଶ୍ୟାମ ।
ତହେଁ ମୁଣ୍ଡି ହେଉଅଛ୍ର ମୂର୍ତ୍ତି ଗୋ ।
ଶୁଣିଥାନ୍ତି ସୁଧାବନ୍ଦ ସେହୁ ଗୋ । ୧୩ ।

ତେନ୍ତେ ଯେନଗଲ ନସ୍ତେ ମୋ ମଙ୍ଗଳ ଲୁମ୍ବ ଏ ଭୋଗ ଦଳିଲ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ନୈର୍ବେଦ୍ୟର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଦାମ୍ବିକା ମଣି ମୁଁ ଦୁଃଖ ଭେଟିଲ ଗୋ । ଶ୍ୟାମ ।
ତାର ନୋହୁ ସ୍ୱପ୍ନ ପର ଦେହୁ ଗୋ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଏବେ ଦୁଃଖୀ ହେଲ ମୂର୍ତ୍ତି ଗୋ । ୧୪ ।

ଶ୍ୟାମ ଦେଲ ପୁଣ ଯେତେବେଳେ ଜାଣ ବଧ ଦ୍ରିପୁଟ କବାଟ ।
ଦେଖିବ ନେବାକୁ ଚଉରଚନକୁ ମୁଁ ତ ନ ପାଇଲ ବାଟ ଗୋ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଦେଖି କରିଥିଲେ ଦିନା ଯୋଗେ ଗୋ ।
ଶୁଣେ ବାହୁପାଶେ ବାନ୍ଧିଥନ୍ତେ ଗୋ । ୧୫ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଣ ପରପୀ ଜ୍ୱରକୁ ରଂପି ମନମୀନ ନ ଛାଡିଲ ।
ଚଉକ ଧୀବର ଦଶାଙ୍କାଲେ ତାର ପ୍ରାଣ ନେବାକୁ ଲୋଡିଲ ଗୋ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ତେନ୍ତେ ବର୍ତ୍ତିବ ଅଉ କେମନ୍ତେ ଗୋ ।
ଶ୍ୟାମ ଦୟା କେ କରବ ମୋତେ ଗୋ । ୧୬ ।

ଶ୍ୟାମ ମୂର୍ତ୍ତି ମିତବର ମରକତ ମଣି ଜିଣି ରୂପ ସେହୁ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଏ ପ୍ରଥମ ରୂପ ବୋଧ ରମ୍ୟ ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ହେଲେ ସେହୁ ଗୋ । ଶ୍ୟାମ ।
ଚକ୍ଷୁ ଦୂର ହୋଇଗଲେ ଚକ୍ଷୁଁ ଗୋ ।
ତେତା ହତ ମୋର ବଳ ଚକ୍ଷୁଁ ଗୋ । ୧୭ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ସେ ଘନ ପରକାଶି ଅନ ମୋ ପାପକର୍ମ ବଢାଏ ।
ଚଉ ମୋ ପାରଙ୍ଗ ଅଶା କର ଭଙ୍ଗ ନ ତୋଷିଲେ ଘନ ରସେ ଗୋ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଚନ୍ଦ୍ରା-ତୃଷାରେ ହେଲ ଅଦ୍ଭୁତ ଗୋ ।
ଶୁଣେ ଜୀବ ଯାଉ ନ କହନ୍ତ ଗୋ । ୧୮ ।

ଶ୍ରୀମୀନର ଜଳ ପୀତ ପଟ ଧର କୌତିଙ୍କ ବ ସଙ୍କଳ ।
ଚଳନ୍ତ ଅନନ୍ତ ନାମେ ମିଶ ଦେନ ପତ୍ର ବନ୍ଧୁ ବ ମେଳ ଗୋ । ଶ୍ୟାମ ।

ଦନ୍ତ ପର ଶୃଙ୍ଖଳା ନଟତେ ଗୋ ।
ଚଳି ନ ପାରି ଚନ୍ଦ୍ରାରେ ସତେ ଗୋ । ୯ ।

ବୃନ୍ଦୁ ମର୍କତ ଖର୍ଗଳ ପ୍ରସୂନ ମୋର ଅଙ୍ଗ ଦୁର୍ଗତ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗେ ମନ ଯାଇଣ ବହନ ସୁନେତ୍ର ଉଦ୍ଧ କଳ୍ପ ଦର ଗୋ । ବୃନ୍ଦ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗରେ ନ ଗଲା ଦେହ ଗୋ ।
ରେଖବକୁ ଉଠରେ ଛାଇଁ ଦେହ ଗୋ । ୧୦ ।

ଚକ୍ଷୁପାରଶେ ଲଭିବା ପାଇଁ ଯେ ନୂହଇ ଜଳ ବଗୁର ।
ବୃନ୍ଦାବନ ଠାଣି ମଣ୍ଡି ସଞ୍ଚି ମଣି ଲଭିଣ ଚନ୍ଦ୍ର ବାତର ଗୋ । ବୃନ୍ଦ ।
ଚଳ ନ ପାର ଏ ସେନ ମୂର୍ଚ୍ଛ ।
ବୃନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ରେ ତେଡ଼େବେଳୁ ଦେହ୍ଣା ଗୋ । ୧୧ ।

ଦେଖିବା ଭଲ ଦେଖି ନ ପାରଇ ମନ୍ଦାକ୍ଷ ହେଲା ଉଗାର ।
ବୃଷି ସୁଧାବେ ଦ୍ରାପ ବଳା ତୋଷ ନୋହେ ଯଥା ମରେ ଝର ଗୋ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବିରେ ହୋଇଲା ଅରଜ ।
ତାହା ଦଇ ହେଉଅଛି ଧୃତ ଗୋ । ୧୨ ।

ବୃନ୍ଦେ ମୁଁ ଯେଉଁଣି ନିଧି ପ୍ରାପ୍ତ ମଣି ଲଭିଥିଲି ଯା ପୁରୁଣା ।
ତରମେ ଅତଳ ନଦୀରେ ଭସାଇ ଗଲେ ସେ ଛାଡ଼ି କରୁଣା ଗୋ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଚନ୍ଦ୍ରହାର ହୋଇ କରପଦ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଏବେ ଭରନ୍ତୁଛି ଗାଦ ଗୋ । ୧୩ ।

ଦେବ ବନଭାର ଏ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଅପାର ସ୍ୱରପଦରେ ବସାଇ ।
ବୃନ୍ଦେ ବୃନ୍ଦେ ଯାହା ପଢାଇଲ ପୁଣି ରସାତଳରେ ଖସାଇ ଗୋ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ରହଭାର୍ଥ ନୋହୁ ଥିଲ ମାନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ପ୍ରଭାପରିବୃତ୍ତ ଏ ଗୀତ ଗୋ । ୧୪ ।



ଦଶମ ଛନ୍ଦ ।

ରାଗ—କୁମ୍ଭକାମୋଦୀ ।

ଚୈତ୍ରଦେଇ ଋଷି ଶୁଣ ହେ ବହୁତ ନୃପତା ସ୍ୱଳେଶୀ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ପୁଂଜ ଶୋଭା ବହୁଁ ହୋଇ ଲେଖା ପଦ୍ମନାଭ ଋଷି । ୧ ।

ଚରମଦଂଗ ନଗ ମନ୍ତ୍ରି ସୁରଙ୍ଗ ଶସ୍ତ୍ରରେ ମିତ୍ରର ।
ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ୱର ନଷ୍ଟ ଛେଦଣ ଏ ଚକ୍ର ରୁଧିରେ ଜର୍ଜ୍ଜର । ୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଜଗଚ୍ଛନ୍ନ ମଦନ ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ପୂଜାରୁ ଚଳନେ ।
ଚଣ୍ଡୀ ହିରେ ଜନ୍ମା ଚଢ଼ାଇଛନ୍ତି ଶିବା ପଦରେ ସ୍ତମ୍ଭନେ । ୩ ।

ଚବିତ ହୃଙ୍କାରେ ଧେନୁକାରୁ ମନ୍ତ୍ରଲେ ଚରୁତ୍ର-ଲେଖନ ।
ଚରମାଚଳ ପ୍ରାସାଦେ ପଦ୍ମରାଗ ଚନ୍ଦ୍ର କି ଶୋଭନ । ୪ ।

ଚନ୍ଦ୍ରହିଁ ଅଣା ଯୋଷା ସନ୍ତାପିତ ଦଶା ବଧୀତା ପାଇଲ ।
ଚରୁ ଲୁରୁବନ୍ଧ ପାବେ ପରସ୍ପର ବାରତ୍ତ ଦିହୁଲ । ୫ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ ପ୍ରତେ ଟହଲ ଯେନ ଏ ଲକ୍ଷ ପାଇଛି ।
ଚନ୍ଦ୍ରବା ଶୋଣନଦୀ ମଧ୍ୟେ କୋକନଦ କ୍ଷ ଟବା ପୂର୍ତ୍ତିଛି । ୬ ।

ଚଳ ଯାଉଁ କାଳ ଡାକନ୍ତ୍ର ଏ ବାକ ନୋହୁଲ ସଫଳ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଦମ୍ପତି ଅନୁରାଗ-ଚତୁର ହୋଇଲ ସଫଳ । ୭ ।

ଚଣ୍ଡାଂଶୁ ଚପଳା-ନାଗର ଭଙ୍ଗ ଚୋର ପୂର୍ବଶୃଙ୍ଗ ଦଗ୍ଧେ ।
ଚଉଳ-ରଜର ଦଳବଳେ ଶଙ୍ଖ ବଂଶେ ଏ ଯେ ବାଜେ । ୮ ।

ଚୀନ ରଙ୍ଗ ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧଣ ପକାଇ ବ ଦଳ କନକ ।
ଚନ୍ଦ୍ରୁ ସିନ୍ଦୂର ପଞ୍ଚ୍ୟକ ଯେତ ଯେ ଯେନିଛ କ ଭବ । ୯ ।

ଚନ୍ଦ୍ରୁ ପଦ୍ମାକର କାନ୍ତ ଅନୁରାଗ ପବତା ଦେଖାଇ ।
ଚଳରେ ବଦେଶ ଗମେ ଯଥା ପୁଂଷ ବରପେ ଉପାଇ । ୧୦ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ବାରୁଣୀ ପ୍ରାଚୀ ବେଳ ତରୁଣୀ ଧବ ଚଞ୍ଚଳ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଅନୁ ଧମ ଅନୁରାଗ ଧର ଦକ୍ଷିଣ ଲକ୍ଷଣ । ୧୧ ।

ଚେନ୍ତ ଅପସ୍ତ୍ରି ତା ଟେସ ବେକ ଶଣ୍ଡି ତା ଘୂର୍ଣ୍ଣ କ୍ଷୋଧ ବଢ଼ ।
ତଳ ଜୃଦେ ଅସ୍ତ୍ର ବ୍ୟାଢ଼େ ବବ ପଢ଼ ନ ବୃଢ଼ନ୍ତୁ କାଢ଼ି । ୧୨ ।
କଣ୍ଠ ପଳାଶକ ଜୋଢ଼େ ପଳାଶନ ବରିବା ବ୍ୟାକୁଳେ ।
ବୃଢ଼ିଲେ ଦର୍ପଣ ଧରି ଦ୍ୱରପଣ ଜ୍ଞାସାବ ଏକ୍ରାଳେ । ୧୩ ।
ଚେନ୍ତ୍ର ମୃଗଚର୍ମ ଦ୍ୱାବାଗ୍ନି ଏ ଭସ୍ମ ବଣରେ ଅଭବ ।
ଭସ୍ମରକ ଭାଲ ଚୂନ୍ତ୍ର ଏ ବଧୂଲ୍ଲୁ କୃମନ୍ତୁ ଗଲଭ । ୧୪ ।
ଚେତ୍ରେ କଲେ ଶନ୍ତା କଯୋଗୀ ଏ ଚୂଡ଼ା ପଜାବେ ଦଢ଼ବ ।
ଚେଢ଼ଚକଶେ ସ୍ୱରଭରଙ୍ଗିଣୀ ପକ୍ଷେ ଦେହ କ୍ଷ ସ୍ନିଗ୍ଧ । ୧୫ ।
ବୃନ୍ଦ ବୃନ୍ଦ ଅଛି ଯାମିନୀ କାମିନୀ ପ୍ରବେଶ କରିବାରେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ଧରି ଦଶଇ ମାଧୁରୀ ଦ୍ୱିଗୁଣ ଅମ୍ବରେ । ୧୬ ।
ବୃକ୍ଷ ନକ୍ଷତ୍ରମାଳା ଦେଖି କୁମୁଦ ଢ଼ାପକୁ ପ୍ରକାଶେ ।
ବୃନ୍ଦ କାମିବାର ଲକ୍ଷଣ ବାଲର ମଣ୍ଡିଲେ ଶରପେ । ୧୭ ।
ଚେତ୍ରୁସି ପକ୍ଷାସି ଗନ୍ଧର ସ୍ୱପ୍ନର ନାଗରୀ ନାଗରୁ ।
ଚେଲାଇ ପଙ୍କେଜ ସ୍ଥାନରେ ସଂଗତ କରାଇ ସନ୍ଦର । ୧୮ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଶୋଭି ପାନ୍ଥ ବେଢ଼ି ବେଢ଼ ଇନ୍ଦ୍ର କ ବୃକୁ ସ୍ୱପ୍ନର ।
ବୃଦ୍ଧି ମାରବାଣ ତାକ୍ଷ କ୍ଷତଶାଣ ଶରଣ୍ୟ ଶରୀର । ୧୯ ।
ଚେତ୍ରୁ ପୃଷଧନ ଅନ୍ନ ଦ୍ୱିଜେ ଦାନ କରଣ ରଚପେ ।
ବୃକୁ ଅନନ୍ତରେ ସୁଧା ଶଶାଙ୍କରେ ବଢ଼ାଉ ଦ୍ୱାର ସେ । ୨୦ ।
ଚେନ୍ତ୍ର ମୃଗଧର ଗିରିଶିଙ୍କୁ କର ଅର୍ପି ସେ ଶଳପେ ।
ବୃନ୍ଦିଲେ ପଦ୍ମିନୀବାର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗ୍ଲାନି ନିଶ୍ଚୟ ହୃଦ ସେ । ୨୧ ।
ଚେତ୍ରୁ ସ୍ୱଶ ଅପସରି ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ଯା କର ପରଶେ ।
ତରମ ଦନ୍ତର ମଣ୍ଡି ଗତ ଯାଇ ସର୍ବଦା ହୃଦ ରସେ । ୨୨ ।
ବୃକୁ ରସମୟ ବୃନ୍ଦି ଏ ସମୟ କଟେବଶନନ୍ଦନୀ ।
ଚେତ୍ରୁ ପ୍ରଂପ ଶୋଭି ଶନ୍ତ ହୋଇ ରେଖିଲ ମଣ୍ଡିଲ ଗୃହିଣୀ । ୨୩ ।
ଚେତ୍ରେ ଛନ୍ଦ ଛଳ ନ ବୁଝଇ ଅଳ ସଖୀଙ୍କ କହଇ ।
ଚେକ୍ଷା ଦେଖ ଏଣ୍ଡ କହୁଛ ରେ ସହ ପଙ୍ଗୀବେ ଦ୍ୱଢ଼ଇ । ୨୪ ।

ଚେତାଉ ଚେ ଗ୍ରହେ ବନ୍ଧୁ ଏ ଆକାଶେ ଚୋରନ୍ତି ଉଦୟ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କହ ବନ୍ଧୁ ବଧେ ଏହୁ ଜାଦର୍ଶ ଦୁଦୟ । ୨୫ ।

ଚେଦନା ଏ ହର ବୋଲନ୍ତି ଚେ କଣୋଗ୍ରଚନ ଶ୍ରୀଉ ।
ଚନ୍ଦ୍ରହିଁ ଏ ସ୍ୱଦନ୍ତ ଚଢ଼ିବାକୁ ହଉ ଜନ୍ମପ୍ର ଅଧର । ୨୬ ।

ଚନ୍ଦ୍ରିଁ ନରେ ଅଛ ଜଦେ ଦ୍ୱିଜଗଣ ବୋଲନ୍ତି ଚେ ଚନ୍ଦ୍ର କହ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ମୋ ମୃତାକ୍ଷ ଦାନ ପ୍ରଭାଗ୍ରହ କରବ ଶ ଏହୁ । ୨୭ ।

ଚଉନା ଏ ଚନ୍ଦ୍ର ବୋଲନ୍ତି ଚେ ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗାମିନୀ ବୋଲଇ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ତେବେ ପଦ୍ମ ଦହି ହୋଇ ଏହୁ ଚେ ତାପେ ତାପଇ । ୨୮ ।

ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ତ ଚେ ପଦ୍ମ ଓଷଧୀଶ ଏହୁ ବୋଲନ୍ତି ସେ କହିଲା ।
ଚର ମାରଜ୍ୱର ହର ଉପଚାର ପଚାର ବୋଇଲା । ୨୯ ।

ଚନ୍ଦ୍ରିଁ ଏ ଅମୃତକର ବୋଲନ୍ତି ମିତ ବୋଇଲା ତହିଁତ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଗୋ ଅଙ୍ଗାର ବର୍ଷିବୁ ମୋହର ଏ ବୋହୁ ନାହିଁ କା । ୩୦ ।

ଚଲ ଚେ ବୋଇଲ ଜୈବାତୃକ ବୋଲ ଏହାଙ୍କୁ ବଧାତା ।
ଚବଗାଣ ହୋଇ ବାଢ଼ିକି ହସଇ ଏତାଙ୍କ ବଞ୍ଚା । ୩୧ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ନାହିଁ ଯୋଷା-ବଧକୁ ଏ ଦୋଷାକର ତ ବୋଲଇ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ନାହିଁ ଲଜ ହୋଇ ଦ୍ୱିଜରାଜ ବାରୁଣୀ ସେବଇ । ୩୨ ।

ଚରେ ନ ବଚ୍ଚ ହର ଗୁରୁନାଶ ଜୀବନେ ରହନ୍ତି ।
ଚବଣ ଯେ ରାହୁ କଲ ଗୀଳି ଚନ୍ଦ୍ରଁ ଏ ଦେହ ବଢ଼ନ୍ତି । ୩୩ ।

ଚନ୍ଦ୍ରୁ ପଦ୍ମ ଶୀର ହରଣେ ଏହାର ଯେତେକ ପାତକ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସେହୁ ହେତୁ ବଢ଼ନ୍ତି ଏ ତନୁ ନ ଲଭେ ଅତଙ୍କ । ୩୪ ।

ଚର କାଳ ପଡ ଦିବ୍ୟ ମଧ୍ୟେ ଲୁଡ ଜୀବନେ ରହିଲା ।
ଚନ୍ଦ୍ରନା ବାଡ଼ବେ ପଞ୍ଚଗୁଣ ଏବେ ମୋଠାରେ ବହିଲା । ୩୫ ।

ଚନ୍ଦନ ପବନ ଲଗୁଁ ଅପଦନ ସଙ୍ଗୀନ୍ତ ବୋଲଇ ।
ଚଣ୍ଡ ଦାବାନଳ ହୋଇ କି ପ୍ରବଳ ଏ ଧନେ ଜଳଇ । ୩୬ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ମେ କହଇ ଏ ବାତ ଅଟଳ ବୋଲେ ସେ ନର୍ତ୍ତନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରି ଚନ୍ଦ୍ର ବାଧି ନ ଦଶ ଔଷଧ ମୋଚନ ଗୋ କାହ୍ନ । ୩୭ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଏ ଅଧ୍ୱର ବୋଲି ବୋଲେ ଅଙ୍ଗ କାନ୍ତି ଏ ଯେନ ।
ସ୍ୱଚ୍ଛେ ଏବେ ପାଉ ନାହିଁ ତୋ ଲେଖ ସ୍ଥୈର୍ଯ୍ୟ କ ଦେନ । ୩୮ ।

ଚତୁର ଜେ ମତ ଏ ମନ ମନ୍ଥ ବୋଲି ସେ ମହିଳା ।
ତରକାକୁ ଏତ ବକ୍ରପାତ ପଦ୍ମ ଜାଳିଛି ବୋଇଲା । ୩୯ ।

ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖେ ପଡ଼ି ଅପର ଜନୁଡ଼ି ମେଘର୍ଜିତରେ ।
ତେବେ ପୂର୍ଣ୍ଣି ସେନ ଲଗି ଅଧେନ ଦହୁଛି ହୃଦରେ । ୪୦ ।

ତର ମନ୍ଦ ଗୁଣ ବହ ଏ ଦୁର୍ଗ୍ଧ ଲଜ ନ ଭରଇ ।
ସ୍ୱରୂ ମୃଗବତ ସ୍ୱପନାଙ୍କ ନତ ଦ୍ୱାପ ଧରଇ । ୪୧ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଏ ଦକ୍ଷିଣପଛି ଲବଙ୍ଗ ଚୂତ ଏ ବୁଲଇ ।
ଚଳି ବରଦ୍ୱଣୀ ଯେଣ୍ଟକ ରମଣୀ ଜୀବନ ଧରଇ । ୪୨ ।

ତେଣୁଙ୍କୁ ପୁଣ ବୋଲେ ହେ ଦାରୁଣ ଚୋର ଏ କି ସତ ।
ସ୍ୱରୂ ଅଙ୍ଗ ଦହ ପ୍ରେତ ତାନୁ ଚନ୍ଦ୍ର ନ ଛେଉ ପ୍ରକୃତ । ୪୩ ।

ହର ବରଦ୍ୱଣୀ ଅଟେ ତୋ ରମଣୀ ତୁ କପ ବବେଷ୍ଟ ।
ତେବେ ନ ବସ୍ତୁ ତାକୁ ନ ପସ୍ତୁ ହିଂସ୍ର ତୁ ଏକାଗ୍ର । ୪୪ ।

ତେଣୁ ତୋ ଦହନ ସ୍ୱଭାବ ବହନ ଛେଳ ରେ ମଦନ ।
ତଉଜାତ ତୁହ ତାକୁ ଦେଉ ବହ କାହିଁଛି ତୋ ଜ୍ଞାନ । ୪୫ ।

ସ୍ୱର ଏକ ବାଣ କରନ୍ତୁ ତୃଅଣ ନ ଫୁଟି ଭେଦଇ ।
ସ୍ୱହୁଁ ସ୍ୱହୁଁ ଦେହ ପଚକାଟି ମୋହ ବବେକ ଛେଦଇ । ୪୬ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ତୋ ସୁହୃଦ ତୋ ଲାଗି ହେ ମନ୍ଦ ଗଲା ତୋ ମହତ ।
ତନ୍ତ୍ର ମାନପେ ବଧୋପଧାନ୍ତ ଦୋଷେ ଗଲା ତୋ ଦେହ ତ । ୪୭ ।

ସ୍ୱହିଁ ପଣୀମୁଖ ବୋଲେ ଏତେ ଦୁଃଖ ଥିଲା ମୋ କପାଳେ ।
ଚତୁର ବବେକ ହୋଇ ଏତେ ଲୋକ ବସ୍ତୁର ନ ଜଳେ । ୪୮ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଶିବ ରାମ ବାଚସ୍ପତି ଟମ ଗବୁଡ଼ ଏମାନେ ।
ତିଥେ ନ ସେନଲେ ବରଦ୍ୱଣୀ ଲଳିତ ବନ୍ଧେ କେସନେ । ୪୯ ।

ନିଧେ ଚନ୍ଦ୍ରାବତ ଧେବାକୁ ବ୍ୟାର ନଦ୍ରା ନ ଅଲିଘେ ।
ଧୃହିଁ ମୃହିଁ ନଶାପଟ କଷ୍ଟ ବଣ୍ଟା ଲୁପ ମେଧଗିଲା । ୫୦ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଗାଳେଣ ବକାଶ । ଚଟ୍ଟଶାଳ ମୁଏ ବଣ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରକୃଷ ଭ୍ରମର ଏକ ପିତା ଏଥି ଅଛ ଭେଜଁ ଦୋଷ । ୩୬ ।

ଚନ୍ଦବାମା ପ୍ରଣ କହ । ଚଣ୍ଡକର ଛଦ୍ମାମ୍ନେଷ୍ଣ ।
ଚମ୍ପୁର ଶ୍ରାମ ସୁବର୍ଣ୍ଣପୀତାବର ପୁଂସକୁ ଏ ଲକ୍ଷ ନାହିଁ । ୩୭ ।

ଚତୁର ଶୁଣି ତା କଥି । ଚନ୍ଦ୍ର ଏ ବଚନ ଭଣି ।
ଚଗୁରୁ ତୁମ୍ଭେ ଯେଣୁ ମୋ ଶୁଭ କର୍ମ ଚଉରୂପେ ଏବେ ଅଛି । ୩୮ ।

ଚିର ଛୁଧାର୍ତ୍ତ ଯେ ଜନ । ଚାତ୍ରଇ ସୁଧାଳୀ ଅନ୍ନ ।
ଚକ୍ରୀଙ୍କ ଦୟାରେ ତାକୁ ସୁଧା ଦେଲେ ଛଡ଼େ ଯେ କି ମନେ ଯେନ !

ଚିର ଦରିଦ୍ରି ଯେହୁ । ଚିନ୍ତା ଧନେ କରୁଥାଇ ।
ଚିନ୍ତାମଣି ଅସି କରେ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଲେ ତରଣେ କି ଫିଙ୍ଗିଦେଇ । ୪୦ ।

ଚରିତାର୍ଥ ହେଲି ଏବେ । ଚକ୍ରୀଙ୍କ ରୂପକୁ ଯେବେ ।
ଚକ୍ଷୁଦ୍ୱୟ ମୋର ସଫଳ ହୋଇବ ଧନ୍ୟ ମୁଁ ହେବ ଏ ଭବେ । ୪୧ ।

ଚତୁର୍ବର୍ଗ ଯାହାର । ଚରଣରେ ପରତ୍ରେର ।
ଚରାଚର ଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେଣି ଯେବେ କି ଦୁର୍ଲଭ ମୋର । ୪୨ ।

ଚତୁର୍ମୁଖ ସୁତ କହ । ଚରିତ ଅମ୍ଭର ଏହୁ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟ ଇଚ୍ଛାମତେ କର ଚିତ୍ତରେ ଶଙ୍କା ନ ବହୁ । ୪୩ ।

ଚଳିବେ କହୁ ଏମନ୍ତ । ଚପଳା ଗତି ଯେମନ୍ତ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ବ୍ରଜପଦ ଶ୍ରୀ ଛତ୍ରାପଚନ୍ଦ୍ର କଲ୍ଲ ଛନ୍ଦ ସମାପତ । ୪୪ ।



ଦ୍ୱାଦଶ ଛାନ୍ଦ ।



ରାଗ—ଗୁର୍ଜ୍ଜରୀ ।

...ରେ ଶୁଣ ସୁଦେହବୁରେ ରସ, ଚମ୍ପକାମା ମନେ ପ୍ରକାଶି ହାସ ।
... ଯେତେବେଳେ ଫେଡ଼ିଲ, ଚକ୍ଷୁ ପଡ଼ିବାମାତ୍ରକେ ଜଡ଼ିଲ ।
ଚତୁର ।
...ତ୍ରେ କର ଅସ୍ଥିର, ମୃତ୍ୟୁ ଜନ୍ମିଲା ପାଡ଼ିକ ବଜାର । ୧ ।

...ନ୍ଦ୍ର ଖାଣରେ ବସାଇ ବାଣ, ଚନ୍ଦ୍ରଶିଲ ଧର ଦାରୁଣ ପଣ ।
ମୃତ୍ୟୁ ଦନ୍ତ୍ର ବନ୍ଧୁ କୋଟି କୋଟି, ଚଳ ନ ପାରଲ ସିବାରୁ ଫୁଟି ।
ଚତୁର ।
...ରୁ ତନୁ ବେମାତେ, ତୋଷା ଗଲା ପୁଂଶ ଦଣ୍ଡରୁ ନଷ୍ଟେ । ୨ ।

...ନ୍ଦ୍ର ବେଦ ବ ରକର ବ୍ୟକର, ଚୟୁତଳ ବନ୍ଧ ଗାନ୍ଧ କମ୍ପିତ ।
ମୃତ୍ୟୁ ମୃତ୍ୟୁ ଶୋର ଦଶିଲ ଥନ, ମୃତ୍ରେ କହ୍ନି ନ ଫୁଟିଲ ବଚନ ।
ଚତୁର ।
...ତା ହୋଇଲ ନାଶ, ଚକ ମୃତ୍ୟୁ ଉଡ଼ିଗଲା ସାହସ । ୩ ।

...ତେ ...ନ୍ଦୁମାନ କର ପୁଣିଲ, ଚତୁରାନନ କେହ ନିର୍ମାଣିଲ ।
...ତ୍ର ମୋହନ ଯା ଉର୍ବଶୀ ମୃଦ୍ଧି, ରମ୍ଭାଳ କୋହ ଯେ ରହନ୍ତା କାଢ଼ି ।
ଚନ୍ଦ୍ରାଙ୍ଗୀ ।
...ରୁ ...ଧାରୁ ବାନ୍ଧୁ, ଚକ ବ ନୂତନ ବନ୍ଧ ଗଢ଼ିଛୁ । ୪ ।

...କୁର ହୁଳନ୍ଦ ଗନ୍ଧଳ ପାସ୍ତ୍ର, ମୃମର ଶିରଙ୍କ ଛଡ଼ାଇ ରଚ ।
... ...ନା ତେମାନ ...ମାନ, ଚନ୍ଦ୍ରକରସ୍ପତାଚନ ଚନ୍ଦ୍ରନ ।
ତେଶ୍ରେଭ ।
...ମ ଜିତେନ୍ଦ୍ର ମଣି, ତେକ୍ତ୍ରଣ କଲ ମରୁ ଢଳା ଥଣି । ୫ ।

...ନ୍ଧା ...ନ୍ଦ୍ର କିନ୍ତୁ ଭୁଲେ ପାଇ, ଶତ୍ରୁ ନପାରୁ ଲଦଶ ଛଡ଼ାଇ ।
... ...ମାନ ଲାଗଲେ କାତର, ନେତ୍ର ପଢେ ଲୁଚିଲା ମୃମର ।

ଜଳଜ ।

ଘନ ଶୈବାଳ ବଂଶ, ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଯେସନ ନାହିଁ ମୂର୍ଚ୍ଛି । ୬ ।

ଚନ୍ଦ୍ରେ କୋମଳଦଳ ଚକ୍ଷୁ ଛନ୍ଦି, ତବ ଶୋଭା ପଦ୍ମଶରେ ବନ୍ଦି ।
ସୂର୍ଯ୍ୟ ମିତ୍ରବଶ୍ୟତା ଅଭାବେ, ତଳ ଘରେ ଯେ ଅବଳ ପ୍ରଭାବେ ।

ଚକ୍ଷୁ ।

ଅଗ୍ରେ କଜ୍ଜଳ ବଳ, ଚକ୍ଷୁ ଶୋଭ ପଦ୍ମଠାରେ ରହିଲା । ୭ ।

ଉତ୍ପଳଟିରେ ଭ୍ରମନ୍ତି ଭ୍ରମର, ଚମ୍ପା କେତକୀ ବନ୍ଦିଦେଲେ ଦୂର ।
ଦ୍ୟୁତି କର ଦମ୍ଭ ନୀଳେନ୍ଦ୍ରମଣି, ଚନ୍ଦ୍ରାବରେ ଦେଖ ଶାଣରେ ଶାଣି ।

ଗ୍ରୀବା ।

ନଦୀ ଭଜିଲା ଭ୍ରମ, ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ପିଛେ ଯାଉଛି ନୋହିଁ ସମ । ୮ ।

ଗ୍ରୀବୁ ବଦଳ ପା ନିର୍ମାଣ କଲା, ଚନ୍ଦ୍ର ଠାରୁ କାନ୍ତି ବଟଳ ଅଣିଲା ।
ଗ୍ରୀବୁ ପଦ୍ମରୁ ହରିଲା ନିର୍ମଳ, ଚନ୍ଦ୍ରି ଦର୍ପଣେ ଝଲ ଜଳ ମେଳ ।

ଗ୍ରୀହିଣ ।

ଲଜ୍ଜା ଧର ମାନବେ, ଚନ୍ଦ୍ର ପକାଇ ରହିବେ ଅନ୍ଧାରେ । ୯ ।

ଚନ୍ଦ୍ରେ ତାର ମାନ ଯେଉଁ ପାରଦ, ଚନ୍ଦ୍ରା କରୁଁ କରୁଁ ଶିଶିରେ ନାଶ ।
ଚଉବାଇ ପଣ ଦର୍ପଣ ପାଇ, ଗ୍ରୀବୁ ଜଣ ଶୋଭେ ନିନ୍ଦ ରଣାଇ ।

ଚତୁର ।

ଜନେ ନୃପ ପର୍ବତେ, ଗୃହିଁ କା ଦମ୍ଭ ରହିବ ଜଗତେ । ୧୦ ।

ଚୂର୍ଣ୍ଣକୁନ୍ତଳ ରଚିବାକୁ ଭଲ, ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ମୋହନ ମନ୍ତ୍ର ବର୍ଣ୍ଣିଲି ।
ତବ ଶୋଭେ ଲଗୁଁ ଲଡ଼ୁଁ ଶୋହନ୍ତି, ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଯହିଁ ମୋହିଲା ।

ଚକୋର ।

ପତ୍ର ମନେ କାତର, ଚନ୍ଦ୍ରାରେ କଲେ ଡ଼ ଲଙ୍ଘ ଅହାର । ୧୧ ।

ଗୃହିଁ ଶିଶୁ ଜଳ ଅଲଏ ଗ୍ରୀବୁ, ଚଉଁ ଲୋଭ କର ବାଳକ ବିବୁ ।
ଉତ୍ପଳ ଭଜି ଭ୍ରମି ଭ୍ରମି ଯାନ୍ତି, ଚନ୍ଦ୍ର କମଳ ପରବେଶ ହୋନ୍ତି ।

ଚକୁର ।

ପଣ ତୋଷେ ତାଙ୍କର, ଚନ୍ଦ୍ରେ ନ ଯେଉଁ କଲେ ଧନ୍ଦାର । ୧୨ ।

ନେତ୍ରା ତଳ ଜଳ ନୋହୁଁ ସଗମ, ନେତ୍ରାନ୍ତ ପରଶୁଧର ତ ସମ ।
ନେତ୍ରେ ସେନ ବନ୍ଧୁ ବରଜେ ସେହ, ଚକ୍ଷୁଣ ଅକାରେ ଅଧିକ ଏହ ।

ବକୂର ।

ନୂଭ ପରଶ ଅଣି, ଏହୁ ଭଳକୁ ଭଙ୍ଗେ ହର୍ଷିଣି । ୧୩ ।

ନେହ୍ଁ ଏ ନୋହ ବୋଲ ଚରେ ଟ୍ରଣି, ଚକ୍ରଚରଯାବେ ନୋହ୍‌ନ୍ତେ ପୁଣି ।
ନେତ୍ରଲ ଡିପୁରବଳସ୍ଥି ଟିବ, ଏହୁ ଗୁଣ ସେନ ଏ ରାମା ହେବ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାର୍ଦ୍ଧ ।

ଯେ ତ କଲେ ମୁକୁଟ, ଏହେ ଅର୍ଦ୍ଧ ଅଣି କଲ୍ଲ ଲଲାଟ । ୧୪ ।

ନେତ୍ରେ ଟଲଲ କଟ କ ଲଚ, ଏହୁଁ ନେହୁଁ ପଦ୍ମରଗ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
ନେତ୍ରେ ତ ଅଣୁ ଜପମା ନାହିଁ, ଏହିଁ ଚୋଟମନ ହୋଇ ସେ ବହୁ ।

ବନ୍ଦନ ।

ଯାହ୍ୟା ଏଥି କହିଛି, ତହୁଁ ଦେବୀ ମାନଙ୍କେ ମୋହୁଛି । ୧୫ ।

ଏପବନ୍ଦ ଅଣି ବୁକୁକୁ ରଚ, ଚଳନ ନୋହୁଲେ ବ ବୁଚ ପାଛୁ ।
ନେତ୍ରେ କାଳବ୍ୟାଳ ବାକଶୋଳା, ଏହୁର୍ଯ୍ୟ ରକ୍ଷି ଅକ୍ଷି ସଙ୍ଗ କଲ୍ଲ ।

ଏହ୍ଲେ ।

କଣେଇବ ଯେ ଚଳ, ଚଳଲ୍ଲ କତୁଙ୍କ ବ ସମ ହେବ । ୧୬ ।

ଏହୁ ନୟଣ ଶର୍ମିଣେକୁ ଦେଖି, ଚୂଡ଼ଫାଳକୁ ଗର୍ଭ ବୋଲ ଭେଜି ।
ନେହିଁ ହିଜାରକୁ ଧକ୍କାର କଲ, ଚଉ ତା ଗଣ୍ଠ ଦୋଳରେ ନୋହୁଲ ।

ଚନ୍ଦ୍ର କା ।

ପାହଳୀଲ ଛଡ଼ିଲ, ଚଯୁ ବାନ୍ଧବାକୁ ପାଶ ଗଢ଼ିଲ । ୧୭ ।

ନେତୁ ହର୍ମ୍ମଣ କଚବା ଶତ୍ରୁଇ, ଏହିଁ ମୀନକୁ ତା ଛଟକ ଦଉ ।
ନେତ୍ର ନେନଠାରୁ ଅଣିଲ, ଚନ୍ଦ୍ର ଉତ୍ପଳରୁ କମଳ ନେଲ ।

ଚମ୍ପୁରୁ ।

ଏରୁ ଲୋଚନ ସେଣୁ, ଦେଖି ସେ ପଦ ବାନ୍ଧି ନେଉ ତେଣୁ । ୧୮ ।

କବୁ ଏଧ ନେଣ ଏଚଳେ ରଚ, ଚଶ୍ରେ ତା ଦୃଷ୍ଟି ଗତାଗତ ପଥ ।
ଚଳନ ଯାଚଣୀକୁ ତା ଅଣିଲ, ଚସ୍ପକ ନେଜା ସହସେ ଡୋଳା ।

ଚନ୍ଦ୍ରଲ ।

ସେପେଟେବେଳେ କଟାକ୍ଷ, ଚନ୍ଦ୍ରେର ଶବ୍ଦୁ ଅଶି ବେଗ ଘାଃ । ୧୯ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଣ ଏମାନେ ଲଭି ଶରପ, ଚକ୍ଷୁ ତା ମୀନ ଭଲେ ଅନମେଷ ।
ଟର ବନ୍ଧୁ ନାମେ ଚକ୍ଷୁ ଅଞ୍ଜନ, ଚେତାଦରେ ମୀନୋପୂଳ ମଳନ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାଭେ ।

ମୃଗ ଭ୍ରମ ହୋଇଲେ, ସ୍ପୃହି ମୃଗତୃଷ୍ଣା ଜଳ ମଣିଲେ । ୨୦ ।

ଚଳେ ନାହିଁ ନଭ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣେ ପାରଣୀ, ଗୃଲନ୍ତ ଶିଶୁ ରକ୍ଷୁ ବାନ୍ଧ ପୁଣି ।
ଚକ୍ଷୁଁ ଅଳ ଭାଲ ହେବାକୁ ସମ, ଚତୁରେ ବହୁଲେ ମଧୁପ ନାମ ।

ଚଳାଇ ।

ବାଣୀ ଗୁଣକୁ ଜେଜି, ଚିତ୍ରେ କି ଅନ ଉପମାକୁ ଦେଖି । ୨୧ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଯୋଷା ଭୂଷା ନାସା ନିର୍ମାଣ, ଗୃହିଁଲ ତିଳଫୁଲେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପଣ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ହୃଦଭ ଶୁକ ଗରୁଡ଼ର, ଚଞ୍ଚୁ ଅଣି ତାକୁ କଲ ସୁନ୍ଦର ।

ଚତୁରେ ।

ତାର ବଧାତା ଦେଖି, ଚର୍ମ ବୋଲି ଦେଲ ତୂଣୀର ଚେତି । ୨୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ତା ଶିଖ ଯେଣୁ ଗନ୍ଧ ଛାଡ଼ି, ଚନ୍ଦ୍ରାରେ ତିଳଫୁଲ ଦେଉ ପଡ଼ି ।
ଗୃହିଁ ସମ ହେବ ଭୁବନ୍ତେ ଖର, ଚରଣେ ପାଙ୍କୋଳୀ ଲଗିଲା ତାର ।

ଚତୁରେ ।

ମାନ କଥଣ ଭାଷି, ଗନ୍ଧୀ ଯେବା କଥନ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ । ୨୩ ।

ଗୃରୁ ରଦଛଦ କହବା ଇଛା, ଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱରଙ୍ଗ ଦ୍ରବ୍ୟଯାକ ବାଞ୍ଛା ।
ଗୃହିଁ ବନ୍ଧୁଜୀବ ବିମ୍ବ ହିଙ୍ଗୁଳ, ଚଣ୍ଡଦର ବାଜ ହେବା ପ୍ରବାଳ ।

ଚତ୍ରୋଳ ।

ଭୁରୁବନ୍ଦ ସୁନ୍ଦର, ଜାଣି ଅଣିଲ ଫୁଲଚର କର । ୨୪ ।

ଚଉେ ହେଜି ନବ ପଲ୍ଲବ ଅଣି, ଚତୁଦର ଭଲୁ ଓଷ୍ଠ ନିର୍ମାଣି ।
ଗୃହିଁ ବନ୍ଧୁଜୀବ ହୋଇ ଅଚଳ, ଚନ୍ଦ୍ରାବେ ନ ହେଜି ମଧୁପ ଘାଳ ।

ଛେଦ ।

ଦନ୍ତ ଜନ ଧନ୍ତାର, ଚତୁରାର କଲେ ବଳେକା ଖାର । ୨୫ ।

[illegible] ।ର ଗ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ଜଳ । ଶଙ୍କରଙ୍କ ଭବେ ହୋଇଲା ବଳ ।
[illegible] ନିର୍ମଳ ଚନ୍ଦ୍ର ଭାଲ ପଠ ଜବାବ ଘଟ ।

ଗୁର୍ଜ୍ଜରୀ ।

[illegible] ପ୍ରବାଳ କୁନ୍ଦ, ତେଣୁ ଅଧରେ ମାଣିକ୍ୟ ନ ବନ୍ଧୁ । ୨୬ ।

[illegible] ଜନ୍ମାରେ ସିନ୍ଦୂର । ଧରେ କୋଇଲା ପୁଷ୍ପ ଦାଡ଼ିମର ।
[illegible] ଏମନ୍ତ ଦଶା । ତିର୍ଥେ ପଢ଼ିବ ଛାଡ଼ି ଲଷ ଆଶା ।

ଚକ୍ରକେଳୀ ।

[illegible] ଭୋଇ ଦେହ, ତଷ୍ଟୁ ପଡ଼ନ୍ତେ ଏ କରଇ ମୋହ । ୨୭ ।

[illegible] ବଦନକୁ ହାସ । ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ପୀୟୂଷ ବିକାଶ ଭାଷ ।
[illegible] ବର ଶ୍ରୀର । ଗୁର୍ଜ୍ଜରୀଙ୍କ କୁନ୍ଦ କୁମୁଦ ଗୋଷ୍ଠୀର ।

ଚନ୍ଦ୍ରୋଇ ।

[illegible] ପ୍ରୀତ, ତେଣି ଏଥୁଁ ଦର୍ଶି ବାନ୍ଧୁଛ ପଟ୍ଟ । ୨୮ ।

[illegible] ନ ଦେଖି । ଚନ୍ଦ୍ର ଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ରଖି ।
[illegible] ସୁଣି ବାରମ୍ବାର । ଚନ୍ଦ୍ରେ ମିଶାଇ ପୀୟୂଷ ସାର ।

ଚତୁର ।

[illegible] ହାସକୁ ରଚ, ତେଣେ ଅନଙ୍ଗ ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ପାଞ୍ଚ । ୨୯ ।

[illegible] ଫୁଲ । ତେଜ ଦର୍ପଣ ଚନ୍ଦ୍ରମଣ୍ଡଳ ।
[illegible] ଆଳକ ଅଣି । କୃତ୍ତୁ ଗଣ୍ଡମଣ୍ଡଳକୁ ନିର୍ମାଣି ।

ଗୁର୍ଜ୍ଜରୀ ।

[illegible] ସୁନ୍ଦର, ତେଣୁ ହରେ ଯଥା ବନ୍ଧୁକାସ୍ୱର । ୩୦ ।

[illegible] ସୁନ୍ଦର କର । ଚତୁର୍ଥୀ ଚନ୍ଦ୍ର ଶୋଭା ବଳେ ହର ।
[illegible] ଅନ୍ତ ଏହାଠାରେ । ଗୃହାନ୍ତ ନାହିଁ ହରଚାଲିଡାରେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରୋଇ ।

[illegible] ନାଗିନୀଙ୍କୁ, ତେଣୁ ଦେଇ ଭଗ୍ନ ବଳଲା ତାଙ୍କୁ । ୩୧ ।

[illegible] ଶୋଭା ବସ୍ତାବ । କରିବିଦ୍ରୁମରୁ ଅଙ୍ଗ ନ ପାର ।
[illegible] ବୋଇଲା ବଜ । ତଷ୍ଟୁ ଯେବେ ଦେଲା ତାହାକୁ ଲେଖ ।

ଚକ୍ରବ ।
ଶୁଣି ହୋଇଁ ଦକ୍ଷ, ନିଜ ଚିତ୍ତ ଦେଖି ସେ ଭଗବାନ । ୩୨ ।
ତାହାଙ୍କ ମୁଖ ଦେଖି ଖାଲି ବେଦେ । ଚଳ ମିଳ ସେ ବନ୍ଧୁଗଣ ଯାଏ ।
ଶମ୍ଭୁ ଭାବୁ ହୃଦୟ ଅନ୍ତଃପୁର । ଚକୋର ଚନ୍ଦ୍ର, ଦେଖିଲା ପ୍ରକାର ।
ଚତୁର୍ଥ ।
ପଞ୍ଚ ଦଶେ ଏକାନ୍ତ, ଚନ୍ଦ୍ରବାମାଠାରୁ ପାଇ ଉଦନ୍ତ । ୩୩ ।
ତାର ସ୍ୱାର୍ଥ ସ୍ୱାଧୀନ ପାଇ । ଶୁଣିଲା ପରମ୍ପ ଉଷ୍ଣ ହୋଇ ।
ଚମ୍ପାଟୋପ ପଞ୍ଚ ତୋଳିଲା କରେ । ଚପଳେ ଲଗାଇଲା ତାହା ଶିରେ ।
ଚତ୍ୱରେ ।
ଶୁଣି ଉଦରପଦ, ଶମ୍ଭୁ ଛନ୍ଦ ଲେଖେ ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର । ୩୪ ।



ତ୍ରୟୋଦଶ ଛାନ୍ଦ ।



ରାଗ କାନଡ଼ା ।

ଚନ୍ଦ୍ରବାମାଠାରୁ ଚାହାନ୍ତି ଦୂରନ୍ତ ସଙ୍କଟରେ ଯହୁଁ ପାଇଲା ।
ଚିନ୍ତା ମଙ୍ଗେ ମୁଦ ଯେବେ ଭାଙ୍ଗିଲା ।
ଚିତ୍ତ ଦୃଢ଼ ଅଙ୍ଗେ ବସ୍ତ୍ରରୁ ଚବାଦ କର୍ଣ୍ଣ ନୟନେ ବହିଲା ସେ । ଚରୁଣ ।
ଶମ୍ଭୁ ସ୍ୱବର୍ଣ୍ଣକୁ ଲୋଚ ମାନସ । ଚିନ୍ତ ସ୍ୱବଶ ରସନା ଲାଳସ ।
ଶମ୍ଭୁଦର୍ପହାରୀ ଚନ୍ଦ୍ରିଲା ସନ୍ଦର୍ଭ ଗର୍ବବାଣୀ ହୋଇ ତୋଷ ସେ । ଚରୁଣ । ୧ ।
ଏହି ଲୋ ପ୍ରଥମେ ଲକ୍ଷିତ ଚଣ୍ଡୀ-ବର ଚରଣରେ ଶରଣ ।
ଚିନ୍ତ ଚିତ୍ତେ ମନ୍ମଥ କାରଣ ।
ଶମ୍ଭୁ ବିନ୍ଦ କରେ ପଦ୍ମ ଉପମାରୁ ଭ୍ରମର ଶାପ ବାରଣ ରେ । ଚରୁଣ ।
ଚିତ୍ତେ କନ୍ଦର୍ପ ମୂର୍ତ୍ତି ଭରସା । ଶମ୍ଭୁ ସମ ହୋଇ ଚିତ୍ତ ଭୃଙ୍ଗବାସା ।
ଚରଣେ ଅଧୀନ ତୁମ୍ଭ ବନ୍ଧୁ ବହୁଧା ତୃଷ୍ଣା ରେ । ଚରୁଣ । ୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖି ତୋତେ ନିର୍ମାଣି ଅଧିକ ଦ୍ୱିପଦପ୍ର ଶ୍ରମ ହୋଇଲା ।
ଗୁଣିବାକୁ ପଦ୍ମଯୋନି ନେତ୍ର ଜଳ ।
ତୋ ରୂପ ତୋର ଯଥା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ବୋହିବାକୁ ନୟନ ଦେଖିଲେ । ଚତୁର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସେ କରେ ବାଣାର୍ଜ୍ଜୁନ ଶୋଭା । ଚକ୍ଷୁ ଚାପଳକୁ ଦେଖିଲ ନ ଲଭା ।
ହୋଇଲା ଉଚ୍ଚ ମୁକୁର ଏ ସେନ ତୋହର ସମାନ ରୂପ ନୁହେଁ । ୩ ।

ତୋ ରୂପ ପ୍ରଶଂସାରେ ବଚନ ସମାବେ ନାହିଁ ଏଣୁ କୋଷ ସମ୍ମାନ ।
ଗୁହୁଁ ଉପମା ଦେବେ ଅପମାନ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ବରବର୍ତ୍ତିନୀ ! ବର୍ଣ୍ଣିନା କରିବାକୁ କେ ଭାଜନ ରେ । ଚତୁର ।
ଦିନକାଳ ବସି ଗୁରୁ ଗଣେଶ । ଚିତ୍ରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁଣ ଲେଖୁଁ ଅଶେଷ ।
ନୋଏ ସ୍ୱବର୍ଣ୍ଣ ଗିର ବର୍ଣ୍ଣିବେଣ ହେଲେ ନ ଉଦ୍ଭବ ଶେଷ ରେ । ୪ ।

ତୋ କୁଚେଣି ପଦ୍ମବାସି ଚକ୍ରବାକଣ୍ଡ୍ରିନ ମଦନ ସୁଖଦା ।
ତୋ କୁ ବାଦବରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ତୁ ସଦା ।
ନିତମ୍ବ ରମା ଜୟା ରନ୍ତ ଜଙ୍ଘୀ ଏହି ମୁରଜ ଭ୍ରମଦା ରେ । ଚତୁର ।
ଗୁହିଁ ତୋତେ ଚନ୍ଦ୍ରମୋହନ ହେବ । ଚନ୍ଦ୍ର ଦୃଶ ଦେଖି ନେତ୍ର ବୋଲିବ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ଅଙ୍ଗୀକାର ଥିବ ସେବେ ମୁଁ ଇନ୍ଦ୍ରପଦବୀ ପାଇବ ରେ । ଚତୁର । ୫ ।

ନେତ୍ରାମଣି ସ୍ୱଚ୍ଛତନ୍ତ୍ରମଣି ତୋତେ ଚୂର୍ଣ୍ଣମଣି କର ଆଶା ।
ଚନ୍ଦ୍ର ନ ଗଲେ ମୋର ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ।
ଚନ୍ଦ୍ର ପୂର୍ବେ ତୋତେ ନନ୍ଦା ହୋଇବ ମୋତେ ହେବ ଲୋକହସା ରେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରବ ଚଣ୍ଡ ଦଣ୍ଡ ଦେବାରେ । ଗୃହ ଯୁଗ ଯମ ଦଣ୍ଡ ନ ପରେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରିକିତ ମୁଖ ପ୍ରସନ୍ନ ଦର୍ଶନ ହେବ ଥିବ କି ଜୀବନରେ ରେ । ଚତୁର । ୬ ।

ଗୃହଙ୍କ ମୁଁ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖି ! ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗ ଚନ୍ଦ୍ରରଦରେ ଦେଇ ମନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାଦିରେ ହୋଇଛି ମୁଁ ଅରତ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ତୁ ନବଶ ପ୍ରକାଶ କୁଳଶପାଠ କଲେ ନାହିଁ ଛାନ୍ତ ରେ । ଚତୁର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଜାରେ ଯେତେ ଦେନ ଅଧିକ । ନିର୍ଦ୍ଧେ କେବେ ନ ପାଇବ ମୁକ୍ତି ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଅଶା ଶଶ ଭର ହେଲେ ନାଶ ପ୍ରଶଂସା ସମାବେ ଅନ୍ତ ରେ । ଚତୁର । ୭ ।
ନେକୁଦଶୋଦ୍ ମୋ ହୃଦ ଦେଶେ ତୋର ପ୍ରୀତିବୀଜ ଦେଲ ଅଙ୍କୁର ।
ଚନ୍ଦ୍ରି ଚନ୍ଦ୍ରେ ତୋର ତୋ ବଶର ।
ନେତ୍ରମାଳା-ବନ୍ଧୁ-ଅବାଳ-ବେପୁନେ ସନ୍ଧବ ଦାନ କର ରେ । ଚତୁର ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଏତେବେ ଶେଷଫଳ ହେବ । ଶବ ହୋଇ ମୋର ଗାଁ ନ୍ତି ଯିବ ।
ଚୂଡ଼ାମଣି ତୁ ଏବେକାରେ ଅଧିକ ଜଣାଇଲେ କି ହୋଇବ ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର । ୮ ।

ଚନ୍ଦ୍ରବଦନୀ ତୁ ଶୋଭାବତୀ ଯେଣୁ ଅଶେଷ ନଗରେ ଖ୍ୟାତ ।
ତୁ ପୁଣି ଚନ୍ଦାଳୀରେ ଯାହାର ।
ଚତୁର ସ୍ୱୟମ୍ବର ପ୍ରକାଶ ଚନ୍ଦ୍ରେ ହୋଇଥିବ ନରନ୍ତର ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ପର୍ଶ ପ୍ରାପତକୁ ଚନ୍ଦ୍ରେ । ଚନ୍ଦ୍ରା କରୁଁ କରୁଁ ମୂର୍ଚ୍ଛା ହେଉଛି ।
ଚନ୍ଦ୍ରେଭଲ ଅଳ୍ପ କରୁଣା ପାଇବ ରମ୍ଭା ନ ବୁଝଇ ମୋତେ ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର । ୯ ।

ଚନ୍ଦ୍ରମଣ୍ଡଳ ତୋର ପୟୋଧର ସ୍ପର୍ଶେ ତୁ ସ୍ୱର୍ଗ ଛାଡ଼ ପାରି ।
ତୁ ଅଧରେ ତୋ ସୁଧା ପୂରନ୍ତ ।
ଚନ୍ଦନ ଚନ୍ଦ୍ର ଭୁଜ ଯୁଗ ଦେବତାଭୋଗ ତୋହଠାରେ ଅଛି ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ବାଞ୍ଛା ମୁଁ କର ବେଗେ ଯିବ । ତସ୍ମ ବିବେଣୀରେ ବେଗେ ମଜ୍ଜିବ ।
ଚରକାଳ ପାପ ତାପ କର ଲେପ ପାଇଁ ଆନନ୍ଦ ଭୋଗିବ ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର । ୧୦ ।

ତୁ ଭ୍ରୂଭଙ୍ଗୀ ଭଙ୍ଗୀତ ପଙ୍କିଳ ପଠନ ଦେଖିବ ଶୁଣିବ ।
ତବ ତପସ୍ୟା ଫଳ ଏ ମଣିବ ।
ତେଣୁ ଉତ୍ସବ ପାଇଁ ଶତ ସଙ୍ଖ୍ୟାରେ ସତରେ ପୁଣି ଗୁଣିବ ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ତୃପ୍ତ ପଦ୍ମବଦନରେ ବସିବ । ତୃଷ୍ଣେ ଭ୍ରମରପଦବୀ ବୋଢ଼ିବ ।
ଚନ୍ଦନ ଅଙ୍ଗରେ ଭୁଜଙ୍ଗ ପ୍ରକାରେ ଭୁଜ ବେଢ଼ାଇ ରହିବ ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର । ୧୧ ।

ଚନ୍ଦ୍ରର ଏମାନ ମାନସେ ଅନନ୍ତେ ପାନ୍ଥଜନ ଧନ ସମାନ ।
ଚିନ୍ତ ନୋହେ ତୁ କଲେ ଅବଧାନ ।
ଚିନ୍ତ ମାର୍ଗଣଗଣର କି ଅମୃତ ବଦାନ୍ୟ ଜାଣଇ ମନ ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଚିନ୍ତ କାମଧେନୁ ତୁହି କଶୋଶ । ଚିତ୍ତ ଅଛି ତୋ ପାଶେ ଅନୁଦିନ ।
ଚିହ୍ନି ଅନୁକମ୍ପା ନ କଲେ ତୁ ଶମ୍ଭୁ ତେଜିବ ମୁଁ ଗଲି ପର ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର । ୧୨ ।

ଚିତ୍ତ ସଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗ ତୋ ପ୍ରାଣକୁ ବେଗ ଯିବାକୁ ବାହାରେ ହେଉଛି ।
ତୃଷ୍ଣ ଜଡ଼ ବୋଧୁଛି ମୂର୍ଚ୍ଛି ମୋତେ ।
ଚମ୍ପା ଦେଇ କର ପଞ୍ଜି ଥିଲେ ତବ ସେ ପଙ୍କ୍ତି ମିଳବ ତୋତେ ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଚିତ୍ରେ ଅକ୍ଷି ପକ୍ଷୀ ଥିଲେ ଯାଆନ୍ତି । ତୁ ମୁଖ ଦେଖି ସୁଖୀ ହୁଅନ୍ତି ।
ଚିନ୍ତ ଏହିରୂପେ ସନ୍ଧ ଅଛେ ଏତେ ଏବେ ତୋ ସଙ୍ଗ ଉତ୍କଣ୍ଠ ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର । ୧୩ ।

ତୁମ୍ଭେ ଅରୁଚ ମୁଁ ଯେଣୁ ଭ୍ରମର ସ୍ୱଭାବେ ହୁଁ ତାଙ୍କ ପଦ ଗ୍ର ।
ଚିନ୍ତୁ ତୋଷ ହୋଇଣ ଭଗବାନ ।
ଭିନ୍ନ ନେତା ବଳା ଏବେ ମୋର ଚିତ୍ତରେ ତାହିଁ ମୁଦନକମ୍ପନ ରେ । ଚତୁର ।
ଗର୍ଭ ଚଇନାବ ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗୀ ହେବ । ଚିର ଶରଦ୍ଧ ହୁଳ ଜନ୍ମ ଦେବ ।
ଏମାନେ ଚଣ୍ଡବରନା ତୋଇଁ ରୋଦନ ବର୍ଣ୍ଣିଚନ୍ତ୍ର ମୁଦ୍ର ଭଙ୍ଗ ନର । ଚତୁର ।୧୪।
ଚିନ୍ତ ଯେ ଯାହାକୁ ମନେ ସେ ତାହାକୁ ନ ଭେଳେ ବୋନ୍ତ୍ର ଯଯାରେ ।
ଚିତ୍ତ ବର୍ତ୍ତିଛ ଏଡ଼ ବରପାରେ ।
ଦାରନନ ବଥା ଡେରେ ନୂହେ ବୃଥା ସ୍ଥିତ୍ୱ ବ୍ରଗ ଦାଶଠାନେ ରେ । ଚତୁର ।
ନରଣକୁ ପ୍ରହାରୁଁ ସ୍ତବ୍ୟ ହର । ଚାଉଁ ସେ ଅଦେଷ [illegible] ଜର ।
ଗୃହସ୍ଥେ ଭକ୍ତପ୍ରାସ୍ତି ବୋଲଇଲେ ଗୃହସ୍ଥଲକ୍ଷ୍ମନ ଧର ରେ । ଚତୁର ।୧୫।
ଚିତ୍ତ ଯୋଗ ଅପା ଚଞ୍ଚଧାର ବର ମେଲଚ୍ଛ ତୋ ତୋ [illegible]ଗରେ ।
ବୃନ୍ଦେ ଧଇଲଗ ହେବା ଲୋଭରେ ।
ଚିନ୍ତି ପ୍ରେମଧନ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବର ତାକୁ ନାନା ଭାବ ବଢ଼ବଢ଼େ [illegible] । ଚତୁର ।
ଚଳ ବୃତ୍ତି ଅନୁକୂଳ ଭାବରେ । ଚିନ୍ତ ଏଥି ଲଭ ତେ[illegible]ଗ୍ରରେ ।
[illegible]ଲେ ମୁଁ ଚତୁ ପାର୍ଶ୍ୱ ଦେଇ ପୂଜା ଲଭର ଉରଜ ହରେ [illegible] । ଚତୁର ।୧୬।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ଚନ୍ଦ୍ରମଣି ପର ତୋ ପ୍ରୀତିରେ ଦ୍ରବ ହୋଇଅଛେ ମୋ ଦେହ ।
ଚିତ୍ତ ବନ୍ଧୁ ଭରସା ସ୍ୱ ଅଦେହ ।
ଚନ୍ଦ୍ରା-ଅନଳେ ତାପେ ସ୍ୱତ ପ୍ରାପ୍ତ ସଜାବେ ଭରୁଛି ଦାହ ରେ । ଚତୁର ।
ଗୃହସୀଳା ତୁ ସ୍ୱରତରଙ୍ଗିଣୀ । ଚିତ୍ତ ବ୍ୟାକୁଳ ଜହ୍ନ [illegible] ରମଣି ।
ତ୍ରିଅନ୍ତି ଦୃଶ୍ୟ ଭଗୀରଥ ହେଲେ ଶାନ୍ତ କରାଇବ ଅଗ୍ନି ରେ । ଚତୁର ।୧୭।
ଚରଣରେ ଲକ୍ଷା ଦେଖି ମନ୍ତ୍ରଜାଣା ଜାଣଇଁ ନାପିଙ୍କୁ ବଳ ।
ଛନ୍ଦ କର ଜାଣଇଁ ପଦାବଳୀ ।
କେଳର ବବସ ଜାଣଇଁ ମୁଁ ଭର ପୂଲ ସ୍ତନ୍ତେ ବିଷ ମାଳୀ ରେ । ଚତୁର ।
ରଚ, ଅଳଙ୍କାର ଶକ୍ତି ଜାଣଇଁ । ଗୀତ ଧ୍ୱନିବାଦ ଜାଣେ ପିନ୍ଧାଇ ।
[illegible] ଅଲେ ପାଶେ ରଣ ମୋତେ ନେଇ ଏଡ଼ ସେବାରେ ଲଗାଇ ରେ । ଚତୁର ।
[illegible] ଏମାନ ମାନିଚିତେ ଭାଗ୍ୟରେ ବେଣ ବଢ଼େଇଁ ହେଲେ ସବେଶ ।
ଚିତ୍ତ ସେ ସେବାରେ ହୁଏ ଅବେଶ ।
[illegible] ଦାଦବସ୍ଥଳା ତୁ ବୋଲ ମୋ ନରେ ହେଲ୍ଲଷ ଦାପ ରେ । ଚତୁର ।

ଚନ୍ଦ୍ରେ ପଦ ପଲ୍ଲବ ତଳୁଁ । ଚନ୍ଦ୍ରି ସେବା ନ ଦେଲ ହେଲେ ମଣି ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଦର୍ପଣମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇ ଭୂପଣ ପ୍ରକଟିବ ଜନାବାଣୀରେ । ଚନ୍ଦ୍ର । ୧୯ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଲଲାଟେ ଦେଇଁ ଅଳକା ଚରଣ ଧରନ୍ତି ଯାଚି ।
ଚନ୍ଦ୍ର ତୁ ତାମ ନ ହେଲୁ ହେମାଙ୍ଗି ।
ଚନ୍ଦ୍ର ତୋ ବନା ଛାଇଁ ନାହିଁ ନବାନା ଉଠିପି ତୋ ପ୍ରତେ ଲାଗିରେ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ହାସି ଜନ୍ମ କରଥିବ । ଚନ୍ଦ୍ର ଦକ୍ଷିଣନାୟକ ନୋହିବ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକଳ ମାନସେ ଏମାନ ଅନଙ୍ଗେ ବର୍ଦ୍ଧନ୍ତି ଭାବ ଭାବ ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର । ୨୦ ।

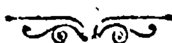
ଚନ୍ଦ୍ରେ ସଦା ଏକା ତୋତେ କରୁ ଅଣା ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କମଥା ରହିଛୁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାଭରଣରୁ ମନ କରୁଛୁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରହିଁ ତୋ ମୁଖ ଅନ୍ତର୍କୃତ ଲଭିବ ବୋଲଣ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତୁଛି ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଚନ୍ଦ୍ରଶିଖଦଗନା ବଶ୍ୟର । ଚନ୍ଦ୍ର କାପଟାର ହର ମୋହର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସଦା ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶପୂରମୋହ ଅନ୍ତପଟ ବାନ୍ଧ ଶିର ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର । ୨୧ ।

ଚନ୍ଦ୍ରେ ମୁଁ ବଡ଼ ଦରଦା କରିଅଛି ଏତେକ କର ଅଙ୍ଗୀକାର ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ରଖିଲ ବୋଲି ଏତେ ଗିର ।
ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ଲେଖି ଦେଲେ ଦେଖି ସୁଖୀ ହେବ ତୋ ଶ୍ରୀହସ୍ତାଧର ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଜାଣି ତୋ ସେବା କରୁଥିବ । ଚନ୍ଦ୍ର ଅଧିକ ଅଙ୍ଗ କ ଲେଖିବ ।
ଚନ୍ଦ୍ରବଦନା ମୋ ବେଦନା ବବେକ ତୁ ତ ଜାଣିବୁନ ଭବ ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର ।୨୨।

ଚନ୍ଦ୍ରାଉରେ ସବୁ ସଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ସନ୍ତୋଷ କେଉଁଅଛି ଏତେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ଜଣେ ହେବ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗତେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ମଣାଇଁ ମୋହ ପାଇଁ ବନଜ କରିବ କ୍ଷମା ସୁରତେ ଯେ । ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ପରକୁ କଲେ ଉପକାର । ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଅଟେ ସାର ।
ଚନ୍ଦ୍ରନ ଚନ୍ଦ୍ର ତୋଷ କରେ ପ୍ରାତଃ ଘନ୍ଦ୍ର ବରଷାଇ ଗୀର ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର । ୨୩ ।

ଚନ୍ଦ୍ରୀଶ୍ୱରପୁରନରେଶକୁମାର ଶ୍ରୀ ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର ଜବରତେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସପ୍ତମ ପଦ ଅନ୍ତର୍ଗତେ ।
ଧରନ୍ତନ ମନ ବାସନା ପୂରଣ କରିବ ଚନ୍ଦ୍ରେ ସରତେ ଦେ । ଚନ୍ଦ୍ରରେ ।

ଦାଶ ମହିମା ଦ୍ୱାରକାନାଥର । ଶୁଣୁ ପ୍ରବନ୍ଧରେ କହ ବିସ୍ତାର ।
ଚନ୍ଦ୍ରଧରଙ୍କ ଶୁଣିବା ଫଳରେ ଲଭିବ ନିଷ୍ପାପ ହୁଅ ହେ । ଚତୁରେ । ୨୪ ।



ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଛାନ୍ଦ ।

ରାଗ—ବରାଡ଼ି । ଇନ୍ଦ୍ରାବତୀ ବାଣୀ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଏ ଛନ୍ଦରସ ସୂଚନ୍ତ । ଚନ୍ଦ୍ର କେମାର ପ୍ରେମ ପଦ୍ମଛ ।
ଚନ୍ଦ୍ରବଦନପଦ୍ମରେ ଭ୍ରମ ଅଳି ଚନ୍ଦ୍ରାଙ୍ଗନାକୁ କହେ ଉଚିତ ଯେ । ଚତୁରୀ । ୧ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକରବାଳ ତୁମ୍ଭ ଚନ୍ଦ । ଚନ୍ଦଶୋଭା ଦେଖି ମଣି ଚନ୍ଦ ।
ଚନ୍ଦନଲିପ୍ତା ସ୍ତନକୁମ୍ଭଲା ଯେ ନନ୍ଦୁ ଅର୍ଜ୍ଜ ନ ଯେବେ ଇଷ୍ଟାଦ ଚନ୍ଦ ଗୋ । ଚତୁର ।
ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖ କ୍ଷୁଦ୍ର ନ ଲଭିବ । ଚନ୍ଦ୍ରଗୁଣେ ଯେଉଁନେ ପ୍ରଭୃତି ।
ଚନ୍ଦ୍ରଅଙ୍କମଧ୍ୟ ମନେ ଲଭିବୁ ହେବ ଯେ ସୁନ୍ଦରପଦ୍ମିନୀ ଗୋ । ଚତୁର । ୩ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାନନରେ ହୋଇ ବନ୍ଧୁରା । ଚନ୍ଦ୍ରା ଦ୍ରାମ୍ପୃ ଜନ୍ମଅନ୍ତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରା ।
ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ଧ୍ୟାନ୍ତି ଏତେ ସର ହୋଇ ନନ୍ଦା କାହାକୁ ହେବ ପାତ୍ର ତା ଏ । ଚତୁରୀ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଘାତୀ ସାଥ ଅନୁଚିତ । ଚନ୍ଦ୍ର ଦସ୍ୟୁ ନାହିଁ ତାଙ୍କ ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଇ ଯାକୁ ଅନୁଗତ ହେଲ ରକ୍ଷା ନ କଲେ ବାହିଁ ବଞ୍ଚିତ ଏ । ଚତୁରୀ । ୫ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଶୀଳା କପିଣ ବନ୍ଧୁରୁ । ଚନ୍ଦ୍ରୁ ବର ଲଭିବା ପ୍ରକୃରୁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଲୋଚନା ନେବେ ମାର ପୂର୍ବର ଦେଖି ଜାଣି କିଛି ନ ପଚାରୁ ଗୋ । ଚତୁର ।
ଚନ୍ଦ୍ରତାପ ପାଇ ନମ୍ରଚିର । ଚୀର ଭାର ଦଶେ ଅରୁଚିର ।
ଚନ୍ଦ୍ରଇ ମଦ୍ଧ୍ୟ ନଜରେ ମୁଖ ଯୋଡ ଚମକଇ ଶୁଣି ପିକ ସ୍ୱର ଗୋ । ଚତୁର । ୭ ।
ଚନ୍ଦ୍ରବକ ଯେ ପଦ୍ମଧେ ସମ୍ବର । ଚନ୍ଦ୍ରଣାଦ ଏଥେ ଅପହାର ।
ଚନ୍ଦ୍ର କହ ଏଣୁ ମନକୁ ଯେମିତି ମତ ମିଛ ତାହାକୁ ପଚାର ଗୋ । ଚତୁର । ୮ ।
ଚଳଅପାଙ୍ଗୀର ଦୃଗଞ୍ଜନ । ଚଳ ଦେଖି ହେଲାଣି ନିଶ୍ଚଳ ।
ଚଳଇ ନାହିଁ ଦେହଳୀ କଳ ପଦେ ଶୁଣୁ ମଣଇ କୁଳ ଅଚଳ ଗୋ । ଚତୁର ।
ଚେତ ଅନୁଭବରେ ପାଇଛ । ଚେତ ଧ୍ୟାନ ଖଣ୍ଡକେ ଅଚେତ ।
ଚେତନାଚେତନେ ପୂର୍ଣ ହାହା ସ୍ପନ୍ଦ ଲକ ଛଡ଼ି ବୋଲଇ ଉଚିତ ଗୋ । ଚତୁର

ଗୃଳ ମଧ୍ୟେ ଥାଇ ସ୍ଥିତା ଗୃଳ । ଗୃଳ ବୋଲି ବଉଳ ଘଣ୍ଟାଳ ।
ଗୃଳଲଂକାଙ୍କ ଚରଣ ତଳି ଦୃଷ୍ଟି କହେ ପ୍ରଳାପ ଯଥା ବାଗୃଳ ଗୋ । ଚତୁର ।୧୨।

ତୂର୍ଯ୍ୟତ କରେ ଏ ଭୂଷେ ଅତ୍ୟୁର । ରୂଚପ୍ରିୟ ବାଣୀରୁ ବଞ୍ଚୁର ।
ତ୍ରପାଳଣ୍ଡ ଇଶୋଭନ୍ତି ନ ସେନେ ଯେତେକ ଉପାୟ ଅମ୍ଭେ ପାଞ୍ଚୁର ଗୋ । ଚତୁର

ଚନ୍ଦ୍ରତମ୍ଭ ଜଗତ ସ୍ୱଚନ୍ଦ୍ର । ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତଦାସୀ ନାସାଚନ୍ଦ୍ର ।
ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳକା ବନ ସମ ମଣଇ ସ୍ମିତ ଭଙ୍ଗେ ଜଦ୍ରେ ଦେଖି ଚନ୍ଦ୍ର ଗୋ । ଚତୁର ।

ଚରଣରେ ଯାଉ ଚସ୍ୱତର । ଚରଣ୍ଟରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଅନ୍ତର ।
ଚରମେ ସେ ବନ୍ଧୁ ନ୍ନାଣ ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର ହିତ ହେବ ସ୍ୱଗ ତର ହେ । ଚତୁରେ ।୧୪।



ପଞ୍ଚଦଶ ଛନ୍ଦ ।



ରାଗ—ପଞ୍ଚମବରାଡ଼ି ।

ଚାଉ ଦେଇ ଶୁଣ ଧୀରେ - ସଖୀବଚନ ବଧିରେ
ସଧୀତ୍ୱେ ଭଦ୍ରେ ସେ ଦୂତ ଗିର ।
ଗୃମରଜିତ ପ୍ରଲମ୍ବ , ଘନ ଅଞ୍ଜନ ବେଳମ୍ବ
କଳାକେଶି ବଳମ୍ବ ନ କର ରେ । ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖି ।
ଚାହାଁଉ ଲେଖିବା କର ଯତ୍ନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରା ତେଜ ଗୋ ଦ୍ୱିଦନ୍ତ— ଗମନା ବେଇ ଝଦନ୍ତ
ଯେନ ଅସିବ ମୁଁ ପୁଂସରତ୍ନ ଗୋ । ୧ ।

ଚମ୍ପା ସମ୍ପାଙ୍କ କୁସୁମ । ଶମ୍ପା ବଦଳ ସୁଷମ-
ଅଙ୍ଗୀ ତାହା କର ଅଙ୍ଗୀକାର ।
ଚତୁର୍ଥ ସଜନୀ ଯେନ ରଞ୍ଜନାକରଦ୍ୱାସିନୀ
ଚନ୍ଦ୍ର ସରସ ବନସ୍ତ୍ରିରେ ସେ । ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ।
ଗୃଣ୍ଡୁସରେ ଅଳୀ ନାମେ ଛଳ ।

... ଅନୁପମ ପୂର୍ଣ୍ଣ   ଯେଉଁ ଲକ୍ଷାବଧେ ପୂର୍ଣ୍ଣ-
ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ କୈଶିଲ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣାଳୀ ହେ । ୨ ।

... ଗରଣ ଲଗ   ବୋଲେ ପିନା ଏ କାପର୍ଶ
ଯଶ ତ ନ ରଣ ତୁମ୍ଭ ମନ ।

... ଅନୁରଞ୍ଜ   ପଦ୍ମିନୀ କ ଭରେ ହର
... ହୋଇଣ୍ଡ ଛାତୁ କନ ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ତଥା ତୁମ୍ଭେ ଜଳବନ୍ତ ।

... ହୋଇବ ଅଯଶ   କପୁସ୍ତୁରୁ ଢରେ ନାଶ
ଜଣାଇଲ୍ଁ ଅମ୍ଭ ଶ ଅସ୍ପୃଷ୍ଟ ହେ । ୩ ।

... ସ୍ୱଦର ପ୍ରଶଂସା   ସଯାରେ ନ ବସେ ଭ୍ରଷା
ଅମ୍ଭ ପଣୀ ଯୋଷା ତ ପାରବ ।

... ଗୁଣେ ଚତୁର   ଶୁଣେ କିଣ ଦୈମାତୁର
... ଯେ ତ ଅତୁଲ ହୋଇବ ହେଁ ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଗୃହଁ ବର୍ତ୍ତି ଯେବେ ବସୁଧବେ ।

ଭ୍ରବ ଭୁବ   ଶାରଦା ଗୀଷ୍ପତ କବ
କବତ୍ପରେ ବର୍ଣ୍ଣି ନ ପାରବେ ହେ । ୪ ।

... ପୁରେ ମିଳ   ତବ ଯଶ ବରେ ହେଳ
କୈଳାସ ଯାଁରେଖ କିଣି ଗଲ୍ଲ ।

... ଗମନ   କରୁଁ ସ୍ମରବ-ଯୋପନ
... ଶିବପଙ୍କେ ବେଇ ପାଦ ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଗୃଭ୍ରେ ସେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣପୀ ତର ଯାଉ ।

... ଣା ପଙ୍କ   ଲଗି ଦଶୁତ ଚଳଙ୍କ
... ଯେତ ହେଜି ନ ପାରଇ ହେ । ୫ ।

... ଜି ପ୍ରକାଶ   ଛଡ଼ାଇବା ମଳୀମସ
ଢ଼ତ ଯା ପଡଲ୍ଲ ଜଳସ୍ଥଳେ ।

... ପାରନ୍ତୁ ଯେତ   କୁମୁଦ ବୋଲନ୍ତ ଯେତ
... ଏବଡ଼ଂଘ ବୋଲ୍ଲଇଲେ ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।

ନିନ୍ଦୁଛ ଯେ ଲୋକେ କହେ ଯେନ ।
ଗୃହିଁ ନେତ୍ରେ ହାୟି ଦର ବୋଲନ୍ତି ଯେ ଅଙ୍କ ନର
କେବେ ଜାଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲି ଜନ ହେ । ୬ ।

ଚନ୍ଦ୍ରର ଜର ସନ୍ଧି— ଦୁଃଖର ଯେ ମୂଳ ଦର
ମନ୍ମଥ ଉଦଧି-ମନ୍ଦର ।
ଗୃହିଣ କୁମାର ମାର ଶଶୀ ଅଶ୍ୱିନୀକୁମାର
ଏକମୂର୍ତ୍ତି ତ ବୋଲନ୍ତି ଧୀର ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ତ୍ରିଅକ୍ଷ୍ମ ଶର ଶକ୍ତିଧର ।
ଗୃହ୍ଣ ଦଣ୍ଡୋତ୍ପନ୍ନଙ୍କର ନକ୍ଷତ୍ରମାନେ ଭୃତ୍ୟର
ଅମ୍ଭ ଶରୀର ଏ ବ୍ୟାଧି ହର ହେ । ୭ ।

ତର ଦେହଦାହଜ୍ୱର ପୂର ଥିବାରୁ ଶଙ୍କର
ସନ୍ତାପ ତ ନ ଛାଡ଼ନ୍ତି ଷଣେ ।
ଗୃହୁ ତନୁରେ ଶ୍ଲେଷ୍ମା ଭଦ୍ରର ପ୍ରଳାପ ବଚ
କମ୍ପ ଜନମଇ ଛଣେ ଛଣେ ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ନେତ୍ରକୁ ଅଞ୍ଜନ ନ ରୁଚଇ ।
ଚମ୍ପକ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଶୋଭା ପାଣ୍ଡୁର ଭଜି ଅଶୋଭା
ରଙ୍ଗାଧର ପାଣ୍ଡୁର ଦିଶଇ ହେ । ୮ ।

ତର ଗାର ରସେ କଡ଼— ମାନେ ବର୍ତ୍ତିଛନ୍ତି ପଡ଼
ଯମନ କଠିଣ ବୋଲି ହୃଦ ।
ଚଣ୍ଡଉରେ ପୁଲକାଣ୍ଡ ପ୍ରହାର କରୁଁ ତା କାଣ୍ଡ
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଯେ ନୋହୁଅଛ ଭେଦ ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ତନ୍ତ୍ର ଅମ୍ଭ ପକ୍ଷୀ ସୁକୁମାରୀ ।
ଛେଦ ଘାଲ ଏଥିପାଇଁ ବୃଦ୍ଧି ଅଉ ନ ଦିଶଇ
କି ଉପାୟ କହିବ ବଇଦ ହେ । ୯ ।

ଶତ୍ରୁ ତୁମ୍ଭର କଠୋର ହୃଦମ୍ଭ ବୋଲି ଯମର
ବନ୍ଧୁ ନାହିଁ ଏ ପୋଷା କମ୍ପନ ।
ଉପଶୀ ଓ-ଦାନ୍ତ ଖେଦ ନଳନରେ ହୃ ୧ ବାୟ

ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳା ଛାତରେ ଦ୍ରବତ ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଗୃହଁ ନାହଁକେଲ ବୋଧ ଧର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ବାହାର ଦର୍ପଣ   ଉଦରେ ଥିବ ଦରପ
ଚୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ପିନା ଏହୁପର ହେ । ୧୦ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦୟରେ ନାଶି   ପିନା ଅଛି ଶୋଭା ଦାଶି
ଅଶେଷ ତମ ବିନାଶ କର ।
ଚନ୍ଦନ ଚୂର୍ଣ୍ଣର ଲମ୍ବ   ଲଗିଲେ ମଳୟ ହବ
ଷ୍ପଂଷ ସେନ ନାଶିଲ ମାଧୁସ୍ତ ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରା ଏବେ ଢାରେ ଏ ନବାନା ।
ଦତ୍ତେ କର ବନ୍ଧୁ ଅଣା   ଖଣ୍ଡୁଠାରେ ଅମ୍ବା ଯୋଷା
ନ ଲଭିଲ ପୂର୍ବଛପ ବନା ହେ । ୧୧ ।

ଚନ୍ଦ୍ରହ୍ରିକ୍ରିବୃନ୍ଦଳା   ଅଙ୍କେ ଅଛି କ୍ରୀଡାଶୀଳା
ତୁମ୍ଭେ ଶୋଭାବନ ବୋଲି ତୁଣି ।
ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ଦେଖେ   ସୁନ୍ଦ ଦରେ ଅବରରେ
ମୋତେ ତହିଁ ଦାସୀ କର ଭଣି ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଦେତ୍ରେ ଏତେ ନାସ୍ତୁ ଅଛୁ ଧର ।
ଚଳ ଏହୁ କାମନାରେ   ଝାସିବ ଗଙ୍ଗା-ଘାଟରେ
ପାଇବ ମୁଁ ଶଶ ଶଶୀ ପର ହେ । ୧୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ର-ମନ୍ଦିରେ ଏ ଭାଟୀ—   ଯୋଗ୍ଯ ଧୈର୍ଯ୍ୟ-ଧନ ଧନ୍ଦ
ରଖିଥିଲା ଅଛି ଯତ୍ନ କର ।
ଯୌବନଧନ ଥର ଅଯି   ସ୍ଥବଣ ପଦରେ ପଶି
ତୁମ୍ଭ ଚୂର୍ଣ୍ଣଣ କଲେ ଚୋର ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଗୃହିଁଣ୍ଡି ଭା ଉନ୍ନତିବ ଭଦ ।
ତତନ ଭାମ୍ୟା ଶାଳାପ   କରୁଛୁ ଏବେ ଉମାପ
ଯେତେ କହିଲେ ବୋଧ ନ ଧର ହେ । ୧୩ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ନାରେ-ଥାଟର   ମନ-ମୀନ ଏ ଷ୍ଠମାର
ମୂଳଗ ନାହୁଁଦେ ପାଇବ ।

ଦେଖି ତା କେଳିଙ୍ଗବର   ଧୀବର ପଦ ପଙ୍କଜ
ଦଶା-ଭାଜ ଅଛି ପଡାଉଛ ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଚଳିବାକୁ ନ ଦଉଛ ଯୁକ୍ତି ।
ତେଣୁ ସେଠାରୁ ଅବଧି   ତରୁଅଛ ନିରବଧି
ମୋତେ ପଢାଇବ ବୋଲି ବଧ ହେ । ୧୪ ।

ରତ୍ନ ଶାତକୁମ୍ଭ କୁମ୍ଭ   ଅମ୍ଭୋଧର କୁମ୍ଭୀକୁମ୍ଭ-
ଉପକାର ମନ ଅମ୍ଭେ ଜାଣୁ ।
ଚକ୍ଷି ତୁମ୍ଭ ଶୋଭମାନ   ମୂର୍ତ୍ତି ନ ପାଇ ପଡ
ପଡଡରେ ଲୋଚନ ଅନ୍ତ ହେଣୁ ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଛନାଏ ଅନ ରୁଚଲ ନାହିଁ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଡାହା ଅଦର୍ଶନ—   କଦନା ଲଭି ଶରଦ
ଦର୍ଶ-ଚକୋର-ଷଣ୍ଡ ବହୁ ହେ । ୧୫ ।

ରତ୍ନ 'ରତ୍ନ' ତ ଶବ୍ଦ—   ଶର ସନ୍ତାପ ତ୍ରାହିନ
ଜଳଉତ୍ପ୍ର ମାନସ ତରସ ।
ଚତୁର ମୃଦାର ଯେବେ   ତୁମ୍ଭେ ପୂର୍ବ କର ଜବେ
କଦମ୍ବ କରଣ ଘନରସ ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ତରୁଛ ଏ ଦେବାକୁ ସିଦ୍ଧନ ।
ରତ୍ନ ଗୁହିଁ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଜଣ   ନବୀଣ ହୋଇ ଅଶେଷ
ନାଃଶ୍ୱାସ ଭେଜଇ ସନ ଧଳ ହେ । ୧୬ ।

ରତ୍ନ ପ୍ରଦୀପ ପତଙ୍ଗ   ସୋଡଗଲେ ହେବେ ଅଙ୍ଗ
ଛାଡ ନ ପାରଇ ଦେହସର ।
ତେଣୁ ତବ ପ୍ରେମ ଧର   ନ ଛାଡି ଏ ସ୍ୱଭାବ
ହେଉଅଛି ଦିନା ଏତେଦିନ ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଜନ୍ମ ଏ ତ ହେଉଛି ତୁମ୍ଭର ।
ଚନ୍ଦ୍ରକର ଯୋଗୁଁ ଜଳ—   ମଣି ଦାହ ପର ହେଲ
ପ୍ରୀତିବ ତୁମ୍ଭ ନଦାରିବ ହେ । ୧୭ ।

ଚନ୍ଦ୍ରେ ... ର ଶତ୍ରୁର ସମ୍ପଦପଣ ସାଗର
ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାଗମ ବ ଢରେ ତାଙ୍କର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଘ... ସମ୍ଭବ ଶୁଣ ଯେ କହିବି ଯେମନ୍ତ
... ନ୍ତ ବାଳାକୁ ସୁହଣର ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଚମ୍ପାଙ୍ଗୀ ତ ଅଛନ୍ତି ସୁଖୀ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାଂଶୁ ... ଣ ଯଥା ସୁବଦା ନ ସହେ ତଥା
ବେଦନା ନ ସହୁ ହେଲ ଦୁଃଖୀ ହେ । ୯ ।

ଚୁମ୍ବିବା ... ଭ୍ରମର ଅପନ୍ତ ପିଡା ଭ୍ରମର
ଭ୍ରମେ ଯେବେହି ଭ୍ରମର ଅସ ।
ଚନ୍ଦ୍ରି ... ପଦ୍ମିନୀ ଅମାନ ସ୍ୱବାସ ଯେନ
... ସ୍ୱଭାବରେ ଦୁଃଖ ତୋଷ ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରବାଡ଼ ଯଶସ୍ୱେ ଦେହଳୀ ।
ଶୂଳ ... ଣ ଅମୃତ— ଚରଣକୁ ଏ ତ ଆଜ-
ଯାଏ ଅଛନ୍ତି ନାହିଁ ବଳ ହେ । ୧୯ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ... ମ୍ବୁଥିବ କହିଲବେ ଏ ଶମ୍ଭର-
ଧରଲେଶି ବରବରନାକୁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଦ ... ଯେଷି ଦୂତ ଅଣାଇବେ ସର୍ବସ୍ୱର
ସୁଣବନ୍ତ ସ୍ୱଜନମାନଙ୍କୁ ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରୁର ସ୍ୱମନେ ଅଳ୍ପ ବଳ ।
ଚନ୍ଦ୍ରବଳର ଭ୍ରମନ୍ତୁ ଜର ସ୍ୱକୃପା ଏହାକୁ
ଅପି ବଇରାରେ ନାଥ ହର ହେ । ୨୦ ।

ଚନ୍ଦ୍ରର ଏତ ବୋଲନ୍ତ ସୁଣ ଚତୁରୀଙ୍କ ଦନ୍ତ
କର କୃପା ଛଡ଼ାଅ ବେଦନା ।
ଚନ୍ଦ୍ରମୋଦ ଅଶ୍ରୁବୃଷ୍ଟି ଲଭିଲ ପରସ୍ପ ଚନ୍ଦ୍ର
ଧନ୍ୟବ ଏ ପଙ୍କଜବଦନା ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଗୃହବୃପା ଦଶନଶୋଭିବ ।
ଚର ଦୁଃଖବାର ହର ଚନ୍ଦ୍ରଦ ଭୁବନଧାର
ସୁଖୀ ହେବ ଛଇବନ୍ଧୁ ସୁର ହେ । ୨୧ ।

ଚିନ୍ତି ଏ ନବ ସ୍ନେହ ନ ଜାଣଇ ପ୍ରୀତିରୀତି
ମୁଣ ଲଜ୍ଜାବତୀ ଏ ନାରୀଗଣ ।
ବିନୁହ ସବେଳ ତୁମ୍ଭେ ତାହାଙ୍କୁ ଲେଖୁଛୁଁ ଅମ୍ଭେ
କ୍ଷମା କରି ନେବ ଥିଲେ ଦୋଷ ହେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଚିନ୍ତି ମନେ ଲେଖିଛୁଁ ଟି ଭେବେ ।
ଚଳାଣ୍ଟୀ ବେଦନା ଯେବେ ପାଉଛୁ ତୁମ୍ଭ ନାମନ୍ତେ
ଦେଖିଲେ ଯିବା କହିବ ପ୍ରତେ ହେ । ୨୨ ।

ଚିଠାଙ୍କୁ ଲେଖି ସତ୍ୱର ବଚନରେ ବାଷ୍ପଭର
ଚନ୍ଦନ ଚୁମ୍ବନ ମୁଦ୍ର ଦେଲା ।
ଚମ୍ପା-ଶମ୍ପା-ହେମ-ଅଙ୍ଗୀ ତାମ୍ବୂଳ ତା ତଳେ ଭଙ୍ଗି
ତବବାମାଙ୍କରେ ସମର୍ପିଲା ସେ । ଗୁରୁଶୀଳା ।
ଚମ୍ପକମାଳାଏ ପୁଣ ଦେଲା ।
ଗୃହଭୃତ୍ୟା କର ତାକୁ ପେଷିଦେଲା ଦ୍ୱାରକାକୁ
ତବବାଜୀ ବେଗେ ଚଳିଗଲା ସେ । ୨୩ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାନନ-ଚକୋର- ଚୋଷ-ସୁଧା-ସୁଧାକର-
ଅନୁପମ-ଅନନ୍ଦନିଧାନ ।
ଚନ୍ଦ-ଦଶନ୍ତ-ନନ୍ଦନ- ସାରଙ୍ଗଧରେ ବିଲୋକ-
ସୃଷ୍ଟି-ସ୍ଥିତି-ପ୍ରଳୟକାରକ ସେ । ଚକ୍ରାମଣି ।
ଚରାଚର ଗୁରୁ ପୀତବାସ ।
ଚରଣଯୁଗଳ ଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱବର୍ଣ୍ଣପୁର ଭୂଷଣ-
କୁମାର ବନ୍ଦଇ କର ଯୋଡ଼ ସେ । ୨୪ ।



ଷୋଡ଼ଶ ଛନ୍ଦ ।

ରାଗ—ଢଳଦ୍ଦଂପଟକେଦାର ।

ନେତ୍ରେ ଲସ ପାଥବ ମାଧବସ୍ୱରଁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ତ୍ରେ ଚନ୍ଦବାମା ଅଗରୁ ଯେ ।
କେତ୍ରିରେ ପରବେଶ ହେଉଁ ସେ ଅଧି ।
ନେହିଁ ବେନୁଙ୍କୁ ଦ୍ୱାପ ପ୍ରକାଶି ଯେ । ୧ ।

ନୂତୁର୍ଦ୍ଧ୍ୟେ କହେ ଶୋଭ୍ରବନ୍ତ୍ରୁ ବନ୍ଧ ।
ନଉ କୁଣ୍ଡଳ ଅଛିନ୍ତୁ ମୂର୍ଦ୍ଧ ଯେ ।
ନିତ୍ରିବେତଳ ଦେବେ ଲସ ଏଦ୍ୱାର ।
ନିଲ ରେଖନ୍ତ୍ରେର-ଚକ୍ରି ଦ୍ୱର ଯେ । ୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ରବେର ବୃଣି କଲ୍ଲ ଏ ଭାଷ ।
ନେତ୍ରେ ଧାଉ ହପାରେ ଢଖିଲ ଯଶ ଯେ ।
ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି କରେ ସ୍ନେହେ ଧଇଲ ।
ବ୍ରହ୍ମନ ମଟନ ଗୁଣି କଷେ ବାନ୍ଧିଲ୍ଲ ଯେ । ୩ ।

ତାହାଙ୍କୁ ମୁଦ୍ଦବନ୍ଧ ପିଠାଉଁ ଭାବ ।
ନ୍ତ୍ରେତୁଁଧ ଏପର ପେଡଭ ନବା ଯେ ।
ନିଷ୍ଠିଛ ଅଦ୍ୟେ ବର୍ଣ୍ଣ ଲଷାରେ ଲେଖା ।
ନିଚିଛ ଅନୁରାଗୀ ପଣେ ସେ ଲେଖା ଯେ । ୪ ।

ନିତ୍ରିଣ ଦଗୀ ନାଗେ ଲେଖିନ୍ତୁ ଯେ ।
ନିଚ୍ଛହନ୍ତୁଣ ଚାର ପେନିଲ୍ଲ ଶ୍ରେଣୁ ଯେ ।
ନିଚ୍ଚେ ସୁଣ ଦନଦୁବଚନା ପେଧ୍ୱ ।
ନିଦ୍ରା ଦେନିଲ କାଣି ପଦ୍ମମ ପ୍ରେମ୍ଭ ଯେ । ୫ ।

ନହିସ ଧାଇ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ୍ରେର ବଚନ ।
ନାଥେ ବାଣ୍ଡରେ ଶେଙ୍କ ଧ୍ୱମାରଣେନ ଯେ ।

ଷୋଡ଼ଶ ଛାନ୍ଦ ।

ଚୁମ୍ବିଲେ ଲେଖି ଚନ୍ଦ୍ରବଦନାର ଗିର ।
ଚଳିଲ ପ୍ରୀତିଶୀଳା ପ୍ରାଣ ବାଳାର ସେ । ୬

ଚନ୍ଦ୍ର ଲେଖିଥିବାର କହ ସନ୍ଦେଶ ।
ଚନ୍ଦ୍ରା କଲା ଶରବେଗେ ସେ ଉତ୍କଣ୍ଠିତ ସେ ।
ଚକ୍ଷୁ ଶ୍ରବଣ ଦେଖି ଶୁଣି ପ୍ରମୋଦ ।
ଚଉ ସେନେ ସୁରସମ୍ପଦକୁ ପଦ ସେ । ୭ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଅଶେଷ ଭାବ ମାନସେ ଘାର ।
ଚୁମ୍ବି ବର୍ଣ୍ଣାଳୀ ପନ୍ତି ଥରକୁ ଥର ସେ ।
ଚତୁର ପ୍ରଶଂସି ତାହା ନାଗରୀ ବୋଲ ।
ଚକ୍ଷୁଯୁଗଳୁ ଅଶ୍ରୁ ପଡ଼ିଲା ଗଳି ସେ । ୮ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାନନରେ ହୃଦସ୍ଥ କାତର ହେଲା ।
ଚନ୍ଦ୍ରବାମା ବଦନ ଚୁମ୍ବି ବୋଇଲା ସେ ।
ଚନ୍ଦନ-ଭୂଷ ମୋତେ ଲାଗି ଥିବାର ।
ଚୁମ୍ବିଣ ଦେଲ ବାଣୀ ମଣିମନ୍ତ୍ରର ସେ । ୯ ।

ଚନ୍ଦ୍ରେ ତା ଅକ୍ଲାନ୍ତ ପ୍ରକାଶ କର ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ତା ଉପତାପ ନ ରହୁ ମୋର ସେ ।
ଚିରୁଁ ଅଛୁ ତୁମ୍ଭର ଏ ଉପକାର ।
ଚିହ୍ନୁଁ ନାହିଁ କି ଶୁଝାଯିବ ମୋହର ସେ । ୧୦ ।

ଚନ୍ଦ୍ରବଦନା ଶୁଣି ବୋଲେ ଏ ଭାଷ ।
ଚକ୍ଷୁ ମୋହନରୂପା କରିବ ଶପ ସେ ।
ଚିର ବାବଦେ ଚନ୍ଦ୍ର ଗଳୁଣି ପଢ଼ି ।
ଚେତନା ହତ ହୁଏ ସଖିଙ୍କ ସଙ୍ଗ ସେ । ୧୧ ।

ଚେଳ ମୁକ୍ତାହାର ମଣିଭ ଭାର ।
ଚାରଣ ନାଶେ ଧନୁ କଟାଅଧର ସେ ।
ଚଉ ଭୁବନେ ତବ ରୂପ ନାଚଇ ।
ଚୁମ୍ବି ଅଙ୍କୋଶ ଯାପ ଉଠେ ଦୁଃଖର ସେ । ୧୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ବଦନରେ ଚେତ ।
ଚାନ୍ଦ୍ର ଉପର ହେମଝଟୀ ପଟେ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ମେ ଚପ ଯେଣୁ ହେଲା ପ୍ରଚୁର ।
ଚନ୍ଦ୍ରଂ ଚନ୍ଦ୍ରଂ ସ୍ଵରଭ ହୋଇଲା ଦୂର ଯେ । ୧୩ ।

ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତର କରିଲା ମଲିନ ।
ଚପଳେ ଚନ୍ଦମାନ ହେଲେ ବର୍ଜନ ଯେ ।
ଚଣ୍ଡ୍ର ଉପନଚାପ ହେଉଁ ପ୍ରକାଶ ।
ଚଳ ନୋହେ ମାନସ ହେବା ଧରସ ଯେ । ୧୪ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଭ୍ରମରେ ମଣ୍ଡି ଅଚ ଅଙ୍କୁର ।
ଚଉହର ନୋହିଲା କୋକିଳଗିର ଯେ ।
ଚଉ ଦେଇ ମୂର୍ଛାର ପଡନବସରେ ।
ଚଉ ସ୍ତ୍ରୋବ ନ ରହେ ଅଣ୍ଡ ଆନରେ ଯେ । ୧୫ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଭ ସେ ନିଅନ ହେବାକୁ ଚଉ ।
ଚନ୍ଦ୍ରିକା ମାତେ ମୋତେ ହେଲା ପରତେ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରିଙ୍କ ପ୍ରମ୍ଭ ଭଜି ନ ପାରେ ଚଳ ।
ଚିତ୍ରଲେଖା ଓ ମଦାଳସା ମଣ୍ଡିଲେ ଯେ । ୧୬ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ରମ୍ଭାକୁ କିଣେ ବୋଲି ଯା ପର ।
ଚରେ ପ୍ରଘଟ ହେଲା ଦେଖି ବଣ୍ଟିଚ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରିଲ ପଦ୍ମ ଏ ସ୍ଵମାବଚନ ।
ଚରୁ ସ୍ଵେଦ-ଭୂଷରେ ଯେଣୁ ମଳିନ ଯେ ।

ଚଉ ଉ ଘୋର-ଘନକାଳ ପ୍ରକଟ ।
ଚୟ୍ତ କଳ ବରଷେ ନୀପ ଓ ଝୁଟ ଯେ ।
ଚଲ୍ଲୁଁ ବାଣାଙ୍କ ଛିନ୍ନ ଗୁଣ ହୋଇଲା ।
ଚନ୍ଦ୍ରଂ ଚନ୍ଦ୍ରଂ ସେ ସ୍ଵରରଙ୍କ ଭଜିଲା ଯେ । ୧୭ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ମୂର୍ତ୍ତି ସେ ଯେଣୁ ଭଜେ ପ୍ରଳୟ ।
ଚଉ ପାତ୍ରେ ଏକ୍ଷରେ ଉଦୟ ଯେ ।

ଚୃହିଁ ବୋଇଲ ସୁନ୍ଦି ଦ୍ରୌଣୀ ଏ ଗାଥା ।
ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ବଶୁନାହିଁ ସୁଗତା ଯେ । ୧୯ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗୀ ଜଣେ ଦନ୍ତ ସନ୍ତର ।
ଚେ ଚେଲାଣି ପୁଣି ମନ୍ତ୍ର ଜ୍ୱର ଯେ ।
ଚୃହିଁ ଦେହ ଦାହରେ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ।
ଚରଣ ଚଳ ଅଙ୍ଗ ପାରଇ ନାହିଁ ଯେ । ୨୦ ।

ଚନ୍ଦ୍ରବକ୍ତ୍ରେ ସ୍ୱେଦ ବାହାର ହୋଇ ।
ଚୃହ୍ନି ଚୃହ୍ନି ସ୍ୱେମାଙ୍କ ପୁଣି ବହଇ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ବାଣୀ କହୁଁ ନୋହେ ବାହାର ।
ଚଳଦଳ ପତ୍ରପ୍ରାୟ କମ୍ପେ ଶରୀର ଯେ । ୨୧ ।

ଚୃହ୍ନିର ତ ବୈବର୍ଣ୍ଣ୍ୟ ବଚିତ୍ର ବାଲୀ ।
ଚକ୍ଷୁରୁ ଅଶ୍ରୁଜଳ ଅନର୍ଗଳ ଗଲା ଯେ ।
ଚେତନା ହତ ହୋଇ ନିବୃତ୍ତ ମୋହ ।
ଚିନ୍ତାଗଲି ତ ବ୍ୟାଧି ଉପାୟ ତହ ଯେ । ୨୨ ।

ଚତ୍ରେ ଶୁଣି ମୁଁ ଗୁଣି ବୋଇଲି ପୁଣି ।
ଚକ୍ରେ ଦଅ ସର୍ବାଙ୍ଗସୁନ୍ଦର ଅଣି ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାକ ଅଦ୍ରକର ରସେ ତାହାକୁ ।
ଚିନ୍ତୁ ନର୍ଦ୍ଦିବ ବେଗେ ଦଅ ଏହାକୁ ଯେ । ୨୩ ।

ଚେତୀବ ଏହା ଶୁଣି କହିଲ ଧୀରେ ।
ଚଗୁଣି ତାହା ନାହିଁ ଆମ୍ଭ ଗୋଚରେ ଯେ ।
ଚପଳେ ଶୁଣି ପୁଣି ବୋଇଲି ସ୍ୱର ।
ଚେଉ ହୋଇବ ଯେବେ ମୁଁ ଆଣି ଦେବି ଯେ । ୨୪ ।

ଚନ୍ଦ୍ରୁପ ଦେବାଉଁ ହେଲା ବାହାର ।
ଚୃହିଁ ଢେଁପା କରି ବଦ୍ଧର ଧର ଯେ ।
ଚିନ୍ତ୍ର ସଖୀ ଏ ଭବ ଗୁଣ ପରୃଶୁଁ ।
ଚମ୍ପକ ବୋହିଲା ମୁଁ ତା ପଚ୍ଛୁଁ ଯେ । ୨୫ ।

ଗୃହିଁଲ ଗଣ୍ଡଦେଶ ପୁଲକ ଧର ।
ଚତୁସ୍ପର୍ଶ କର୍ଣ୍ଣ କଣ୍ଠକୁ କର ଯେ ।
ତାର କଷ୍ଟ କହଲ ରୋଦଲ ବଳ ।
ଚତୁର୍ମୁଖଙ୍କୁ ନନ୍ଦା ଭର ବହୁତ ଯେ । ୨୬ ।

ଚତୁ ଯେନାଇ ସଖୀ କହିଲେ ଯେବେ ।
ଚକୋର ଚାହା ମୁହଁ କହିବ କେବେ ଯେ ।
ଚପଳେ ପୁଣ ତାକୁ କହିଲ ମୁହିଁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରା ତେଜ ଶରଦଚନ୍ଦ୍ରମାମୂର୍ତ୍ତି ଯେ । ୨୭ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ସଂଯୋଗ ଦନ ହେଲେ ପ୍ରବେଶ ।
ଚୃହିଁ କଶୋର ପଦ୍ମ ହେବ ତୋଷ ଯେ ।
ଚେଷ୍ଟୀ ଏକ କହିଲ ବରହମାନେ ।
ଚଉଦକୁ ଭୁବନ ବୋଲନ୍ତି ମାନେ ଯେ । ୨୮ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ତା ଯୋଗୁଁ ନାଶ ହେଲେ ଏହାର ।
ଚଉ ଥାଅ ଏ ନନ୍ଦା ହେବ କାହାର ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ଶୁଣି କହିଲୁ ସରଭ ସେହ ।
ଚୃହିଁବାମାନେ ଶୀର୍ଣ୍ଣ ରହିବ ନାହିଁ ଯେ । ୨୯ ।

ଚିଉ ଭଲେ ତା ଶୁଣି ଅତ ଆନନ୍ଦ ।
ଚଦଭାନୁ ଦର୍ଶନେ ଯଥାରବନ୍ଦ ଯେ ।
ଚଞ୍ଚ ଭ୍ରମର ଗୃହ ହୋଇଲ ସ୍ୱଗୀ ।
ଚକୋର ଯଥା ଚନ୍ଦ୍ର-ଉଦୟ ଦେଖି ଯେ । ୩୦ ।

ଚଟାଜ ଦେଇଁ ହେଲ ହରଷମନ ।
ଚର ଦରିଦ୍ର କ ପେଁ ପାଇଲ ଧନ ଯେ ।
ଚତୁର ସଖୀ ପଙ୍କେ ପଢ଼ି ସେ ଭଣ ।
ଚଉରେ ଯେନ ପଦେ ପଦେ ଧୂରପ ଯେ । ୩୧ ।

ଚଟୁଳକେଶୀ ଘଡଚଟାଜ ଲେଖି ।
ଚିଉ ଦେନାଇ କେତେ କହିଲେ ସଖୀ ଯେ ।

ଷୋଡଶ ଛନ୍ଦ ।

ଚପଳରେ ତୁମ୍ଭର ଚରଣ ପାଇଁ ।
ଚିତ୍ତ-ହୃଦକୁ ଅଛ ସେ ପଟିଅଇଁ ଯେ । ୩୨ ।

ଚିନ୍ତ ବିଳମ୍ବ କଲେ ଲମ୍ବକୁନ୍ତଳା ।
ଚିନ୍ତାଦରେ ଜୀବକୁ ଛଡ଼ବ ବେଳା ଯେ ।
ଚତୁର ଶୁଣି ଭଣି ତାହା ନାଗରୀ ।
ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀଙ୍କ ପ୍ରାଣ ଜଗାଇ ଚାହ ଯେ । ୩୩ ।
ଚିତ୍ରବାମାକୁ ଦେଇ ମେଲାଣି ବସି ।
ଚିତ୍ତରେ ସେ କଷଣ୍ଟ ହୁଅଇ ପୋଷି ଯେ ।
ଚିନ୍ତ ନିରଖେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଗମ୍ଭୁ ରୁଦ୍ର !
ଚର୍ଣ୍ଣ କରିବ ଦୁଃଖ ଛଡ଼ାପରୁଦ୍ର ଯେ । ୩୪ ।



ସପ୍ତଦଶ ଛନ୍ଦ ।



ରାଗ—ବସନ୍ତ ବରାଡ଼ି ।

ଚନ୍ଦ୍ର କୋକଦେ ତୁଦେ ମୋଦେ ନଦାନ୍ଦ-ଭାଗ ପରବେଶ ହେବାରେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ସୁବର ପଳାଇଲା ଅରରେ ମଣି ବୋଲି ଭ୍ରମି ଭ୍ରମରେ ।
ଚଢ଼ିଲେ । ଶରବରକେ ଉମ୍ବର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଅଦମ୍ଭ ବାଡ଼କୁ ସଜାଡଲେ ବରହୀ ଜଣି ଅଣ ଦର । ୧ ।
ଚଢ଼ିଲେ ମୂନରେ ନ ଘଡ଼ ସମୀର ବଗଡ଼ ଦେଖା ଦେଲେ ନାହିଁ ।
ଚତ୍ର କଳାଇ ସେ ବଳବଦ୍ଧାରକୁ ପ୍ରଗର ସଦାଗଛ ବହୁ ।
ଚଢ଼ିଁ ସେ । ମେଘକୁ ବରଦେଇ ହତ ।
ଚନ୍ଦ୍ରହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରହିଁ ଦିକ୍ରାବେ ପୂରିଛି ଅନେକ କଲେ ଦ୍ୟୋତ । ୨ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତି ମ୍ଳାନ ହେଲା ଧନ ଦନ ବହ୍ନିବଶୀ ଓ ବରଦୁଣୀ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ନ ଦେଖିଲେ ସଦାଚାରୀ ସ୍ତ୍ରୀକେ ଲତା ଓ ଉତାନ୍ତ ତରୁଣୀ ।

ଗୃଭବେ । ଚରଣୋଲ୍ଲୁଣ୍ଠିତା ପତ୍ନୀ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ନୃପନନ୍ଦନରୂପ ଅଙ୍ଗଣେ ଲୁଣ୍ଠୀ ହୋଇବେ ଅତଣ୍ୟୁ । ୩ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ମନ୍ଦିରାକୁ କଳଭ୍ରମ ସେବନେ ହୃବିନଦୀ ପର ।
ଚନ୍ଦ୍ରବଧୂ ଛଇରେ ଭୃଙ୍ଗଙ୍କୁ ବର୍ଷିଲେ କି ଲୁଳାଟା ନାସ୍ତି ।
ଚତୁରେ । ଦେଖିଣ ବୋଲନ୍ତି ଏମନ୍ତ ।
ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ଶରଣାପ୍ୟା ଭର ହୋଇଛନ୍ତି ମହୁଷବାର ଗଙ୍ଗାସ୍ୱତ । ୪ ।

ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଅଦର କରିଦେଲେ ହୂର ଚତୁର ପର ସବ ନରେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରବଦନରେ ସ୍ନେହ ବଢ଼ାଇଲେ ଚକୋର ସମଗ ପ୍ରକାରେ ।
ଗୃଳନ । ଭଲେ ଅବରଣେ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ଏ ବଳ ଶୁକ୍ର ସାହା ପାଇ ଜଗତେ ଜୟ କଲା ଭୁବନ । ୫ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରନାମ ପାର୍ଥ କଲ ଝିଲିକା ରବହଲେ ଏହା କହିଲେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଦିନେ ଗୁଣକୁ ଚରଣି ସରଣୀରଙ୍ଗେ ଚଲାଇଲେ ।
ଗୃଳନ୍ତେ । ଦେଖି ବପଦ ବାହୁଲ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ନାମେ ଏ ସନମିଳ ଦାବାନଳ ଗିରି ଦହିଲା । ୬ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରିକୁ ବଜାଣି ଅପିତ୍ର ଭସ୍ମେ ସର୍ବ ପକ୍ଷୀ ମଣ୍ଡନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାରେ ଶୋକ କରି କରି ସର୍ବେ ଶୁଭିଲା କୋଳାହଳବଚନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଣ । ଏ ତାଙ୍କେ ସୋମବଂଶାଧିପ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ହକାରି ଲେଖାଇଲେ ଚଉପଟେ କେମାସ୍ୱରୂପ । ୭ ।

ଚନ୍ଦ୍ର କରେ ଦେଇ ଦେଶେ ଦେଶେ ନେଇ ଦେଖାଇ ସେ ନୃପମାନଙ୍କୁ ।
ଚନ୍ଦ୍ର କଣ କରି ବରଣ କରନ୍ତେ ଚାହାନ୍ତି ସ୍ୱୟମ୍ବରକୁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାଙ୍ଗୀ । ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଲଭି କାମରେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରବିମ୍ବଳ ସେନ ସେ ଚଳିଲେ ରଥ ବହ୍ମାଇ ଅଭଷରେ । ୮ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ସନାସନ ଯେଣୁ ସଙ୍ଗ ଦନ ଗର୍ଜନ ସ୍ତମ୍ଭିତ ପ୍ରକାଶି ।
ଚନ୍ଦ୍ରଳ ଉମାଇ ପତାକା ଚଞ୍ଚଳା ଦାନ ଜଳଧାର ବରଷି ।
ଗୃଦ୍ଧିଲେ । ସର୍ବ ଧର୍ବରସ୍ୱ ଏମନ୍ତ ।
ଚନ୍ଦ୍ର, ବାକି ନାମକୁ ପାର୍ଥ କହ ହାକନ୍ତେ କେଉଁ ଯେ ପର୍ବତ । ୯ ।

ତଳ ପାନ୍ତ ପତ୍ରିପତ୍ର ନାନାବର୍ଣ୍ଣ ଭବର ଉତ୍ତିଖ ମଣ୍ଡନେ ।
ତରୁବନ୍ଧୁଶାକୁ ମଞ୍ଜୀ ମଣ୍ଡଳୀ ର ମାଳ ଗୁଚ୍ଛେ ନାନା ସୁମନେ ।
ତମ୍ବୂଳ । ସଭାଙ୍କ ପରନ୍ତେ ଏମନ ।
ତନ୍ତୁଖାଗ୍ର ପଚ ଗନ୍ଧର୍ବ ନାଟ୍ୟ ଭା ତଟେ ଦଶେ ଅନଶୋଭନ । ୧୦ ।

ତରଣ ବେଣୁରେ ତମଧ ଦବଧ ଦରଶ ହଣି ପ୍ରାପ୍ତ ନେତ୍ର ।
ତନ୍ତ୍ରେ ଦଂଶନ ବାତ୍ରେ ଲ୍ଲ ସଂପତ୍ତି ଶଧାରା ରେ ଅମୃତ୍ତ ଦେଲା ।
ତନ୍ଦ୍ର । ଚିନ୍ତାରେ ଭଜିଗଲା ସୁଖ ।
ତତ୍ରେ ଶତ୍ରୁଦଳେ ରାମଦ୍ରୋହୀ ଅମ୍ଭେ କାହାକୁ ଜଣାଇବା ଦୁଃଖ । ୧୧ ।

ତଦୋର ତପ୍ତ ବଳ ଅଭିପାଶ୍ରା ଉଭୟାର ପାଇଁ ଭ୍ରମନ୍ତେ ।
ତତ୍ପର ଗୁଡ଼ ବ୍ୟାପାର ତରବାକୁ କୁଳବତ ଦାସ ବାଳକେ ।
ତୃଷ୍ଣ । ଗଣକେ ହୋଇଲେ ତଦ୍ଭବ ।
ତଣ୍ଡାଂଶୁକୁ ରକ୍ତ ତ୍ରାସ ବଳ ଆଜ ଦର୍ଶ ନୋହେ ଏବ ଉଦ୍ଭବ । ୧୨ ।

ତର୍କ ସୈନ୍ୟ ବନ କଣ୍ଟକ ପାଷାଣ ଚୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଣ ସର୍ବେ ଗଲେ ।
ତତ୍କାଳରେ ବ୍ୟାଘ୍ରାଦି ବନଜାବେ କାତର ହୋଇ ପଳାଇଲେ ।
ତଳର । ଦେଖି ଧରା ଭାଗ୍ୟବଶରେ ।
ତତ୍ରେ ଭାଳିଲେ ଦେବେ କେଉଁ ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ସୈନ୍ୟ ପାଞ୍ଚିଅଛି ସ୍ୱର୍ଗପୁରରେ । ୧୩

ତନିଶ ଏରୂକେ ସର୍ବ ଦେଶାଧିପେ ଯେ ଯାହା ଦେଶକୁ ଯେ ଗଲେ ।
ତତ୍ର ଉଦବେଗ ବର୍ଗ ଯାଇ ବେଗ ହସ୍ତିନା ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
ତୃଷ୍ଣିଲେ । ସେ ପୁର କାରାଗୃହ ଲେଖା ।
ତବ ତ୍ରିନୟନ ସ୍ୱଚୀରବତାନ ମଣ୍ଡନେ ହୋଇବାରୁ ଶୋଭା । ୧୪ ।

ତରଙ୍ଗ ଭଳେ ଅଦରଭରେ ତାଙ୍କୁ ସଟଳ ପେଶି କୁତୂହଳ ।
ତଦ ଲେଖାଇ ଭଙ୍ଗାଜିବ କରରେ ନେତ୍ର ରାଜନଙ୍କ କୂଳ ।
ତତ୍ତ୍ୱ । ସଚୀବ ଦେଇ ତା କହିଲେ ।
ତାହା ରୂ ତନ୍ତ୍ରାବସ ଙ୍କ ତଥ୍ୟ ଯାଳୁ ବଳୁ ସ୍ୱଲଗ୍ନମଗ୍ନ ବେଳେ । ୧୫ ।

ତଳଯାଇ ଯେ ତନ୍ତ୍ରାବସ ପୁରତେ ଦଣ୍ଡେ ପରାକ୍ରମ ସହେଲ ।
ତାପସ ପେଇ ବର୍ଷା ଏ ଗମନ୍ତ ଇନ୍ଦ୍ରାଙ୍କର ରୂପ ଘେନିଲ ।

ଚତୁର । ତୋ ହେବ ଯାକୁ ବଧୂ ।
ତାର ଦୁଃଖ ତୋର କଦେଇ ତୁର ଅନ୍ୟେ ସେନା କହୁଅଛୁ । ୧୬ ।

ଏହାଁରେ ପଞ୍ଚାଳକୁଶଳା କୋଶଳାଧିପର ଅଟଇ ଏ ରୂପ ।
ଏରୁ ସମାନ ନାହିଁ ଅଭ କିମ୍ବରେ ଦହନ ଦନୁ ପୁଷ୍ପଚାପ ।
ଚତୁର । ଚତୁରତର ଏହୁ ଏକା ।
ତାର ତପ ସାଧ ଥିଲେ ରଘୁନାଥ ହୋଇବୁ ଏହାର ନାୟିକା । ୧୭ ।

ଏହାଁ ଏ ବଦର୍ଭିଦ୍ୱୀପି ରେ ନବର୍ଷବ୍ଦକାର ଅଟଇ କୁମାର ।
ଏହୁ ଖଗୁରେ କ୍ରିଡ ଅଂଶେ ନୋହେ ଲକ୍ଷ କୁମାର ଅଶ୍ୱିନୀକୁମାର ।
ଚତୁର । ଚାହୁଁଥାଅ ତୁ ଭଲ କରି ।
ନେମ୍ପା ବେଇ ହିତ ପୂଜିଥିଲେ ଭବ ମୋଗି ହେବୁ ଏହା ନାରୀ । ୧୮ ।

ଏଥ ରେ କୁନ୍ତଳଶୋଭ ଏ କୁନ୍ତଳ-ନରବର ଗୁଣ-ଅବର ।
ଏତେ ଧନାଧିପ ମୋ ଧନୁ ଅଧିକ ଦର୍ପଣ ଅଟଇ ଏହାର ।
ଚତୁର । ଏହାଁ ଏ ଦର୍ଶୁଛି କା ଶୋଭା ।
ଏତେ ଦମ୍ଭ କରି ନ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ଦେଖିବା ମାତେ ହୋଇ ଲୋଭା । ୧୯ ।

ଏହାଁ ରେ ଅଙ୍ଗନା ଅଙ୍ଗ ନାମେ ଦେଶ ରଜାର ଏ ପ୍ରିୟ ନନ୍ଦନ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଜିଣି ଯଶ ଯାହାର ପ୍ରକାଶ ସୁନ୍ଦରବୃନ୍ଦର ଚନ୍ଦନ ।
ଚତୁର । ଚନା ଏ ନାହିଁ ଅବଗୁଣ ।
ଏତେ ହେଲେ ତୁହି କହୁଅଛୁ ମୁହିଁ ନାକ ଦେଇ କର ବରଣ । ୨୦ ।

ଏହାଁ ନାଳବର ଏହୁ ମାଳବର ନରବର ଗୁଣନିଧାନ ।
ଏହୁ ଥିଲେ ଧଡ ସ୍ମରେ ନାହିଁ ପର ବଳ ଜିଣେ ଯା ତୂଷ ବାଣ ।
ଚତୁର । ଏହାଁ ଏ ଚଢିବା ଠାଣିକୁ ।
ନେନୁ ପଢିବା ମାତ୍ରେ ପଢବଣ ରକ୍ଷି ନ ପାରନ୍ତି ଅଙ୍ଗ । ୨୧ ।

ଏହାଁ ରେ ପାଂଚାଳରାଜ ଏ କର୍ଣ୍ଣାଟରାଜା ମୁକୁନ୍ଦବର୍ମା ଗାଇ ।
ଏହେ ଦେଖି କଲ ହୋଇଣ କାତର ଦର କାଉଳ ପୁରନ୍ଦର ।
ଚତୁର । ଏହାଁ ଏ ହୋଇଛୁ ଯା ବେଶ ।
ଏହାରୁ ରୂପ ଦେଖି ମନ୍ମଥ ନ ପାଏ ପଦ ଏ ଦେଖିବେ ସବେଶ । ୨୨ ।

ବୃନ୍ଦା ରେ କାଶ୍ମୀରିଦେହା ଏ କାଶ୍ମୀର ଦେଶର ନୃପତି ସୁନ୍ଦର ।
ବିନ୍ଦୁ ଚଳଚନ୍ଦ୍ର ସମ ନାହିଁ ଏ ତ ଉପାଧିବ ହେଲେ ମନୋଜ ।
ଚତୁର । ଚନ୍ଦ୍ରାନନି ଏ ସ୍ୱୀକାରିବ ।
ବର୍ତ୍ତି ହେଲେ ବରବରଣୀ ଏହାଙ୍କୁ ସ୍ୱୟମ୍ବରମାଳା ଦେଇ ବର । ୧୩ ।

ବୃନ୍ଦା ରେ ମଧ୍ୟନିମ୍ନା ମଧ୍ୟଦେଶ ରାଜତନୟ ଏ ଭୂବର ।
ବେଧେ ଏ ପବିତ୍ର ଅଟଇ ପବିତ୍ର କରନ୍ତି ପରିବାର ବାର ।
ଚତୁର । ଚିନ୍ତ ପାଇ ଏହା ଦାନକୁ
ବରରେ ମାର୍ଗଣଗଣ ନ ଗଣନ୍ତି ଦାନୀ ପଣେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ । ୧୪ ।

ବୃନ୍ଦା ରେ ନନ୍ଦବାସ୍ପଦଯୋଷାଭୂଷା ମଦ୍ରଦେଶର ଏ ନୃପତି ।
ବୃତ୍ତିର୍ଯ୍ୟ ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଗୁଣେ ଯାର ପ୍ରତାପ ହୋଇଛି ଖ୍ୟାତି ।
ଚତୁର । ସ୍ୱର ଚକ୍ଷୁ ବନ୍ଧି ମନ୍ଦିର ।
ବରୁକୁ ଉଚିତ ହେବ ଯେବେ ତୋର ବାଞ୍ଛିତ ନ ରହିବ ବର । ୧୫ ।

ବୃନ୍ଦା ରେ ପଞ୍ଚାଙ୍ଗଜବନା ପଞ୍ଚାଳଦେଶ ରାଜନ ଏ ଧାର୍ମିକ ।
ବିଜ୍ଞପ୍ରଯୁକ୍ତି ମଧ୍ୟେ ଲେଖା ନାହିଁ ଯାହାର ବାଞ୍ଛିତ ପାତକ ।
ଚତୁର । ଚତୁର୍ଭୁଜର ଏ ଭକତ ।
ବର ଯେବେ ହେବ ଏହା ପ୍ରିୟା ହୁଅ ହୋଇବ ତୋ ଅର୍ଥେ ଅଗତ । ୧୬ ।

ବନ୍ଧୁ ରେ ବଣାଳସ୍ତନା ଏ ବଙ୍ଗାଳୀ ରାଜା ମୂରଶାସ୍ତ୍ର ରସିକ ।
ବର ଲେଖାଦ ଦେଖି ଦେଲେ ପାଶିରେ ରଖି ନ ପାରିବେ ବିବେକ ।
ଚତୁର । ସୁନ୍ଦରୀ ଏ ବସ୍ତୃପତିଶୋଭ ।
ବୃନ୍ଦେ ବର ବର ବରଗୌମନା ରଥବର ଦୁଇଗ ପାଶୋଭ । ୧୭ ।

ବନ୍ଧେ ଏ ବିଦେହରାଜା ରେ ବୈଦେହୀଶ୍ୱରା-ଶୋଭିତତମୂରତ ।
ବହୁଳା କୃପା ଥିବା ସେନା ଏହାର ଅରୁଚ ଅଟଇ ସମ୍ପତ୍ତି ।
ଚତୁର । ଗୃହଗୁଣେ ଜିଣେ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ।
ବରେ ତୋ ବସ୍ତ୍ରର ଅଛି ନ ସମ୍ଭର ବର ହର ଚନ୍ଦ୍ରାନନକୁ । ୧୮ ।

ବହ୍ନାଇ ଏରୂପେ ସବ ନବଧପେ ବୋଇଲ ସେ ତୋତେ ଭୁବନ ।
ବିଭୁ ସେନାଇ କହିଲେ ବ ଅଧିକ ମୋ ବୋ ହୃଦୟରେ ନାହିଁ ।

କଳୁଷ । କେଉଁରୁ ବନ୍ଧୁ ନ ବୁଝିଲ ।
କନ୍ଦର୍ପ ଜନେ ମୂରତ କଥା ବୃଥା ପର ମନରୁ ତା ମୁଞ୍ଚିଲ । ୨୯ ।
କନକ ମାଳ ମେ ନୃପତି ଅଗେ କହୁଁ ଶୋଭଣ ଅତ କୋଷଳର ।
କେତେ ବଗୃହ ଘଟବକୁ ହକାର ଭଟଲେ ବରଣ ସମ୍ଭାର ।
ଟାଳ୍ପଲେ । କାଲ ତ ଶୁଭ ଲଗ୍ନ ହେବ ।
କୃତ୍ରି ଜଗ ଦ୍ୱାର ମଣ୍ଡାଇ ଦ୍ୱାର ଠାବେ ଠାବେ ତର ଉତ୍ସବ । ୩୦ ।
କଦଳୀ ଚୀନ ତେଜ ବଇଜୟନ୍ତୀ ପୁରଗୋପୁରରେ ଉଡ଼ାଅ ।
କନ୍ଦ ତୋରଣମାଳା କର ମଣ୍ଡନ ଶାତକୁମ୍ଭ କୁମ୍ଭେ ମଣ୍ଡାଅ ।
ଚତୁର । ଟରଣୀ କର ପରିଷ୍କାର ।
ଚନ୍ଦନବାସିତ ଜଳରେ ସିଞ୍ଚାଇ ବଞ୍ଚାଅ ଶଶିରଜବାର । ୩୧ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାତପାଳା ହର୍ମ୍ୟ ପୃଷ୍ଠେ ଦ୍ୱିବା ରମ୍ୟ ଶାଳଭଞ୍ଜିକାଙ୍କ ଗାବକୁ ।
ଚର୍ଚ୍ଚିତ କର ସୁନ୍ଦର ହେବା ଯେବେ ଲଗ୍ନାଅ ଭୂଷଣଜାତକୁ ।
ଚପଳେ । କର ପୁଷ୍ପଦାମେ ଭୂଷିତ ।
ଚତୁଷ୍ପଥମାନ ବଟଙ୍କ ବିତାନଜାଳରେ କର ସୁଶୋଭିତ । ୩୨ ।
ଚମ୍ପକରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସ୍ତମ୍ଭର ପଙ୍କ୍ତି ମଣ୍ଡପର ଶୋଭା ବଢ଼ାଇ ।
ଚୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣପୂର୍ଣ୍ଣବେଦୀ ଉଦ୍ଯୋତପଟ୍ଟସୂତ୍ର ଦିଅ ମଣ୍ଡାଇ ।
ଚତୁର । ଦଗେ ଉମ୍ଭାରୁ ଯୋଡ଼ାଅ ।
ଚାମୀକର ରତ୍ନନିର୍ମିତ ସ୍ୱନସ୍ଥବଜା ଜଜା ଯଜୀ ରଖାଅ । ୩୩ ।
ଚିତ୍ତପ୍ରମୋଦ ହେବାକୁ ପ୍ରାଙ୍ଗଣରେ ଲଗାଅ କୃତ୍ରିମ ଅକ୍ଷ୍ମ ।
ଚୈତ୍ରରଥର ସଙ୍ଗରେ ଯେପରି ସେ ସମାନ ହେବ ଉଦ୍ୟାନ ।
ଚତୁର । ଏରୂପେ ପଡ଼ିଦମାନଙ୍କୁ ।
ଚଳିଲେ ନୃପ ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର ସିଂହ ରହିଲ ଜମ୍ଭର ମନକୁ । ୩୪ ।



ଏକାଦଶ ଛାନ୍ଦ ।

ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ

ରାଗ ଚୋଖି ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଲେ ଦର୍ଶ ରସ — କୋକଦେ ଦରମ ରୋଷ
ଯାମିନୀ ନବକାମିନୀ ପଦ ପ୍ରବେଶ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ମନୋହର — ନକ୍ଷତ୍ରମାଳା ସୁନ୍ଦର
ହାରାବଳୀରେ ମଣ୍ଡିତ ତା ବକ୍ଷୋଦେଶ ।
ଶୃଙ୍ଗାର ଝିଲ୍ଲୀ ଝନଦ ।
ରମଣୀ ପଡ଼ଇ କି ଝୁମ୍ପିଅ ଶବଦ ।୧।

ଚକ୍ରବାକୀ ଚକ୍ରବାକ — ନ ପୂରିଲା କଲେ ଶୋକ
ଶଶୀ ଅମ୍ବୁ ସ୍ଫୁଟଭେଦୀ ଚକ୍ରଙ୍କ ବୋଲି ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ଯେନ ବିପ୍ରଲମ୍ଭ — ସଂଯୋଗ ଅବଲମ୍ବ କୁମ୍ଭ
ଦମ୍ଭ ଅମ୍ବ କୁମ୍ଭିକୁମ୍ଭସ୍ତନୀ ଏ ଢାଳ ।
ଚକୋରଙ୍କ ହରଷ ମନ ।
ଗୃହଁ ଦମ୍ପତ ମଜିଲେ ଏହ ସମ୍ପତ୍ତି ।୨।

ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦୟ ସମୟ — ଅଞ୍ଚଳୟ ରସମୟ
ବଚସ୍ତ କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ନୟନେ ଦେଖି ।
ଚନ୍ଦ୍ରଇ ଯେ ଉଡୁଗଣ — ଶନା ନାହିଁ ଶୁଭଗଣ ।
ଶିବରେ ହୋଇ ଦକ୍ଷିଣ ଲଭେ ଯେ ପକ୍ଷୀ ।
ଚିର ଚପ ସୁଲୁଚ ଥିଲେ ।
ଗୃହାନ୍ତ ବାଳା ଅନନ ଶୋଭି ଏକାଳେ ।୩।

ଚନ୍ଦ୍ରରେ ମାନ ଛଡ଼ାଇ — ପ୍ରମୋଦେ ଚିତ୍ତ ଭୁଡ଼ାଇ
ଭନୂରେ ଭନୁ ଜଡ଼ାଇ ଯେନ୍ତ ଉଡ଼ଇ ।
ବନ୍ତା ଯେ ଦେଇ ଛଡ଼ାଇ — ଦୁଃଖରୁ ବାଏ ଗଡ଼ାଇ
ସ୍ଵଗ ନା ପଚ୍ଛେ ଜୋଡ଼ାଇ ନାଗ ଛଡ଼ାଇ ।

ଜୀବନେ ଯେ ମୃତ ସନ୍ତ୍ରାସେ ।
ଜଳୁଥ ରସିକ ମଧ୍ୟେ ବାନା ଉଡ଼ାଇ । ୪ ।

ଚିତ୍ତେ ଏପରି ବିଚାରି   ଚିନ୍ତା ହୃଦରେ ସମ୍ଭାରି
ସେ ଯୋଗୀ କଥା ନୃପଙ୍କରେ ଘୋଷେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ରୂପ ଚିତ୍ତେ   ଦେଖି ଯେ ଭଦନ୍ତ ନେତ୍ରେ
ଦୃଷ୍ଟି ଦେଲେ ଧଣେ ଧଣେ ସେ ମୋତେ ଧଣେ ।
ତହୁଁ ହା କି ଶୋଭ ମନରେ
ଚନ୍ଦ୍ରେ ହା କଶୋର ବୋଲି ମୂର୍ଚ୍ଛୁ ଉଚ୍ଚରେ । ୫ ।

ସେ ହିବନ୍ଧ ଏ କାଳେ   ମିଳି ସେ ଗାରକୁ ବୋଲେ
କହିଣ ନଣ୍ଡିନ୍ତ ହୋଇ ମନେ ଭ ଭାବ ।
ବୃଦ୍ଧଗ ନୃପମଣି   ଭର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଅଣି
କାଳି ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ସ୍ୱୟମ୍ବର କରିବ ।
ଚଳ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ମୁଁ ଯିବ ।
ବୃନ୍ଦୁବେଶୀଙ୍କ ଦେଖାଇ ଦେଇ ଅଛିବ । ୬ ।

ସେ ଛି ଗାର ଅଙ୍ଗୀକାର   ଯୋଗୀବଳେ ଧରି କର
ପରବେଶ କଲ ନେଇ ସ୍ୱୟମ୍ବରରେ ।
ଦୃଷ୍ଟି ଏହୁ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ   ଚିତ୍ତମୋହିନୀ ଯୁବତୀ
ଚିତ୍ତ ମନାଇଣ ଦେନଯାଅ ପଛିରେ ।
ହୋଇ ସେ ଅନ୍ତର ହେଲ ।
ଗୁରୁ ଦେଖି ହୃଦୁଁ ଗାର ଅଖି ଲଟିଲ । ୭ ।

ଦୃଷ୍ଟି କଳନାର ଶୋଭା   ମାନସକୁ କର ଲୋଭା
ପାଞ୍ଚେ ଏ ଚମ୍ପକଣଭା ରଥା ଯୋଷାର ।
ହନାଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭୋ ବନ୍ଧୁ   ଶଧୂରେ ହେବାକୁ ସ୍ନେହ
ବେଶ ହୋଇଛ ଭ ଭଉ ଏହୁ ବିଚାର ।
ବାହୁଅଣ୍ଟ ପୁଣି ଏମନ୍ତ ।
ତମ୍ଭ ପୂର୍ବଜନ୍ମର ଏ ସୁକୃତ ପ୍ରାପତ । ୮ ।

ମୃଦୁ ନବ ପଲ୍ୟଙ୍କରେ ନୀଳବର୍ଣ୍ଣ ଶେଯ ପରେ
ପଶି ହୋଇ ଶୋଇବାରେ ରମଣୀବର ।
ମୁହିଁ ପାଶ୍ଚେ ଏ ପଶ୍ଚାତ ହୋ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ହେବ ମତ
ନବଘନ କୋଳେ ଶମ୍ପା କି ସ୍ଥିରତର ।
କନ୍ଦେ ବାମକରେ କପୋଳ ।
ଚନ୍ଦ୍ର କି ମାଗିବା ପୀଠେ ବସି ଫୁଲ୍ଲ ।୯।

ମୃଦୁ ନେତ୍ର ବୁଜିବାର ମୁହିଁ କରଇ ବିଚାର
ଇନ୍ଦୀବରକୁ କହନ୍ତି ଶ୍ୟାମା ମୁଦ୍ରିତ ।
ଚନ୍ଦ୍ରର ଦୃଷ୍ଟି ଅଞ୍ଜନ ଶ୍ୟାମ ମୁଖରେ ଚଞ୍ଚଳ
ମୃଗବନ୍ଧା ହୋଇ କି ନୁହନ୍ତି ଚଳିତ ।
ମୁହିଁ କି ଚାଟୁକି ଦକ୍ଷତ ।
ଚମ୍ପୂକନେତ୍ର ନୀରଜ ଚକ୍ଷୁରେ ଜଡ ।୧୦।

ମୁହିଁ ଶୋଭା ଅଳଙ୍କାର ହେଲ କରଇ ବିଚାର
ବୋଲନ୍ତି ଗଜସ୍ୱର ଏ ରମା ଦିବ ।
ବନ୍ଧୁର୍ବି ତାଙ୍କ ମୁକୁଟ ଅର୍ବ ଏଷ୍ଟାର ବାନ୍ଧିତ
କଲି ଯେଣୁ ବଚ୍ଛେ ଅଟର ଦଇବ ।
ବର୍ଣ୍ଣ କେଶ ଯା ଶୋଭା ଦଶେ ।
ଚକୋରାଳୀ ରହନ୍ତି ଘେର ମାନସେ ।୧୧।

ତରୁଣ ନୀଳ ଚେଲମ ଜିଣି କୁଟିଳ ପ୍ରବଳ
କୁନ୍ତଳ କବରୀ ହୋଇ ଶୋଭା ପାଉନ୍ତି ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ଦ୍ୟୁତିବନ୍ତ ତହିଁ ମେଘ ବୈର ବୁଝି ବହି
ନାଟ କରିହନ୍ତି ବୋଲି ଜଣା ଯାଉନ୍ତି ।
ଚକ୍ଷୁ କର୍ଣ୍ଣ ପାଶରେ ପଡ ।
ଟଳେ ନ ପାରଣ ନ ଅଧିଲି ବାହୁଡ ।୧୨।

ମୁହିଁ ଶ୍ୟାମ ମୃଗେ ମତଗ ପଞ୍ଚାଶିଖଣ୍ଡ ଦ୍ରବଗ
କାଳେ ପୁରନ୍ଦରଭଗିନୀ ମଣି ଉଦ୍ଧାର ।

ନେତ୍ରେ ମୁଁ ଦେଖେ ଯିବ ଏହା ମଧ୍ୟେ ମନ୍ଦିର
ଉଡ଼ିଲାଣି ଯଶି ଭାଗ ବାଲୁକାରୋଗ ।
ବୃକ୍ଷ ଓଷ୍ଠ କମ୍ ଏ ଦେଖି ।
କେଷ୍ଟ ପ୍ରପାବୃନ୍ଦ କାଯା ଘର ଏ ଦେଖି । ୧୩ ।

ବୃକ୍ଷଙ୍କ ଭୂତ ଶ୍ରପଳ ପଶାବଳୀରେ ମସ୍ତକ
କେତ୍ରେ ସ୍ୱଚ୍ଛ ସ୍ୱଚ୍ଛେ ବୃ ଏ ଦେବ ।
ନେତ୍ରେ ଛଷ୍ଟମ୍ବ ଏ ଭୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦ୍ଧବ ଭାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ
ଯେବାରେ ଜୋହିବାୟା ଏ ଷନ୍ଥ ବନ୍ଧବ ।
ଟତ୍ରେ ଦୃଶି ଉରେ ଏଗ୍ରର ।
ଟକିଭ ଛଇଳୀ ଏଁ ନବଯୋହାର । ୧୪ ।

କେମ୍ନାଦ୍ରିଜ ଚ୍ଛଜ ଭର ତୋଇନବରେ ସ୍ୱଦର
ନାସ୍ତିକ୍ଷ ବୋଲ ଏ ବଧାଚା ବେଇତ୍ର ।
କେଡ଼ାଓଁ ସ୍ୱମନ ଦୃଷ୍ଟି ଦେବା ଉଦ୍ଧବାରେ ଏହୁ
ସ୍ତବକ ନୋଧ୍ଧବେ ନବେଶ ମଦ୍ବ ଉତ୍ତ୍ରି ।
କେତ୍ନେ ଦୃଶି ଦେବେ ମଦ୍ଧ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଜଗ ତ୍ରାସ୍ତୁ ଭ ଏ ଭନ୍ନୁ ପାଇବ । ୧୫ ।

ଦେମା ଭିନ୍ନୁ ବେଳନଗା ଝିନବାସ ଫୁଟି ଛଗା
ଦେଖିଣ ଲକ୍ଷି ଷଧ୍ରେଲ୍ଲ ନନ୍ଦନଯୁଗ ।
ନେତ୍ରେଷ ଉନ୍ନଜ ବେଲ ସ୍ୱଯାଲଲେଶ ଏ ପେନ
ନନବୃକ୍ଷ ପଦାର ଏ ବନନ୍ତ୍ର ଛଗ ।
କେଶ ଟତ୍ରେ ଦୃଷ୍ଟି ଲର୍ଷ ଭା
ଭୂରୁ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିରେ ଏ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ନଚା । ୧୬ ।

ବୃନ୍ଦ ଉଦର ପସରୀ ନେଜ ମୀନ ଯାଇ ଲୁଚି
ଉଇଲେ ବଦାବ ଭେ ସ୍ୱଗେ ଷଦ୍ଭଲ୍ଲ ।
ଦେଖା ନାଗଭୁମେ ପଣ୍ଡ ନ ଦନ୍ତିଲୁ ଗଲ୍ଲ ଭୂତ
ଏହୁ ବେଳନ୍ଦ୍ର ଦେଶୁବେ ନ ଯାଇଲ୍ଲ ।

ଛନ୍ଦେ ଏ ଜୀବନ ନେଉଥ ।
ବର୍ଣ୍ଣ ଦୋଗଣ୍ଡ ଏବେ ଏଡ଼ାଇ ନୃପ ।୧୭।

ବର୍ଣ୍ଣି ତ୍ରିଭଙ୍ଗ ଲଗ   ଦରଶେ ମାନବେ ଷୋଳ
ଏଣୁ ଚଣ୍ଡବାଣିରେଶ ମୋ ଜୀବନ କଣି ।
ଚିତ୍ତରେ ଛନ୍ଦ ହରିଳ   ଲୀଳ ନୋହିବ ବର୍ଣ୍ଣ ଧନ
ମୋତ କବମେ ପିଣ୍ଡାର ଦେବ ଓ ଗୁଣି ।
ବର୍ଣ୍ଣି ମୁଁ କା ପ୍ରମୋଦରରେ ।
ବର୍ଣ୍ଣେ ଜବ ଦେବ ଭୁଜ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତିରେ ।୧୮।

ଚିତ୍ତ ଶୁଣି ଦୂତୀ ବଧୂ   ଉପଲକ୍ଷ ଦେ ଦିଶି
ଜଳ ଜଣ୍ଡ ମଣ୍ଡାପଟେ ରମ୍ୟ ଚଦନ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସୁନ୍ଦର ମଞ୍ଜର   ଗଜପତେ କୋଳ୍ପିବ ।
ସୁଗ୍ରୀବ ଙ୍କ ନେଉଥ ଦଣ୍ଡେ ଚପଳ ।
ବର୍ଣ୍ଣଦନ୍ତ ଭୁଜ ଏ ଟିକ ।
ଛୋ ଯାଉଛି ଏବର ଜନେ ନବେଚ ।୧୯।

ବର୍ଣ୍ଣୁ ନାଗର ଶୋର   ସୁବାସର ସୁନ୍ଦର
ଭଚର ଭାଗ୍ୟ ଯାହାର ନୋହେ ସେ ଯୋଗ୍ୟ ।
ଟରଣାଜ ଚପ ଘାଷ   ଜନ୍ମଅବ ପେଣ୍ଡୁ ଦିଶି
ଜାଦବର ଲିଗ ଦ୍ୱଇ ଜରଲ ଶ୍ଳେଗ ।
ବନ୍ଦେଲେଖା ଭୁଜ ପରଶେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଚୋଷେ ରମ୍ଭା ଉନ୍ନୁବଶୀ ସ୍ୱରଶେ ।୨୦।

ଟଣ୍ଡା ଯାଉଛି ଦୁର୍ଲଭ   ଅଠେ ଏ ରମା ନଳର
ଯେବ ପିନା ମୋର ଭୁଜ ସ୍ପର୍ଶ ଧଲେ ।
ନେତ୍ରଭ ଦର୍ଶ ନ ହେଲ   ଭାମଦେଳ ଭାନଦେନ
ଭାମ ଦର୍ଶ ନୋହିବ ଜ ଯେବା ମୁଁ ଜବେ ।
ଜନ୍ମେ ଜମା ଯେତେ କୋଟି ଯା ।
ନେଜାଇ ମୋ ପ୍ରାଣ ନେ ବଧିବ ବାଧିକା ।୨୧।

ତେବେ ଏମନ୍ତ ବସନ୍ତେ   ବରୁଣେଶୀ ଶୁଭ୍ରୁ ଭରୁ
ଗ୍ରୀଷ୍ମଦଣେ କରେ ଧର ଝୁଲିଲ ଦେଲ ।
ମୁଁ ଶ୍ରେ ସେ କ୍ଷଣ ପ୍ରାତଃ କ   ଶଯ୍ୟା-ପରେ ପଦ୍ମଗନ୍ଧ
ଅଶୋକ କରପଲ୍ଲବଣେ ଉନିନ୍ଦ୍ର କଲ ।
ଶୁଭ୍ରୁମେ ଜୃମ୍ଭା ପ୍ରକାଶେ ।
ହୋଇଗଲ୍ଲ ବୋଲବନ୍ଦ ଶରଦି ଅପେ । ୧୨ ।

ଚେତ ଭସିଣ ଅଳସ   ହଙ୍ଗିବାରେ ପରକାଶ
ଲୁଚ ଚନ୍ଦ୍ରବାକଯୁଗ ଦଶି ସୁନ୍ଦର ।
ଶୁହିଁ ଗାର ଶଗୁରଇ   ଧନ୍ୟ ଏହାର ବଢ଼ାଇ
ହେବ ହେଉଛି ଜିଣିବ ବୋଇ ମନ୍ଦର ।
ଶୁରୁ କର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଛନ୍ଦ ।
ବୁଲର ନବପନେ କ ଶଙ୍କା ପଡ଼ଧି । ୧୩ ।

ଚଞ୍ଚଳ ମୃଗ-ଶାବାକ୍ଷୀ   ଯୁବା ଟାଙ୍ଗିଳକୁ ଦେଖି
ସେ ତାତ୍ରେ ଏ ଭକ୍ଷ ଶର ମଣି କାତର ।
ଶୁହିଁ ବାଳା ଅନୁପମ—   ରୂପ ହେଲେ ନୋହେ ସମ
ସେ ଅନଙ୍ଗ ଅପୂର୍ବ ଅଙ୍ଗ ତ ଏହାର ।
ଶୁରୁ ନବଘନ ପ୍ରକାର ।
ତେବେ ମୋ ଜାଣି କି ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ଶୃଙ୍ଗାର । ୧୪ ।

ଚନ୍ଦ୍ରେ ତ ପଙ୍ଗ କ୍ଷୀଣ   ମୟୂର ଅନ ଅନଳ
ମୟୂରବାହାନ ନୋହେ ସେ ଷଡ଼ମୁଖ ।
ହୋଇଗଲ୍ଲ ମୋ ସମ୍ଭବ   ହୋଇ ପୁଂସ ଦେହବନ୍ତ
ଲୁହାଇ ଥିଲି କ ମୋରେ ଦେବାକୁ ସ୍ୱଙ୍ଗ ।
କେତ୍ରେ ବେଢେ ଏତେ ଚତୁରୀ ।
କହୁଦ କହଇ କିର ବୋଇଲ କଥା । ୧୫ ।

ଚେନ୍ତ ରୁ କୃପା-ଜଳଧି   ମୁଁ ଯାଦବରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟି
ଟୋ ବାହାରେ ଗତ କାହିଁ ନାହିଁ ଯଥାରେ ।

ଏଣି ଦୀନବନ୍ଧୁ ସ୍ମର — ବନ୍ଧୁ ରୂ କର ସାନିଧି
ଅବା କହିବାକୁ ପାପୀ ନାହାନ୍ତି ମୋରେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖଶୋଭି ! ମୋ ଦୁଃଖ ।
ଗୃହି ରଙ୍ଗ ରଣ ମୁଁ ହୋଇଛି ମାରଣ । ୨୨ ।

ଚିନ୍ତି ସେବା ଦ୍ୟପ ଗୁଣ — ଗର୍ଭ ନୋହିବା ଦୂଷଣ
ପରଶରେ ସେନ ପିନା ହୁଅନ୍ତି ତୋଷ ।
ଚଉରେ ମୁଁ ଏହା ଭାବ — ଦାସ ହୋଇ ସେବ ଥିବ
ତୁ ଦାସବତ୍ସଳା ବୋଲି କହନ୍ତି ଯଶ ।
ଚଉ ଜାଣି କରବ ସେବା ।
ଚରଣେ ଲକ୍ଷା ଲେଖିବା ଫୁଲ ଗୁନ୍ଥିବା । ୨୩ ।

ଚଉ ନେ ହେଜୁଛୁ ଅଗ — ମାଗିବ ବଦନ-ଭୃଙ୍ଗ
ତା କେବେ ପାଇବ ବାନ୍ଧି ଲୋଡବ ନାହିଁ ।
ଚହି ସେବା କରଚନ — ପଛେ ସ୍ୱରଭ ରଚନ
ଦ୍ୱିଗୁଣ କହଣ ଲେଖି ଦେଉଛି ତୁହି ।
ଚତୁରୀ ତୁ ବଚେଶ୍ୱବର ।
ଚଉ କୃପା କର କର ଏ ଅଙ୍ଗୀକାର । ୨୪ ।

ଶୃଙ୍ଗବେ ଘନ ଅଶ୍ରୁ — ସେ ଘନରସେ ଭୋଗଇ
ତୁହେଁ ତୁହିଙ୍କ ପୀରତି ବେନା ସେ ଭାବ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ମୁଁ ତୋ ରସ ଭାବେ — ତୁ ନ ଦେଲୁ ଯେବେ ହେବେ
ପ୍ରୀତିଶୀଳା ଗୁଣକୁ କି ଜଣା ନୋହିବ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ଦେଖ ଚକୋରଙ୍କ ସ୍ନେହ
ଚନ୍ଦ୍ର କି ତାହାଙ୍କ କରୁ ସୁଧା ନ ଦେଇ । ୨୫ ।

ହେ ପ୍ରେମଧନଲୋଭି — ଦରିଦ୍ର ମୁଁ ଘଞ୍ଚ ଲଭି
ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ତନୁ ମାଣିକ ଜୀବନ ଦଣ୍ଡ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ କଣ୍ଠଭୂଷା କର — ଅବରଲେ ପ୍ରିୟ ଧନ
ଦେହ ଥିବାଯାକେ ଛନ୍ଦ ପାଦବ କର ।

ଚନ୍ଦ୍ରଲେ ବ ଦେବ ମୋ ମନେ ।
ଗୁରୁବେଣି ଅଛୁ ସବୁ ତୋ ଅବଧାନେ । ୩୦ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ବକ୍ରଚନ୍ଦ୍ର ଅଛି   ମରମରେ ବଜୁଁ ଅଛି
ଯୋର ମାର ସାରେ ନାହିଁ ଅଧୂର୍ତ୍ତ ମୋର ।
ନୃପଗଦ ଦଣ୍ଡ ଅସ   ଝଞ୍ଜା ପଦ ପରକାଶ ।
ନରେନ୍ଦ୍ରକୁମାର ନୋହୁ ଉପଣ ତୋର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ବ୍ୟଥା କହିବ କେତେ ।
ଗୃହିଁଲେ ପିନା ଗୋଚର ହୋଇବ ତୋତେ । ୩୧ ।
ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ସେ ବିନୟ   ହୃଦ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତବାସ୍ମ
ହୃଦ ମୋଦ-କୁମୁଦ ମାନସେ ପ୍ରକାଶ
ଚକୋର ନୟନଗରେ   ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେମ ଅନନ୍ଦରେ
ବଦନ ଚନ୍ଦ୍ରା ଉଦୟ କରୁ ବିନାଶ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ବକ୍ର କର ସେ ସ୍ମିତେ ।
ଚକୋର ଦେଖଣ ବାଳା ସ୍ୱୀକାର ଚିତ୍ତେ । ୩୨ ।
ଚନ୍ଦ୍ରୁଣ ହରଷଭର   ହୋଇ ରସିକକୁଞ୍ଜର
ଭରରେ ଧଇଲା ପଦ୍ମିନୀଙ୍କ ରଦ୍ଜ ।
କଳଦଳ ଦଳଭୂତ   ଭଜିବା ଅଙ୍ଗ ଝଟଘ
ଭୋଗ କରିବାକୁ ସେ ହୋଇଲା ଲମ୍ପଟ ।
ଚୁମ୍ବି ମୁଖ କୋଳେ ଧଇଲା ।
ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀପଦ ପଦତଳେ ଥୋଇଲା । ୩୩ ।
ନିବୁକେ ନଚେଶି ପାଣି   କହ କହୁ ଗୃହ୍ରୁଣୀ
ଅଣିମାନ୍ଦ୍ର ଚୂଳ ସ୍ୱର୍ଗ ତୁଚ୍ଛ ମଣିଲା ।
ଚନ୍ଦ୍ରକରେ ଚନ୍ଦ୍ରଶୀଳା   ଦ୍ରବିଲା ପର ସୁଶୀଳା
ଦ୍ରବ ସୁଂସକରେ କାହାକୁ ନ ଗଣିଲା ।
ଚକ୍ରଧର ପଦ ପାରଣେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ଖ୍ୟାତ ପ୍ରଭାପରୁଦ୍ର ସ୍ୱରଣେ । ୩୪ ।

ଉନବିଂଶ ଛାନ୍ଦ ।

ରାଗ—କଳସା ।

ଚିତ୍ତ ରଖିବେ ଏ ଛାନ୍ଦ ନାଇବେଳ ଧର୍ମ ।
ଚାନ୍ତ ଅରଣିଙ୍କ କାଯ ତୁମ୍ଭେ ଏଥି ହେଯ । ୧ ।

ଚିତ୍ତ୍ କୋଷ୍ଟଛାପ ଦୂର କୁଅନ୍ତେ ମିଥୁନ ।
ଚଞ୍ଚଳା ଛବି ମୂଦର ଅଙ୍କରେ ଶୋଭନ । ୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ରେ ଧାରସ୍ତନ ଚର୍ଚ୍ଚି ହେଉଁ ପରକାଶ ।
ଚର୍ଚ୍ଚି ସୁନ୍ଦର ବରଣ୍ଣ ହରଷ ଅଶେଷ । ୩ ।

ଚନ୍ଦ୍ରା ସ୍ତ୍ରୋକ ନ ରଖିଲେ ଦକ୍ଷିଣ ଲୋକକୁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାନ୍ତନ ବେଗେ ଘନରସ ଲଭିବାକୁ । ୪ ।

ଚକ୍ଷୁଣ କଳାମେଘ-ବାପରେ ଅଚ୍ଛାଦିତ ।
ଚରମାଦ ଦଗ ନା ଦଶଇ ଯେ କଷ୍ଟିତ । ୫ ।

ଚକ୍ରୁ ପୟୋଧର-ଧର ଯୋଡ଼ାଇ ରହିଲା ।
ଚର୍ଚ୍ଚି ଚନ୍ଦ୍ରା ଅଶେଷ ବରଷ୍ଣି ପାଇଲା । ୬ ।

ଚକ୍ରଶାଳୀ ମାନ ଜାତ ହେବା ଯାହୁ ସୁଧୀ ।
ଚର୍ଚ୍ଚୁ କହ ହଳଧରକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ବୋଧ । ୭ ।

ଚର୍ଚ୍ଚି ସୁମନା ସୁମନ ହେବା ପରକାଶ ।
ଚିନ୍ତି ଭ୍ରମର ସୁବାସ ଲଭି ଅନ୍ତ ତୋଷ । ୮ ।

ଚନ୍ଦ୍ରେ କରେ ଯେଣୁ ଶରବନ୍ଧ ଗନ୍ଧ ଭଞ୍ଜି ।
ଚତୁର ନୂତନ ବନ୍ଧ ବରଣିଲେ ହେଜି । ୯ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ବାହୁର ବନ୍ଧରେ ରସ ଦୃଢ଼ ବନ୍ଧ ।
ଚଳବାରେ ରସା ଘନ ପଙ୍କିଳ ହୋଇଲା । ୧୦ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଂ ଚର୍ଚ୍ଚଂ ସୁରତରଙ୍ଗିଣୀ ରଙ୍ଗେ ପୂରି ।
ଚପଳେ ଯେ ଧନସ୍ଥାନେ ମିଶି ନୋହେ ବାର । ୧୧ ।

ଚଳଚାଳ କାଳମଣି ଯୋଗ ଯନ୍ତ୍ରେଁ ଦେଖି ।
ଚାନ୍ଦ୍ର ଧୀରେ ଏ ଯୋଗ ମାନସ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚଳି । ୧୨

ଚନ୍ଦ୍ରେ ଚଳଲେ ଚୂଡ଼ାର ବେଣୀ ଚଳନ୍ତି ।
ଚତୁରନ୍ତ୍ରରେ ଗତ ମଧୁରବାଣୀକି । ୧୩ ।

ଚିତ୍ର ଚରଚରଙ୍କେ ଶବଦେ ପରକାଶ ।
ଚପଳେ ତା ସେହି ଭକ୍ତ ମାନସ ଉଦେଶ । ୧୪ ।

ଚନ୍ଦ୍ରେ ଦୃଷ୍ଟି ଉତ୍ତାନବନ୍ଧରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ।
ଚହଳ ହଂସକରବ ହୋଇ ଗଲା ବ୍ୟାପ୍ତ । ୧୫ ।

ଚନ୍ଦ୍ରିକାରେ ଶୁଣି ପଦ୍ମ ହୋଇଗଲା ଦୂର ।
ଚଉଦିଗେ ପରକାଶ ହୋଇଲା ଅମ୍ବର । ୧୬

ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ମନ୍ଦ ମାରଦଶା ଲଭିଥିଲା ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଦେହି ଦାନ କରି ଶାନ୍ତ କି ଭଜିଲା । ୧୭

ଚନ୍ଦ୍ର କିଣ ବଧୂବ୍ରତ ଭକ୍ତେ ପୀଡ଼ା ପାଇ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ମନେ ଭାବୁଥାଇ । ୧୮ ।

ଚନ୍ଦ୍ରବଦ୍ନୀ ଚିତ୍ତେ ଶମ୍ଭୁ ବୋଲିବା ପାଇଁଲା ।
ଚନ୍ଦ୍ରାର୍ଦ୍ଧ ଚିହ୍ନିତ ହୋଇ ଯେଣୁ ଶୋଭିଲା । ୧୯ ।

ଚଞ୍ଚଳଅପାଙ୍ଗୀ ଚିତ୍ତେ ଭାବଇ ବିଗୁର ।
ଚଳ ନିଷ୍ଫଳ ଦେହ ପ୍ରାଣ ଜଗନର । ୨୦ ।

ଚୈତ୍ର ଶ୍ରୀତି ପ୍ରକଟ ହୋଇଲେ ଦେବ ମନ ।
ଚତୁରଅଜନ ମୋତେ ପକାଇଲା ଛନ୍ଦ । ୨୧ ।

ଚାନ୍ଦ୍ର ପିତାମହ ମୋର ପୁଣ୍ୟବେ ତ ଅଛି ।
ଚିତ୍ତବ୍ୟଥା ଶ୍ଲୋକ ସେବନେ ଭୀଷ୍ମ କୁଳବୃନ୍ଦ । ୨୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ରବେ ତ ଭଲ ମନ୍ଦ ପିତା ସାର୍ବଭୌମ ।
ଚିହ୍ନା ଏହି ପିତୃବ୍ୟର ଦୁଃଶାସନ ନାମ । ୨୩ ।

ଚତୁର ହେଲେହେଁ ଗୁରୁ ନାମ ଅଟେ ଦ୍ରୋଣ ।
ଚିହ୍ନୁ ଥିବ କିମ୍ପା ଦୁଃଖ ନ ଶୁଣିବ କର୍ଣ୍ଣ । ୨୪ ।

ତୁଁ ଏମନ୍ତ ସୁଦଗ୍ଧ ମନ ଜାଣି ଗଲ ।
ତୁଷ୍ଟୁ ପକ୍ଷୁ ପରକାଶ କଲ କହେ ଗିର । ୧୫ ।

ତୂଳଅପାଙ୍ଗି ! ଯୋଷାଭୂଷା ତୁ ଜୀବନ ।
ତଉରେ ତୁ ଯେନ ମୁହିଁ ପେଣ୍ଡ୍ର ମୀନ ଘନ । ୧୬ ।

ତନ୍ଦ୍ରୁ ତ୍ୱରୁଲେଚନ ନଷ୍ଟେ ଚନ୍ଦ୍ର ତୁଲ ।
ନଚୋର ତୃଷାର୍ତ୍ତ ସନ୍ତାପିତ ଜନ ମୁହିଁ । ୧୭ ।

ତିକ୍ରୁବଶୋଭ ! କମଳଧର * ତୁହ ଧନ ।
ତ୍ୱରକ ପଦ୍ମ ଜୁମ୍ଭଦ୍ର ମୁଁ ଦେଖି ଜଷତ । ୧୮ ।

ତତ୍ତେ ଯେନ ଜାତ ପଦ୍ମ ତୁ ସମାକର ।
ତେଉ ବଷ ତୋ ରସରେ ମୁଁ ଯେଣୁ ଭ୍ରମର । ୧୯ ।

ତଉବ୍ୟଥା କ୍ଷୀଣ କହ ଗୃପତ ନ କର ।
ତୃହିଁ ମୋ ସାହସ ଉତ୍ତ ଯାଉନ୍ତ୍ର ସ୍ୱନ୍ଦର । ୨୦ ।

ତତ୍ତ୍ୱଗ୍ରାମଣି କହଲ ସବଳସ୍ଥ ଗିର ।
ତନ୍ତ୍ର ବ କହବ ତୁମ୍ଭେ ବଦେକଶେଖର । ୨୧ ।

ତନ୍ଦ୍ରେ କଳଙ୍କ ଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ସେ ସୁନ୍ଦର ।
ତଣ୍ଡୀବକ୍ଷର ଧରନ୍ତ୍ର କରଣ ଅଦର । ୨୨ ।

ତ୍ୱମୀତର ମିଶୀ ହେଲେ ଅଙ୍ଗ ନ ତଜାଇ ।
ତନ୍ତ୍ରା ତତ୍ତ୍ୱରେ ଏ ଯେନ ଜଡତ ହୁଅଇ । ୨୩ ।

ତ୍ରେହ ପ୍ରୀତ ବଖ୍ୟାତ ହୋଇଲେ ଲଭ ଫଳ ।
ତନ୍ତ୍ର ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଭୂଷଣ ମୁଁ ଭୁଜଯୁଗଳ । ୨୪ ।

ତଣ୍ଡକର ଛୀଷ୍ଟେ ଯଥା, ତଥା ପିତା ମୋର ।
ତସ୍କରରେ ତୁମ୍ଭେ ପାଇ ସ୍ୱଦର ଜାଣାଇ । ୨୫ ।

ତନ୍ତ୍ରା ମୋର କରଦେଲେ ସେ ଜୀବନ ହୀନ ।
ତନ୍ତ୍ରର ବର୍ତ୍ତିବ କେହ ମୁଁ ଅଃଭ ମୀନ । ୨୬ ।

---

* କମଳଧର—ଜମଳ, ମୂର୍ଦ୍ଧ, ଚନ୍ଦ୍ର ।

ଗ୍ରବୁ ହାସ ପରକାଶ କର ଶାର ବନ୍ଧୁ ।
ଶାନ୍ତା ତେଜ ସର୍ବକଣ୍ଟକ୍ରିକଗ୍ରଜମୂର୍ଦ୍ଧ । ୩୭ ।

ଚିତ୍ରକାତ ଯୋଗ ଗାବ ତାକୁ ମୋର ଦର ।
ଚର୍ମ ନ ଫୁଟି ମର୍ମରେ ଭେଦେ ତାର ଶର । ୩୮ ।

ଚଣ୍ଡାମାଳା ବାହୁ ବାଳା ଗଳାରେ ବେଢ଼ାଇ ।
ଚିନ୍ତ ସେ ଅଭେଦ କବଚକୁ ଅଛୁ ଦେଇ । ୩୯ ।

ଚାଖେ ଶତ୍ରୁ ଏଣୁ ସେ ଭେଦେ ନୋହେ କ୍ଷମ ।
ଚତୁର ଅନ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ଅଛଇ ମୁଁ ଯମ ରେ । ୪୦ ।

ଚିନ୍ତ ମୁଁ ଗଜେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରହାରଣ ଶର ପଦ୍ମ ।
ବପଲେ ଯଦ୍ଦ ବୃତ୍ରଜ ତପ ବନାଶିବ । ୪୧ ।

ଚିତ୍ର ମୃଗଲୋଚନା ଶୋଚନାକୁ ତେଜ ।
ଚକ୍ଷୁଯୁଗଳେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଦେଖ ମୋର ଅଙ୍ଗ । ୪୨ ।

ଚିନ୍ତ ମୁଁ ତୋ ଦାପ ଯେଣୁ ଶରଜାଳେ ମୋର ।
ଚଲ ନ ପାରୁ ଗାଙ୍ଗେୟ ହୋଇବେ କାତର । ୪୩ ।

ଚିନ୍ତାନ୍ତ ଯେ ମୋତେ ରାମ ବୋଲନ୍ତି ସମସ୍ତେ ।
ଗୃଣ୍ଡେ ଝନ୍ଦ କରବ ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ଶରଘାତେ । ୪୪ ।

ଚିତ୍ତେ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇବ କର୍ଣ୍ଣେ ଶୂଳବ୍ୟଥା ।
ଗୃହୁଁ ଅବ ଶଲ୍ୟ ଶର ସହିଁ ହେବ ବୃଥା । ୪୫ ।

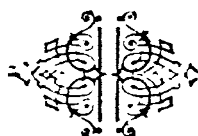
ଚିତ୍ତରେ ଭାବବେ ମୋତେ ମଧ୍ୟମ ପାଣ୍ଡବ ।
ଗୃହଦଳରେ ମୋ ଶର କରନ୍ତେ ତାଣ୍ଡବ । ୪୬ ।

ଚଳବ ଶୋଣିତ-ସ୍ରୋତସ୍ୱଜ ରଥରେ ।
ଚକ୍ଷୁଟିବ ଧର୍ତ୍ତ ଜମିଗଲ ଦନ୍ତଶରେ । ୪୭ ।

ଗୃଧ୍ନୁଁଲେ ମୋ ବାଣଛଟା ସ୍ତିରୁ ଶୂଭଧ୍ଯୁ ।
କମ୍ପ ମେଳ ନ ଯାଉବେ ବସ୍ତ୍ରରେ ଜଣ୍ଟୁ । ୪୮ ।

ଛଇଛିଲ୍ଲ ପଦ ପିପିଲିକାଙ୍କା ସଦେ ।
[illegible] ପଦାନ୍ତ ପୁଜା ରଣମଦେ । ୪୯ ।

ଚଟକ ଛୁଲା ପଚୁଣ ମୋ ଗୁଣ ଶବଦ ।
ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗେ ଟୁଳ ଗୁଚ୍ଛ ଭଇବ ପ୍ରବଧ । ୫୦ ।
ଚନ୍ଦ୍ରା ନାହିଁ କୈଉ କୌରବବାହୁନୀଭ ।
ଚମ୍ପୁରୂପକ୍ଷେ ଚରଣୁ ବସ୍ତ୍ର ହୁଏ ନଗ୍ନ । ୫୧ ।
ଚଣ୍ଡାଂଶୁ ଉଦୟ ମାତ୍ରେ ତମୋରାଜି ପରି ।
ଚଞ୍ଚଳରେ ମୋ ପ୍ରତାପେ ଯିବେ ଅପସରି । ୫୨ ।
ଚଳିତ ନ କର ଚିତ୍ତ ଏଥିପାଇଁ ଧନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରମାବଦନ ଏବେ କର ପରସନ୍ନ । ୫୩ ।
ଚକ୍ରଧରସୁତ ବାଣୀ ଶୁଣି ବାଳା ତୁହ ।
ଚନ୍ଦ୍ରା ନେଞ୍ଚିଲା କହଇ ଶୀ ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର ଯେ । ୫୪ ।



ବିଂଶତି ଛାନ୍ଦ ।

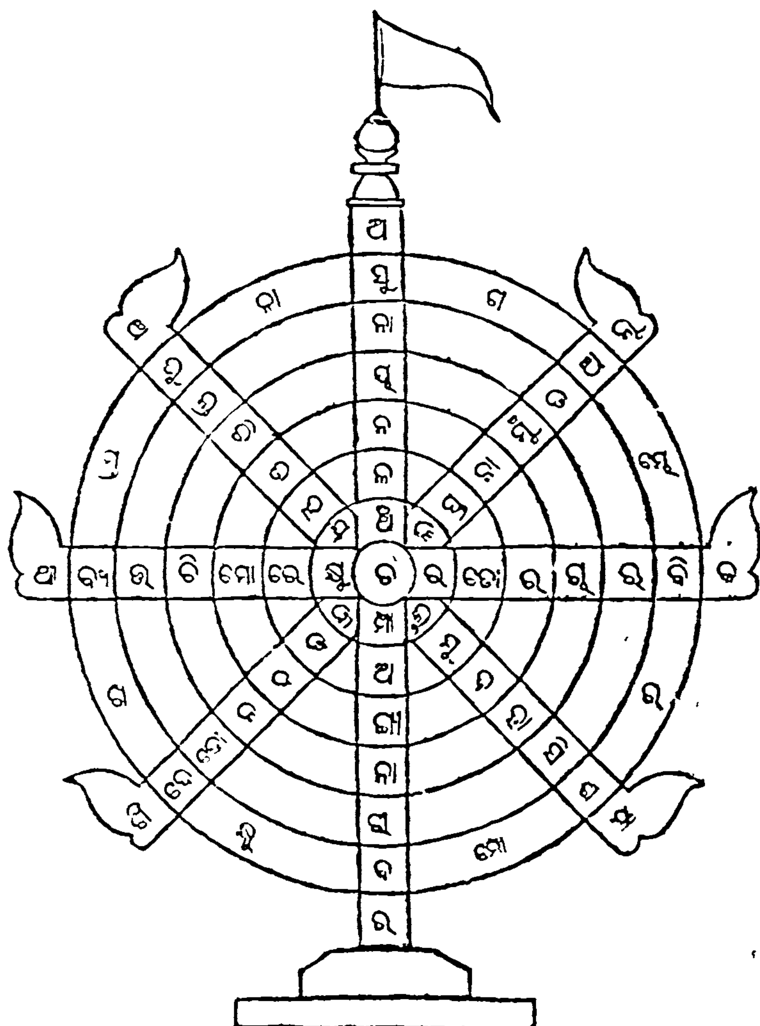


ରାଗ—ବଙ୍ଗଳାଶ୍ରୀ ।

ଛନ୍ତ୍ର ପୁରୁଧ ବରୁଧମୋହ୍ମ ବନହ୍ନବନ୍ଧ ଗିଲା ସୁତ ।
ଛତ୍ରେ ଯେନାଯେନ ବାଣୀମାନ ଯେନ ଯେନାଇ ତୋଷକଜାତ ।
ଛୁମ୍ଭ ଶୁଣି ଶୁଣି ଦେଉଁ ଗଣି ଗଣି ନଣି ଝଣିମାଦ ଛୁଟ ।
ଛମ୍ଭର ଭ୍ରମରକୁନ୍ତଳା ରୁ ମୋର ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗୀ ସ୍ୱପ୍ନେହିଁ ଅଛ । ୧ ।
ଛନ୍ଦବନ୍ଧେ ଚନ୍ଦ୍ରଉରଜାରୁ ଶଙ୍କିତ ଶାର ପ୍ରେମେ କଢ଼ ।
ଛନ୍ତ୍ର ଏ ବଳୟ ହାଷା କୁବଳୟତ୍ତୃଣି ମୋରଠାରେ ରୁଢ଼ ।
ଛତ୍ରଳନୟନା ମୃଗଚଳପ୍ରୁଣା ମୁଁ ତ ଅନ୍ତରର ଚୋର ।
ଛନ୍ତୁ ବଚନ କୁମୁଦ୍ୱତୀପେ ଏମାଭାମାଅଙ୍କେ ନାଗବର । ୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ତୋ ଦେଖି ଚନ୍ଦ୍ରେ ମୋ ଚିତ୍ତ ବ୍ୟଥାବନ୍ତ ହେଲା ।
ଚନ୍ଦ୍ର ରୁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜନ୍ମେ ଧରଣ ମୋ ବନ୍ଧୁ ଦେଖ ବ୍ୟସ୍ତ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ସ୍ତୁତି ଜାଣି ରମଣୀଶିରୋମଣି ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ପ୍ରକାଶି ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଇ ଗଣି ପୂଣ ପୂଣ ଚିନ୍ତି ମୁଁ ତ ତୁମ୍ଭ ଜଳ ଦାସୀ । ୩ ।

ଚକ୍ରବନ୍ଧ ।



ଚଳଉ ଚରୁଣ ବୃନ୍ଦାଙ୍ଗୀ ଗୃରୁଣ ଚରୁଣକି ଧର ବୋଲେ ।
ଚର୍ଚ୍ଚିବ ଯୁଦଉବୃନ୍ଦ ପ୍ରବନର ଅନ୍ତର୍ଲିପି କହେ ହେଲେ ।

ଅନ୍ତର୍ଲିପି ।

ଚନ୍ତ ଗ୍ରଡପଙ୍କୋ ବେଚେ ସ୍ୱମ ଶଢ ଉ ହୁଏ ବହୁବଚନେ ।
ତୃମ୍ଭି ସୁମନସ ଭୃଙ୍ଗ ଉ ଦେକଇ କେ ଶୋଷ୍କ ଦଶେ ନଇରେ । ୪ ।

ଚଞ୍ଚଳା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ବେଦ ଏବାଷରେ ଣ ସନ ବରଷା ଉ କରେ ।
ଚନ୍ତ ମାନସ ଅବ୍ୟବର୍ତ୍ତ ସ୍ଥାନେ ଲ ମିଦେ ଉ ବୋଇ ସାଦରେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାଙ୍ଗୀ ଗୋପୀ ସଙ୍ଗେ କୃଷ୍ଣ ଶ କଲେ ଦ୍ୱିପକ୍ଷେ ନୁ ରୋଲ୍ଲ ଲବ୍ଧେ ।
ଚଦ୍ରେ ବଗୃର ଶୃଙ୍ଗାର ଅଦ କସ୍ ଉ ବସନ ଅଦ୍ୟ ସ୍ଥାନେ । ୫ ।

ଚଲ ଯାଉଁ ଜାବ ପ୍ରିୟରୁ ଷ ଚହ ଉ କ୍ଷୁଦ୍ର ମୂର୍ଚ୍ଛିନା ପାଦ ।
ଚୈବାଦ ଦ୍ୱାଦଶ ମାସରେ କ ହୋଇ ଙ୍କୁ ଭଇର ସେନ ପଦ ।
ଚକ୍ରପାଣିଙ୍କ ବକ୍ଷର କେ ବସନ୍ତ ହେଲେ ପିକ ବ ଵରର ।
ଚନ୍ତ ଵଣ୍ଡକାଜେ ପୁଂସ ବ ବୋଲନ୍ତି କେ ଯୁବାଙ୍କ ସୁଖଦାୟୀ । ୬ ।

ଚଦ୍ରେ ସେନ ଢହ ରସିକବଶୋର ଙ୍କ ପାଇ ହୁଅନ୍ତ ତୋଷ ।
ଗୃରୁ ସ୍ଥିଚେ ବାଲା ବହେ ହେଉଥିବେ ଲଚ୍ଛି ଚବ ରମା ରସ ।
ତୃମ୍ଭି ସୁମନାଙ୍କୁ ଲପାନ୍ତେ ଚେଇନ୍ତ ପୁଂସ ଭୃଙ୍ଗ ଏ ଵ ସଢ ।
ଗୃରୁବର ଵହେ ପଦ୍ମନୀ ସ୍ନେହେ ସେ ବନ୍ଧୁ ହୋଇ ଭ ରହନ୍ତ । ୭ ।

ଚଉ ଋପାର ଜୃତଉ ବାଣୀ ଚହ ପୁଣ ବହିର୍ଲିପି ଲେଖି ।

(ବହିର୍ଲିପି)

ଚୈ ଏ ବିବର୍ତ୍ତ ଋଧବର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନେ ପେନ୍ଦ୍ରଲେ ମୁଁ ହେବ ସୁଖୀ ।
ଗୃମୀକବଧଚର କେ, ବଚଉ-ଭୂସ୍ୱମ-ବାସ କେ ହରେ ।
ଚନ୍ତ୍ର କାହା କାଥ ଦ୍ୱିଶନ୍ତ ହୋଇଛ୍ନ ବାହାର ଚନୁ ଚକ୍ରରେ । ୮ ।

ଚଉ ଦାଉପ ନିଦେ ମିନ ବ ଘୁବେ ଦୁଃଖୀ ଦୁଃଖଙ୍କୁ ବ ଲେଦେ ।
ଚିରୁବ ଘାମ୍ଭଜନେ ବ ରଖିଥାନ୍ତ କେ ମୃଦ୍ୱିତ କଣାମୁଷେ ।

ରୀକଳାକୁଶଳା ସେ ଘୁଞି ବୋଲେ ଶିକ୍ଷା ବର ନାଥେ ।
ବେଣ୍ଡ ବେ ଣ କେଙ୍କଟେଙ୍କୁ ରସିକ ଘେଣିଲୁ ତହିଁ । ୯ ।

ଣୀ ଶୁଣି ମୃଗାକ୍ଷୀବେ ଘେଣିଲା ମାଗିଲୁ ଶା ଧର ପାନ ।
ଅପୂର୍ବ ହେତୁ ଯା ରୁ ପବ ବୋଇଲା ଧ୍ୱଂସରଞ୍ଜନ ।
ରମଣୀ ପୃଶି ଭଣି ଲୁଗଣ ଦେଟଲେ ଅପୂର୍ବ ନୋହେ କ ।
ବାର ଘ୍ରଷି ତୋ ଜଦରେ ଅପେ ବଲ ଶରଣ କାହିଁକ । ୧୦ ।

ପାପେ ହର ଚନ୍ଦ୍ର ଶିଖି ଧଦ୍ଧ ଶତ୍ରୁର ଟ୍ରୋଷିବ ଦାପ ।
କାମ୍ପିତ ଜୀମୂତବାହନ ତ୍ରୁ କଣ୍ଠେ ଦାନ କ୍ରୁରୁ ଟୋଷ ।
ବିଶ୍ୱର ଯାଚକ କାମ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୋହିଲେ ହେବ ଅଯଶ ।
ବଦନୀ ରୁନ ହେଲା ତା ଶୁଣି କର ପୁଚ୍ଛ ପରବାଣ । ୧୧ ।

ତରୁବସେ ଲଭେ ବସନ୍ତେ ବଦନ ମହାର୍କ ତାଳ ।
ତରୁବର୍କ୍ଷବସ୍ତ ଗୃହ୍ଟ କହେ ମାନ ଭଲ ବୋଲୁ ।
ଚକୁର ବେଶ କରିବାକୁ ମୁଁ ପସ୍ତ ଦାସ ହୋଇଛୁ ।
ଗୃହ୍ମୋସ୍ତ ଗୃହୁଦେହା ମନେ ରତ ବ ରତନ ଇଚ୍ଛି । ୧୨ ।

ଦୋଷ ଛଡ଼ ଙ୍କ ଯେ ଯାହାକୁ କରଥାଇ ଅଙ୍ଗୀକାରି ।
ଦିଗେ ରବ ଉଦେ ହେଲେ ତ ନ ଚ୍ଛେନେ ମହତ ଗିର ।
ଡି ଦୋଷ କଲ ଯେବେ ମୁଁ ତୋ ନଜ ସେବକ ନାହିଁ କି ।
ସ୍ତୁ ମୃଗ ପୋତ ବସିଲ୍ଭ ଦଣ୍ଡ ନ ଦେଇ କାହିଁକ । ୧୩ ।

ଲଭତେ ଉଗଛ ଦ୍ୱିବଟ୍ଟବ ହୋଇ ତ ଲଉଚ୍ଛ ମୁହିଁ ।
ନାଟର ନାଗରସ୍ତମଧମା ମୋ ସବ ଦମ୍ପଦ ରୁଚି ।
ମାନସ ମାନସରେ ଯଥା ଚୋର ସେ ମୋର ମାନସ ।
କୁମୁଦକୁ ମୁଦ କଲୁ ପଶ ମୃଗ ଚେଙ୍କ କର ଚୋଷ । ୧୪ ।
ସ୍ୱମନା ସ୍ୱମନା ସ୍ୱମନା ତୁ ସ୍ୱମନ ହେଉ ପ୍ରକାଶ ।
ମୁଁ ଭ୍ରମଣ ଭ୍ରମର ଭ୍ରମର ସ୍ୱବସରେ ଅତ ବଶ ।
ନଳିନୀ ନଳିନୀ ନଳିନୀରେ ରତ ଦେଖି ଯଥା ମୂଢ ।
ଯେ ବଧରେ ବଧୂରେ ଦଧୀରେଖଣି ନୋରେ ଗୃହ୍ମଁ ହୃଦ । ୧୫ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ବାଟର ମୋ ମନ ବଣା ହେଲେ ଯେମନ୍ତ ଗନ୍ଧ ଲୋଚନ ।
ଗନ୍ଧି ଏ ଦଶାରୁ ଅନୁକମ୍ପା କର ଚାଲ ତୋ ଗନ୍ଧ ଲୋଚନ ।
ଚିନ୍ତେ ମୁଁ ଉଦୟ କୃଷ୍ଣ ତୋ କୃପା ନାହିଁ କି ସ୍ମରଣରେ ।
ସ୍ମର୍ଣ୍ଣ ନ ଭୂଷଣ ପାଞ୍ଚଅଙ୍ଗ ଯେତେ ଦାରୁଣ ପ୍ରମଦଗଣରେ । ୧୬ ।

ଚୈତନ୍ୟ ମୁଁ ଦୋଷ କର ନାହିଁ କନ୍ତ୍ର ପୀଡ଼ା ବାଣାରେ ବାଦାରେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ଫେଲେ ଶାଳା ଦୋଷେ ବାନ୍ଧି ବଣ ବାହୁପାଶରେ ପାଶରେ ।
ଚକ୍ଷୁ ତାକୁ ପକ୍ଷି ଯାକୁ ଥାନ୍ଧି ରଖି ଭଞ୍ଜନ ରବେ ନରବେ ।
ଚିତ୍ତେ କୃପା କର ଏବେ କଳାଙ୍କର ଭବଭବରେ କବରେ । ୧୭ ।

ଚିତ୍ତେ ଚନ୍ଦ୍ରେ ମୁଁ ତୋ ସ୍ନେହ ଅଲଙ୍ଘନେ କରୁ ପା ବାହାର ହାର ।
ଚକ୍ଷୁଚକ୍ଷୁଶ୍ରବଣସ୍ଵରୂପେ ଯେ ଗୁଣ ନ ଦେଖି କାତରତର ।
ଚଉ ଚିତ୍ତବ ବ୍ୟାକୁଳ କରୁଅଛି ମନ ହୃଏ ଛନ୍ନ ଛନ୍ନ ।
ଚକ୍ଷୀ ଚକ୍ଷୀ ବନ୍ଧୁ ! କମ୍ପୁଅଛି ମୋର ଅପଘନ ଘନ ଘନ । ୧୮ ।

ତରଯୋବନ ଲେଖିବା ଯେବଣଠାରେ ସେଷ ପକ୍ଷରଣ ।
ତରଣ ଛେଦନ ବେପିତ ବୃକ୍ଷର ଯଥା ନନ୍ଦା ଅଚରଣ ।
ଚତୁରଦଶ ଭୁବନେ ଯଶ ରଙ୍ଗ ବସ୍ତୁ ନୋହେ ଚତୁର ।
ଚକ୍ଷର ମୋର କି ହୋଇ ରକ୍ଷା ହେବ ମନେ ଏ ଚରମ୍ଭ କର । ୧୯ ।

ପଦଯମକ ।

ଗଭୁ ପୟୋଧରେ ଶଙ୍ଖପଦ୍ମାବଳୀ ଦେଳ ମନ ଲୋଭ କରେ ।
ଗଭୁ ପୟୋଧରେ ପଦ୍ମ ପଦ୍ମାବଳୀ ଦେଳ ମନ ଲୋଭ କରେ ।
ତବ ମୋହ ନ ଘନରସେ ସ୍ତୋତ୍ର ଓ ଅନ ଅଲକେ ରସର ।
ତିବ୍ ଲୋ ଦବ୍ ଘନ ରସେ ସ୍ତୋତ୍ର ଓ ଅନ ପଲ୍ଲବେ ରସର । ୨୦ ।

ପିଦାବଲ୍ଲେଭନ ।

ତାର ଭାଗ୍ୟ ବୋଲେ ମାଗିଥିଲ ପରି ଦେଇ ଦା ତ କଲ୍ପ ତର ।
ତାର ନା ମଗ୍ନ ନଭେ ଶୁଣା ସେ ବାଣୀ ମଧୁର ହୋଇ ବପଞ୍ଚୀର ।
ତାର ଗଜର ନ ବୁଝଇ ଯା ଶୁଣି ପ୍ରମୋଦ କରଇ ଶତ୍ରୁ ।
ତନ୍ତ୍ର ର ଏବେ ଦା ନ ଶୁଣିଲ ଭବେ ମୁର୍ଚ୍ଛ ହୋଇ ରହିଛ । ୨୧ ।

ଶୃଙ୍ଖଳା ।

ନେତ୍ର ଚଉକର ଉବଦଶ୍ର ଦଶ୍ରକରେ କରେ ଘନୁ ରନୁ ।
ଗୃଦ୍ଧା ଗୃଦ୍ଧା ଥର ଥର ଜର ଜର ଲବ ଲବ ମନୁ ମନୁ ।
ତନ୍ତ୍ରା ତନ୍ତ୍ରା ରଣରଣ କଲ ଦଳାଙ୍କର କର ଭନୁ ଭନୁ ।
ଚଖା ଚଖା ଅଧ ଅଧର ସରସ ମିଶା ମିଶା ରନୁ ରନୁ । ୨୨ ।

ବ୍ୟାଘ୍ରଗତି ।

ଗୃରୁ ମୁଖ ଦେଖି ହୋଇଥିଲି ସୁଖୀ କହି ନ ହୋଇ ଚରମ ।
ଚରଣ ଅନୁଗତ ଜନେ କପଟ ଗତି ନୋହେ ବଡ ରମ୍ୟ ।
ତର ଅତର ମୋହ ! ହେଲ ନ ଦେନ ପାଶେ ମୋର ପଞ୍ଚ ମନ ।
ନେଶାକ ଛଦ ପଦ ହୃଦେ ହୃଦ ହୋଇଥାନ୍ତା ଜଣି ଧନ । ୨୩ ।

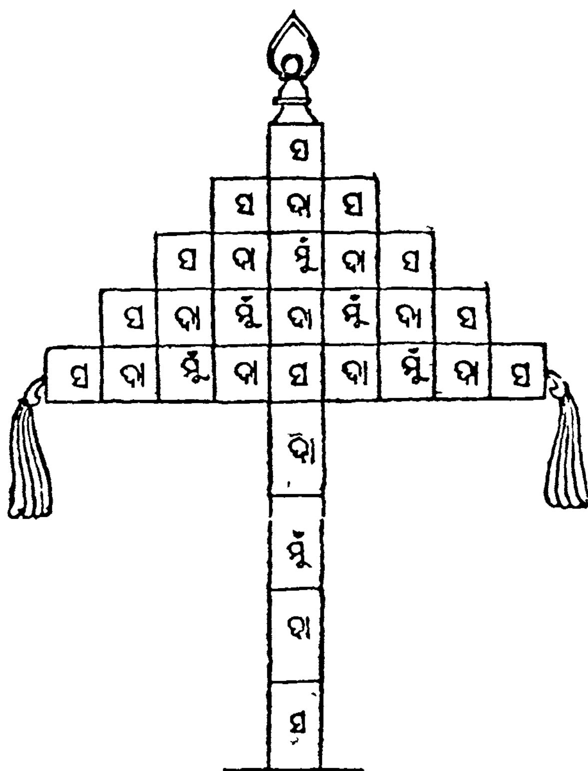
ଛେମ ବନ୍ଧେମ ମେଘସୁଦ୍ର ।

ତେର ଗଭ ସନମାନ ଦେନ ନ ଦେନ ମାନସ ଭକ୍ତ ରହ ।
ତାର ରଦସ ରଯାର ସାର ରସା ରସା ରସରର ରଡ ।

ଗୋମୂତ୍ର ଛନ୍ଦ ।

ତାର ମାର ଦୁଃଖ ବାର ସନସାର ଦାପ କର ପରଭାଣ ।
ଦେର ଡର ସୁଖ ମୋର ମାନସର ଭ୍ରାସା କର ପରିବାଣ । ୨୪ ।

ଛତ୍ରବନ୍ଧ ।



ହୃଦ ମାନସ ଏବେ ମୋର ତୋଠାରେ ପ୍ରମଦା ଚତୁରବର ।
ଗୃହଂ ମୁଁ ଛନ୍ଦ ପୂରଣରେ ଦାନଦା ଅଷ୍ଟକୁଚ ରୁ ମୋହର ।
ସଂଚେତ୍ ଅଛ ଅଣା ଦପନଶୋଭ୍ ରେ ! ଜାଗ୍ରତ ନ କର ମୋତେ ।
ତେଷ୍ଟ ଅବପଟ ବନ୍ଧେ ପୁନଃ ପୁନଃ ବହୁଅଛ ବର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗେ । ୧୫ ।

ଚରଣବଳା ଗରିଷ୍ଠ ଶକ୍ତି ଦେବ ବୋଲି ଯେ ବନ୍ଧାଇଁ କରି ।
ଗୃଣ୍ଡେ ଏ କିପ ମୋ ବୋଲ ସୁଖ ବସି ତସି ତହଙ୍କ ଏ ଭିଡ଼ି ।
ଶଂଚେ ଯେନ ମାନ ତେ ବଢ଼ନ୍ତୁ ଏସ୍ତ ତାଙ୍ଗିଛ ବାନ୍ଧି ଚର୍ଣ୍ଣଧ ।
ତତ୍ତ୍ୱ ରଚିତ ଜତନ ତୋ ତଃ ସନ୍ଧି ନାସାବସଣୀ ନାହିଁ ବା । ୧୬ ।

[illegible] ଗୋବର୍ଦ୍ଧନେ ଏପରି ହାସ ପରିହାସେ ହେଳ ।
[illegible] କଳା ପ୍ରକାଶ ହୁଅନ୍ତେ ଶେଷ ହୋଇଲା ରଜନୀ ।
[illegible] ମଳଳ ନଜନ ଗନ୍ଧେ ବୋଢ଼ଲା ମରୁତ ।
[illegible] ପେଇ ଜ୍ୱାଳ ବୃକ୍ଷ ଛାମୂଳ ଲଟିଲା ଭକ୍ତ । ୨୭ ।

[illegible] ବାଳା ବୋଲେ ଜାନ୍ତ ଶ୍ରୀ କହିବା ଏବେ ତତ୍ତ୍ୱ ।
[illegible] ମୋର ଗାଣ ଭଙ୍ଗୁ ରଜି କମ୍ପେ ଗୃହ ।
[illegible] ଦୋଲେ ଦୁଃଖ ମନେ ନ ଘେନ ବାଷ୍ପନ୍ଧ ।
[illegible] ବସାଇ ଷଂପନରେ ବଳେ ଚୋରେ ସେନ ଯିବ । ୨୮

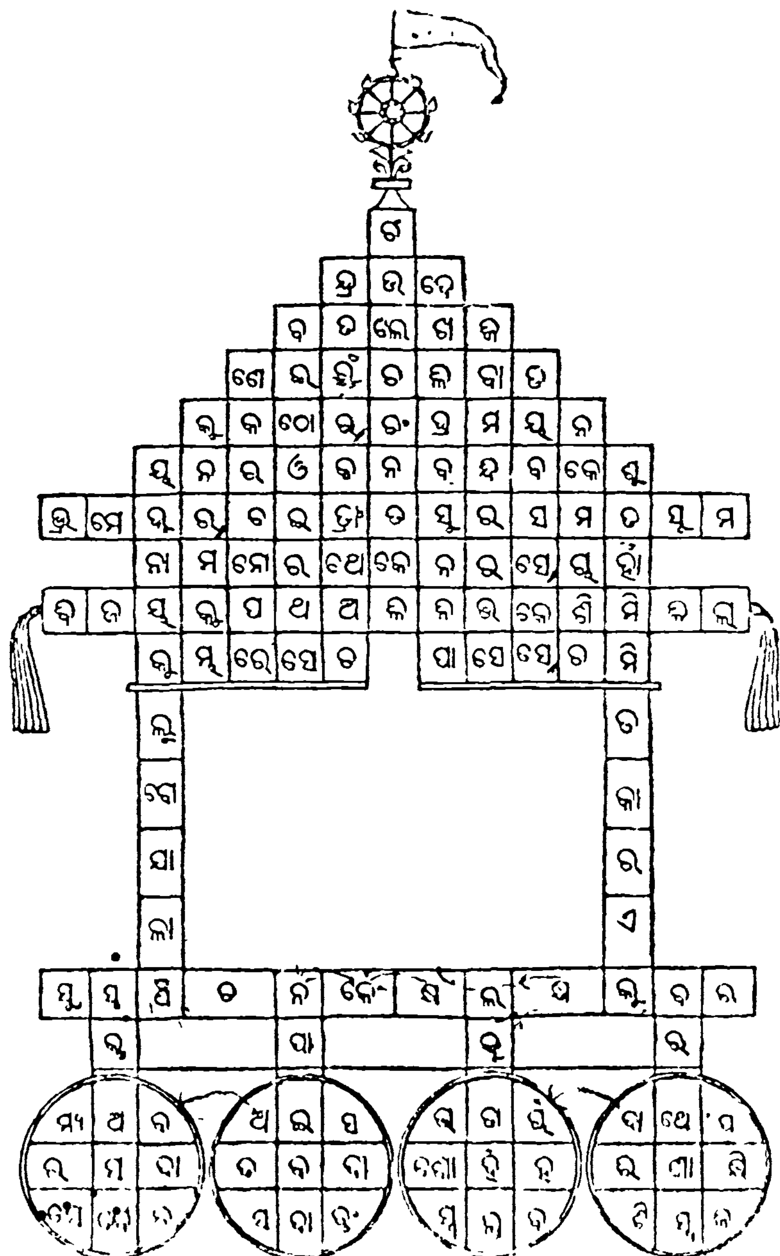
[illegible] ଅସି ହସି ହଠା ଅଭି ମଠ ବରୁ ।
[illegible] ଗ୍ରେସ ନେବ ମୁଁ ଘାର ।
[illegible] ରଣ ଚକ୍ତିର ତାହାଙ୍କ ଦର୍ପ ।
[illegible] ଯେମାନେ ଜନ୍ମରୁ ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ କାଳସର୍ପ । ୨୯ ।

[illegible] ବାଳାର ଏ ଭାଷା ପଶୁରବନ୍ଧ ରସେ ରସି ।
[illegible] ଚୋରବାଜ ଛାଜ ପୂର୍ବ ଦଗ ଦଶି ।
[illegible] ଅନ୍ତେ ଅପି ସେ ପ୍ରବେଶ ପାଶେ ।
[illegible] ବାଳାଙ୍କୁ ରଥବନ୍ଧ ପଞ୍ଚ ଘୃଷେ । ୩୦ ।

[illegible] ତିଶେ ଭକ୍ଷୁ ଚଳି ବାଟରୁ କଠୋର ।
[illegible] ନ କହିବ କେ ଶ୍ରୁତ ମେଦୁର ।
[illegible] ମନୋରଥେ କେ ନ ରସେ ।
[illegible] ତକ୍ଷ ଦେଶି ମିଳଲା ପାଶେ ସେ । ୩୧ ।

[illegible] ଏ କୁବର ବଢ଼ୁଥିଲେ ପଞ୍ଚିକିଣା ସ୍ୱିଘିଦଦ୍ୱା ।
[illegible] ଟାଙ୍କୁ ବଧ ଲକ୍ଷଣେ ନ ପାଇ ପଦା ।
[illegible] ପରେ ସେ ବନ୍ଦ୍ୟ ଅରୁଣ ସୁପକ୍ଷ ।
[illegible] ତୁମ୍ଭରେ ସେ ଚାଲ ଦେବଜନ ଚପଳେ ଲୁଣ୍ଡା । ୩୨ ।

ରଥ ବନ୍ଧ ।

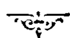


ଚତୁର ବୁଦ୍ଧି ରଥେ ବସି କୋଳରେ ଯେନ ବାନ୍ଧଣ୍ଟ ଉପେକ୍ଷ
ଚନ୍ଦ କଟକଟ ରବ ପରକଟ ହୋଇଲା କଟକପାଳ ।
ଚାହିଁ ମେଘଖଣ୍ଡ ନାହିଁ ତ ମର୍ଯ୍ୟାଦପାଳ ଅବ ହେବ ବୋଲି ।
ଚତୁର ଚତୁର ପାଞ୍ଚ ପାଞ୍ଚ କର ବର ଦମ୍ଭ ଊଣା ହେଲ । ୩୩ ।

ଚେତ ଯାହାର ହାର ଚେତା ବାହାର କାହାର ଧଇର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ।
ଚଉ ପ୍ରହର ଏକୁ ଅରେ ପହର ବସ୍ତର ରାଜାଙ୍କୁ ବହି ।
ଚତୁରବର୍ଗଦ ରମାଧବ ପଦ-ଯୁଗଳ ସ୍ମରି ମାନସେ ।
ଚମ୍ପୀକରପୁର ଯୁବ ନରବର ଶ୍ରୀପ୍ରତାପରୁଦ୍ର ଭଣେ । ୩୪ ।



ଏକବିଂଶତି ଛାନ୍ଦ ।



ରାଗ—ଚାମୋଦୀ । ଯଦୁସିଂହ ବାଣୀ ।

ଚ୍ଛର କହି ବେଣ୍ଟ୍ର ରାଜା ଅଗେ ପ୍ରହର କବେ ଅପି ଏ ଗିର ଯେ ।
ଚେ କଥା ଏ ଯେନ ସୁମନାର ସୁମନ ପ୍ରକାଶି କେ ଭ୍ରମର ଯେ ।
ଚେଉ ରୋଷି । ଚମ୍ଭି ଯେନ ସେ ଗଲା ଯେ ।
ହିଁ ପଇନ୍ତି ଅମ୍ଭେ ବସ୍ତର କାର୍ଯ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ ତର ଯହିଁ ବୋଇଲ ଯେ । ୧ ।

ଚୌର ସେ ଗିର ଅପି ଶ୍ରୁତିପଦ୍ମରେ ପଶି ହୃଦୟପୁରେ ମିଳି ଯେ ।
ଚପଳେ ଧୈର୍ଯ୍ୟଧନ ଚେତ୍ରାଜ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଚନ୍ଦ୍ରା ବରବା ହେଲ ଯେ ।
ଚେତିଁ କଣ୍ଠ । ଚେତା-କୁଣ୍ଡଳ ନେଲ ଯେ ।
ନ୍ଦ୍ରା-ଅନଳେ ଦହ ଦେଲ ଗାଙ୍ଗେୟ ସେହି ବାଣୀ କଣିକ ହେଲ ଯେ । ୨ ।

ଚଣ୍ଡାଂଶୁ ଅସ୍ତଗଣ ଦେଖିଁ ସେ ବାଣୀ ଦ୍ରୋଣ ଅଦ ଶକୁନ ଭୂକ ଯେ ।
ଚେନ୍ଦ୍ର ତା ବଜ୍ରପାତ ଶୁଣିଲେ ଯେବେ ତୁଣ୍ଡତ କଣ୍ଟମାନଙ୍କୁ ଯେନ ଯେ ।
ଚଉ କମ । ଚେନ୍ଦ୍ର କହଇ ସଜା ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଗଣ୍ଡେ ବଳକ ଶୁଣିଲେ ଧନ ବବ୍ଳ ଲୋକେ କରନ୍ତି ପୂଜା ଯେ । ୩ ।

ସ୍ୱର୍ଣନ୍ତେ ଲୁଚ ହରି ବସ୍ତୁ ଅମୃତ ହର ବଳେ ହରେ ଧ୍ୱଂସେ ଯେ ।
ଚାନ୍ଦ୍ର ପେପର ଅପି ଅଧର ସୁଧା ଗ୍ରାସିଅଛ ସେ ଛେଦ ମୁଣ୍ଡ ଯେ ।
ଚଢ଼େ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ । ଚତୁରେ ସେ ବଚନ ଯେ ।
ଚମୂପତି ସକଳ ବାହାହିଲେ ଚଳାଜ ଧର ଅସ୍ତୁଧମାନ ଯେ । ୪ ।

ଚକ୍ର ଗଦା ମୁଦ୍ଗର ଶକ୍ତି ଶୂଳ ତୋମର ପଟ୍ଟିଶ ଭିନ୍ଦିପାଳ ଯେ ।
ଚର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରକ ତୋଣ ଗୃପ ଶାସ୍ତ୍ରକ ଭୂଷଣ ବାହାରୁଁ ମୂଳଗୋଳ ଯେ ।
ଚନ୍ତ୍ର ଭଣ । ଚର୍ତ୍ତେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ଯେ ।
ଚଳନ୍ତେ ବରୁଥିନୀ ଯାହାଣ ନଶିଅଙ୍ଗ ଭବ ଉଦୟ ଅପି ଯେ । ୫ ।

ଚଡ଼ିଣ ଝଟ ସଟସାଦୀ ଢରନ୍ତି ଗଜ ଭଜନ୍ତି କେହ୍ଣ ବେଢ଼ ଯେ ।
ଚୁହିଁଣ ପଟଷଟଗଣ ହୋଇଣ ଶର୍ବ ସେନ ଯାଉଛନ୍ତି ଯେହ୍ନ ଯେ ।
ଚଙ୍ଗ ଅଙ୍ଗ । ଚୁହିଁବା ହେଲା ଏବେ ଯେ ।
ଚଣ୍ଡକର ପ୍ରେୟସୀ ପଦ୍ମ ଦୃଙ୍ଗରେ ରସି ଯଥା ରସ ଅଭାବେ ଯେ । ୬ ।

ଚକ୍ରସ୍ୟନ୍ଦନେ ବସି ରଥୀଏ ଅପି ବସି ବୋଉନ୍ତି ସିବ ବାହ୍ନ ଯେ ।
ଚେତ୍ରଭେ ସମାରହି ନୈଇଣ ହର ଯତ୍ନ ଲେଉଲ୍ଲ ମୃତ୍ୟୁ ସେହ୍ନ ଯେ ।
ଚଢ଼ି କଶ । ଚଳନ୍ତେ ଯନ୍ତ୍ରାବାର ଯେ ।
ଚନ୍ତ୍ରନ୍ତ ପଦ୍ମାକ୍ଷ ନେଉଛନ୍ତି ପଦ୍ମାକ୍ଷ ରଖିବେ ଜୀବ ଭାର ଯେ । ୭ ।

ଚଳନ୍ତି ପଭିବାର ବାରବାଣେ ସୁନ୍ଦର ବାର ବାଣ ତୂଣୀର ଯେ ।
ଚମରବନ୍ଧା ଧନୁ ଧର ସେ ଅପମାନ୍ୟ ଅତି ଯବରଚର ଯେ ।
ଚଗୁହନ୍ତି । ଚେଳ ଭ ନେବା ଧର ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଶଶଲାଞ୍ଛନ ପଦ ନୁହେ ମୂର୍ଚ୍ଛନ ହେଉଛ ବନ୍ୟା ଯେପରି ଯେ । ୮ ।

ଚଳଣ ସୈନ୍ୟ ବେଗେ ପ୍ରବେଶ ଗର୍ବଲାଗେ ମାର ମାର ଦୋହାଇ ଯେ ।
ଚୁହିଁ ସେ ଶଙ୍ଖ ରଥ ପାଖେ ଚଢ଼ରଥ ଢନ୍ୟା ନେଉଛନ୍ତି ଧାଇ ଯେ ।
ଚୁହିଁ ଚୁହିଁ । ଚୁହପାଶେ ବେଢ଼ିଲେ ଯେ ।
ଚଣ୍ଡାଂଶୁ ଉଦେ ଷଣେ କି କାଳକେତୁଗଣେ ଅପି ତାଙ୍କୁ ଘୋଟଲେ ଯେ । ୯ ।

ଦେଖିକାଧେ ବେ ବଡ଼ ଅଟେ ସ୍ୱରବ ଭୁଜ ଅମ୍ଭେ ଗ୍ରାବଭୂଷଣ ଯେ ।
ଭବାଣ ବାଣବନ୍ତେ ବଦରୁଁ ଅଳ ତୋରେ ଅଟୁ ବେତେମାତର ଯେ ।
ଶତ୍ରେ ଶୁଣ । ଚୃଶ୍ରେ ବଂଦେ ସେ ଗାବ ଯେ ।
ଙ୍ଗ ଦବକୁମର ମୁଁ ମୋ ଶର-ନଶରଧାରେ ଦେଖ ଶବାଷ ଯେ । ୧୦ ।

ଚତ୍ରେ ଭଞ୍ଜି ପମର ନଳ ଧନୁ ତୂଣୀର ସୁମ୍ବରୁଁ ପସି ମିଳ ଯେ ।
ଗୃଦ୍ଧି କୌରବ ସୈନ୍ୟ ନାନା ଅସ୍ତ୍ରଧମାନ ପ୍ରହାର ମାର ବୋଲ ଯେ ।
ଗୃଢ଼ଁ ଶାମ୍ବ । ଗୃପେ ବପାର ଝଲ ଯେ ।
ଚମ୍ପତମାନଙ୍କ ପ୍ରୟୋଗ ଶରଯାବ ଘନ ବଳ ଛତ୍ରର ଯେ । ୧୧ ।

ଗୃହ୍ନୁଁ ଗୃହ୍ନୁଁ ପମର ବଢ଼ିଲା ଅତ ଘୋର ଏ ସେ ବରଷାକାଳ ଯେ ।
ଗୃବଦଗରେ ଘନ ଘନ ଡର ଗର୍ଜନ ଘନାଘନ ପ୍ରବଳ ଯେ ।
ଚଞ୍ଚଳା ଭ । ଚଳେ ଖଡ୍ଗ ଝଲକ ଯେ ।
ଚଳିବା ଗୃମ୍ଭୁଁ ଶର ବରଷା ଜଳଧାର ଦେବରବ ଝମଡ ଯେ । ୮ ।

ରଥଳରେ କଲାଳ ବହୁ ରସ୍ତା ପଙ୍କିଳ ଭବନ୍ତେ ପରବଟି ଯେ ।
ଚଳ ନଳରୁ ଗୁଳ ଧମ ଉଠେ ସେ ମିଳ ଦୁର୍ଦ୍ଦିନ ଦନ ଘୋଟି ଯେ ।
ଚନ୍ଦ ଚଢ଼ି । ଚତ୍ରେ ବିଚ୍ଛେଦସ୍ତୁତ ଯେ ।
ସ୍କନ୍ଧି ବିଲଗ୍ନି ଚଢ଼ଁ ଅତ ବାତର ବହୁ ସ୍ରୋବଳେ ଭୋଷମତ ଯେ । ୧୩ ।

ଚମ୍ଭ ପାଗର ପତ ସ୍ୟନ୍ଦନେ ପ୍ରହରିତ କୁମ୍ଭୀର ଭୟଙ୍କର ଯେ ।
ଚଳ ତରଙ୍ଗବାରେ ଅଧିକ ଆକାଶରେ ଅନନ୍ତ ଦର୍ବପାର ଯେ ।
ଗୃଦ୍ଧିଁ ବେଗେ । ରଥୀଶ ଦ୍ୱିଜସୁତେ ଯେ ।
ଚିନ୍ମୂତ୍ର ସନ୍ନର ବର ଚଢ଼ଁ ମନ୍ଦର ମନ୍ଥିଲା ଏକକ୍ଷଣେ ଯେ । ୧୪ ।

ଦେଖିବେ ଶାମ୍ବ ଶରଭରେ ଦେଲେ ବାତଭ ସାବହିତ ଗାଙ୍ଗେୟ ଯେ ।
ଗୃଦ୍ଧିଶ ମର୍ଷି ଶୁଭ ଉଲୁକ ଶକୁନର ଉପଜିଗଲା ଭୟ ଯେ ।
ଗୃଢ଼ଁ କର୍ଣ୍ଣେ । ଶନ୍ତା ବ୍ୟାଧ ହୋଇଲେ ଯେ ।
ଏହି ଦେଖିବେ ଧନୁ ବଦିଲା ଦ୍ରୋଣ-ଉନ ଶଲ୍ୟ-ଶର ସହିଲେ ଯେ । ୧୫ ।

ଗୁଞ୍ଜ ଶରାଙ୍ଗ ବାଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଚକ୍ଷୁ ନ ଜାଣ ବଳ ନ ଛାଡ ଯେ ।
ତୃପଳେ ଯେ ଗବେନ୍ଦ୍ର, ଶବ୍ଦବଜ୍ରରେ ପାଦ, ବନ୍ଧୁବାରକୁ ଧାଡ ଯେ ।
ଗୁଞ୍ଜ ବାନ୍ଧି-ଚର୍ମ୍ମ ଶବର ପର ଯେ ।
ଗୁପେ ବସାଇ ଶର ବନ୍ଧୁବାଟରେ ପକ୍ଷୀ ପ୍ରାଣ ତାଙ୍କର ହର ଯେ । ୧୬ ।

ଭଙ୍ଗବନ୍ଧେଦ ବନ୍ଧ ଭାମଯୀ ହୋଇ ସେହ ଦେଖି ସମସ୍ତେ ହାଲ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରରେ ନୋହେ ମାର କପଟେ ନେବା ଧର ଏମନ୍ତ ବାଣୀ ବୋଲ ଯେ ।
ଚଢ଼େ ସେନ । ଗୃହପୁରେ ଏ କଥା ଯେ ।
ଚିନ୍ତି ବନ୍ଧୁ ବନ୍ଧୁରେ ବବାଦୀ ହୋଇବାରେ ବେଙ୍କର ହୁଏ ବୃଥା ଯେ । ୧୭ ।

ରନ୍ଧ୍ରମଣି ହସ୍ତର ଦ୍ରବ କରେ ଶବର ଚନ୍ଦ୍ରାନ୍ତିକ ଧର ଯେ ।
ଗୁଞ୍ଜ ପତଙ୍ଗେ ଦୀପ ପ୍ରୀତି ଯେନ ଲୋଲୁପ ନ ଛାଡ଼େ ହେବେ ଛାର ଯେ ।
ଚରକାନ୍ତି । ଚିନ୍ତି ପ୍ରଶଂସା କର ଯେ ।
ରସ୍ତରରେ କ୍ଷୀର ନୀର ପ୍ରୀତି ସୁନ୍ଦର ମିଶିଲେ ନୋହେ ବାର ଯେ । ୧୮ ।

ଚନ୍ତ୍ର ଚଢ଼େ ଏ କଥା ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ବୃଥା ଅମ୍ଭ ସଙ୍ଗରେ ଅପ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଣ ସଙ୍ଗରେ ଦେବୁଁ ନୃପ ପୁରରେ ଦେଖି ହୋଇବେ ତୋଷ ଯେ ।
ଗୃହ ପେଷି । ଗୃହେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଅଣି ଯେ ।
ଚିର ବଧାନେ ବଣ୍ଡ କଲେ ଦଶିବ ଶୋଗ୍ ବାଳା ଏ ବାଣୀ ଶୁଣି ଯେ । ୧୯ ।

ଚକ୍ଷୁଯୁଗଳେ ନୀର ବହଣ ଛର କର ଶ୍ରୀବଚରଣେ ପଡ଼ ଯେ ।
ଗୁଞ୍ଜ ଶାମ୍ବବଦନ ସବନମ୍ର ବଚନ କହଇ କର ଯୋଡ ଯେ ।
ଚଢ଼େ ଗୁଣି । ଚନ୍ଦ୍ରା ଦେଉନ୍ତୁ ମୋର ଯେ ।
ଯୁନ୍ଦ ଅନ୍ତ ସମସ୍ତ ବନ୍ଧୁ ହୁଅନ୍ତୁ ହତ ସନ୍ଦେହ ସ୍ନେହେ ରୁମ୍ଭର ଯେ । ୨୦ ।

ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଭୁବନେ ଜନଙ୍କେ ମୋତେ ଜନେ ପ୍ରକଟାଇ ଏ ଖଣ୍ଡ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶ ନୃପଙ୍କ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହମ୍ଭନ୍ତି ସୁତା ଯୋଗୁଁ ବନାଶ ଯେ ।
ଗୃହ ଯିବା । ଚଢ଼େ ନ କର ଖେଦ ଯେ ।
ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ମୋ ପିତା ତୁମ୍ଭେ ଜଗତଜେଠା ବଡ଼ ଜଗତ୍ ପ୍ରୀତି ଯେ । ୨୧ ।

କଞ୍ଚୁଳିର ଉନ୍ନତ-ଦେଶ ଶୁଏ ବଚନ ପଦ୍ମେ ସ୍ନେହଭରେ ଚାରୁ ଯେ ।
ଚାନ୍ଦ୍ର ରମଣୀମଣି ବାଣୀ ସେ ଶାରମଣି ତେଜିଲା ଧନୁ ଶର ଯେ ।
ଶୁଣି ତାହା । ଚପଳେ ଧରୁ ବାଜ ଯେ ।
ଚଳଲେ କୁରୁସୈନ୍ୟ ହୋଇ ହରଷମନ ସଙ୍ଗେ ସେନ ସେ ବନ୍ଦ ଯେ ।୨୨।

ଚଳଯାନ୍ତେ ଦାଣ୍ଡରେ ଦେଖିବାକୁ ସତ୍ୱରେ ଧାଇଁଲେ ନର ନାରୀ ଯେ ।
ଶୁଣି ବୋଲେ କେ ହୋଇ ବ ସ୍ୱନର ଗୋ ଶୁଣି ମୋହନ ରୂପ ଧର ଗୋ
ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ । ତେଣୁ ଏ ମୋହିଲା ଯେ ।
ଏବୁ ରୂପକୁ ତାର ନଷ୍ଟ ଅଟେ ଏ ବର ବିଧାତା ନ ସହିଲା ଗୋ । ୨୩ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଚୂଡ଼-ଦହନ ନୟନରେ ଦହନ ହେଲା ଏବେ ମଦନ ଗୋ ।
ଏବୁ ପରଶଂସାରେ ନାହିଁ ଅଙ୍ଗ ସହାରେ ଏ ପୁଂସ ବନୁ ଆନ ଗୋ ।
ଶୁଣି ସଖି । ହେଲେ ରୂପାଷ୍ଟ ଏହୁ ଗୋ ।
ଏବୁ ଭ୍ରୂଲତା ଶର ନେଇ ନାସା ତୂଣୀର ଚନ୍ଦ୍ରହାସରେ ଶୋହୀ ଗୋ । ୨୪ ।

ତେଣୁଁ ଯୁବତୀଜନ ଦମ୍ଭ କଲେ ଲେଖକ ଦେଖିବା ମାତ୍ରକରେ ଯେ ।
ଚକ ଏ ହେଲା ଅତ ପତିବରଧ ମତ ଧୃତ କି ରହୁ ପାରେ ଯେ ।
ତରବାର୍କି । ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀର ଭାଗ୍ୟ ଯେ ।
ତେଣୁ ମୋହୁ ଏହାର କହିବା ଶୁଣୁ ଗିର ଶୁଣିବା ହେଲା ଯୋଗ୍ୟ ଯେ । ୨୫ ।

ଏବୁ ଦେଖି ବଦନ ଅମଳିନ ନଳିନ ପ୍ରକାଶି ଅଛି ଜଳ ଯେ ।
ଶୁଣିଲେ ନବବାଳୀ ଚଞ୍ଚଳ ଲୋଚନା ଅଳି ମିଳ ନ ଅପେ ଭୂଲି ଯେ ।
ଏବୁହାସ । ଶୁଣି ବଶୁବା ସୁଧା ଯେ ।
ଶୁଣି ଅବଲୋକରେ ଅନଙ୍ଗ ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତେ କରେ ତାହାକୁ ବାଧା ଯେ । ୨୬ ।

ତେନ୍ତେ କେବଳ ଏବୁ ଉଦୟ-ଉଦଧିରୁ ଚନ୍ଦ୍ର ପର ଏ ନାଗ ଗୋ ।
ଚକ୍ଷୁ-ଚକୋର ତୋଷି ଶୋଭାମୃତ ପ୍ରକାଶି ମୋଦେ କୁମୁଦତତ୍ତ୍ୱ ଗୋ ।
କେହ ଘେନ । ଶୁଣି ନାହିଁ ଏହାର ଗୋ ।
ଯୁବତୀମାନେ ଏହୁ ତେଣୁ ପଡେ ପଡୁ କି ନବ ଅବତାର ଗୋ । ୨୭ ।

ମୃଗ ଯାଉଁ ପଥରେ ଦେଖିଣ ପଶ୍ଚାତରେ କହନ୍ତେ ପୌରବାଳୀ ଯେ ।
ରମ୍ଭା ବିଗତ ସୁରେ ରଖାଇଣ ଯହିଁରେ କୃପ ଗ୍ରାମରେ ମିଳ ଯେ ।
ରମ୍ଭୋଚ-ଭସ୍ମ ସ୍ୱଭାବ ବଢ଼ୁ ଯେ ।
ଗୃହୁଁ ବନ୍ୟା-ରତନ-ରେଖ କର ଯତନ ବାନ୍ଧ ଅଣିଲୁଁ ଏଥୁ ଯେ । ୨୮ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ବଦନ ନୃପ ଦେଖେଖରେ ମଧ୍ୟ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ କ ଭୋଗ କରେ ଯେ ।
ଚକ୍ଷୁ ପଲ୍ଲବେ ଅକ୍ଷ ବର୍ଣ୍ଣରେ ପକ୍ଷଛେଦ ହୋଇ ପିନା ଯେ ମରେ ଯେ ।
ଶୃଙ୍ଗବର । ବୃନ୍ଦେ କଲେ ଏ ଭୂପ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ପଦ୍ମଧରରେ ପଦ୍ମ ଗାପ୍ର ବାଣରେ ବ୍ଲକ ଯୋଜନ ରଥ ଯେ । ୨୯ ।

ଚଣ୍ଡବରେ ସେ ଦଣ୍ଡଧର ବୋଲେ ତ୍ରିଖଣ୍ଡ କର ଏଡ଼ାକୁ ଜବ ଯେ ।
ଚଳି କହେ ସେ ବୀର ମୁଁ ତ ଭବକୁମର ବୈରିବେ କ ଦେବ ଯେ ।
ଚଣ୍ଡିକର । ଚକ୍ରପାଣିଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟ ଯେ ।
ଚକ୍ଷୁ ବୁଲାଇ ଗୃହିଁ ଗଦା ଧରଣ ତହିଁ ଘୂର୍ଣ୍ଣ କମ୍ପାଇ କାୟ ଯେ । ୩୦ ।

ବୃହିଁଣ ବ୍ୟେଷ୍ଟ ଖଡ଼ ତେଜବରେ ଝଁକଇ ଧନଞ୍ଜୟ ପ୍ରଜ୍ୱଳ ଯେ ।
ଚଣ୍ଡକର ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଭ୍ରମର ଭୁଜଦଣ୍ଡ ବୃନ୍ଦେ ଖର ନକୁଳ ଯେ ।
ଚକ୍ରି ଖାପ । ଗୃଣ୍ଡେ ଧର୍ମକୁମାର ଯେ ।
ଚରମେ ଲଗୁଁ ପ୍ରାସ ଯେତ୍ତେ ଭସ୍ମ କଡ଼ାସ ଖେଦ ସହଦେବର ଯେ । ୩୧ ।

ବୃହିଁଣ ଦ୍ୱାରପାଳ ବୋଲଇ ମଣ୍ଡପାଳ ଭାଷ-ମନ୍ଦରେ ଦର ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରରୁ ନରନ୍ତର ନ ଦେବ ଅନ୍ତର ଯହିଁ ଜଗିବ ଦ୍ୱାର ଯେ ।
ଚେତକର । ଗ୍ରେବ ସ୍ୱରଟ ଜଗି ଯେ ।
ଚମ୍ପକେ ସ୍ୱନ୍ଦା ଗିର ଶୁଣିଣ ଦୁଲବାର ସେନ ଗଲେ ସେ ବେଗି ଯେ । ୩୨ ।

ଚଞ୍ଚଯାନ୍ତେ ପଥରେ ଚଳେ ଦୂତପଥରେ ଶଙ୍ଖା ତାହାର ନାହିଁ ଯେ ।
ଚକ୍ଷୁ ଚଞ୍ଚଟି ଝଣ ମୋଡ଼ ଗିର ଚ୍ଛଡ଼ାଣ ଉଷ୍ଟ୍ର କାଣ ଏଥୁ ଯେ ।
ଚଉଠେ ଯୋଗ । ଚରକାହ୍ନ ଚରନ ବେ ।
ଚଳହିଁ ଲଙ୍କା ଦେଖ ଏତା ଏ ବାଟଣିଷ୍ୟ ଜଳ ବେଗେ ଦହନ ଯେ । ୩୩ ।

ଶାନ୍ତ ମୋ ଭାବ ଏଥା ଦେଖି ଅଟିବେ ଶଙ୍କା ଖିଣିଲେ ବନ୍ଧୁ ଯାଉ ହେ ।
ଶବ ନୋହେ ଏ ମୋତେ ଏତ ତୋଷ ବନ୍ଧୁରେ ନାଶିବା ପୃଥ୍ୱୀ ଯାବ ହେ ।
ବୃନ୍ଦ ଭାଳ । ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ବଧସରେ ହେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଉପେନ୍ଦ୍ର-ପଦ ଭଜେ ସୁଖପାଇବୁ ହିତ ବେଦ ଗାଇବେ ଯେ । ୩୪ ।



ଦ୍ୱାବିଂଶତ ଛାନ୍ଦ ।



ରାଗ—କାମୋଦୀ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଘର ବଚନ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଉତ୍ସନ୍ନପ୍ରକୁଳା ପର ସୁମ୍ଭ ଭଜି ।
ଚଳଦଳଛଦନ ପର କମ୍ପେ ବଦନ-ଶୋଷେ ନୟନୁ ଅଶ୍ରୁ ଦେଖି ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବେ ଉଦ୍ଧତ ପାଦପ । ବୃନ୍ଦେ ନ ବଶେ ଦଶ ଦଶ ।
ବୃନ୍ଦ ବୃନ୍ଦ ଶରପରେ ମୃଗଯାରେ ମଳନ ଭଜିଲ ଭରମ ଯେ । ୧ ।

ଚଳଇ ନଗେ ଧନ୍ୟ ଚରାଚର ଅଧର ସ୍ମର ବଦନ ଯୋଗ ବସି ।
ଚଣ୍ଡରେ ଜବଣ୍ଡ ପୂରକୋଦଣ୍ଡ ଦଣ୍ଡ ଦେବାରୁ ଘଷି ଉଷି ଉଷି ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ।
ଚଳୁବନ୍ଧ ପିଟିଯାଇ । ଚରମେ ଲୋଚନୁ ନ ବାନ୍ଧଇ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ମୃ-ଜାର ହାର ଜରଇ ଅନ୍ତ ହାର ବାହାର ବୋଧ ନ ଯେନଇ ଯେ । ୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଗଣ୍ଡରେ ଜର ମଣ୍ଡଳ ଜର ଭାବ ଖଣ୍ଡଚନ୍ଦ୍ରନାଟିକା ବସି ।
ଚନ୍ଦ୍ରର ନାହିଁ ତାହା ବହନକୁ ଯେ ଯାହା ସ୍ୱନବର ବୋଲି ଘଷି ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଗତ ଜନମାନଙ୍କୁ । ଶରେ ପ୍ରକଟାଇ ଛଳକୁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଦଳେ ଦଶେ ଦଶେ କାନ୍ତ ଘନନ ଦଶେ ଅନ ନ ଦଶେ ନୟନକୁ ଯେ । ୩ ।

ଚୂର୍ଣ୍ଣ ଅଳକାନ ଭୃଙ୍ଗ ବଦନମାନ ମାନସେ ଗୁମ୍ଫି ଭ୍ରମ ଧରୁ ।
ଶ୍ରୀରୁ ଅଧର ଗୋଳ ବଦ ପ୍ରବାଳ ଭ୍ରମ ଦମ୍ଭ ଲୁଚାବେଶ ପର ଗୋ ।

ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ।

ରେଖନା ଦେଖିଲେ ଲାଜ ଭଜି । ଚପଳେ ପଡ଼ିଲୁ ଅଜ୍ଞାନି ।
ଶ୍ରୀହି ତ୍ରିମ୍ବମ୍ଭୀଙ୍କି ବୋଲେ ଜୀବ ଭାଙ୍ଗିଣ ନ ଯାଏ ପାପଚନ୍ଦ୍ର ଛେଛି ଯେ । ୪ ।

ଚନ୍ଦନରୁ ଦ୍ୱିଗୁଣେ ଚନ୍ଦନ ଶୀତଗୁଣେ ଭୁଜନଜିତ ତନୁ ତାର ।
ଟେଉଁଗବ ଅଚ୍ଛୁବ ଚାମ୍ପ ଭଜି ଭାଜର ଦାଢ଼ ରଙ୍ଗଭ ପରଭାବ ଯେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ।

ଚଳନ୍ତ ଗରଣ୍ଡାଯ ବାଛି । ଶ୍ରୀରୁ ଅଧରୁ ରଙ୍ଗରଜୀ ।
ଚୂଡ଼ ପଦଣ୍ଡରେ ବମ୍ଭ ଶୃଙ୍ଗ ପ୍ରଭାରେ ଜାରପ ଦଶେ ଶୋଭି ଛେଜି ଯେ । ୫ ।

ଶ୍ରୀମୀତର ଭୂଧରଜିତ ଯେ ପୟୋଧର ଦେଲ ହରଭୂଧର ତୁଲ୍ୟ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାର୍ଦ୍ଧ ଦବପରେ ପ୍ରକାଶ ଅକାଶରେ ଯେମନ୍ତ ତଥା ଦଶେ ଭଲ ଯେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ।

ଟନ୍ତ୍ର ପ୍ରିୟଗୃଣକଳାପ । ଟଉ ଭିତରେ ଭରେ ଜପ ।
ଚେଳ ମଲନ ଧରୁ କୁନ୍ତଳ ବେଣୀ ଭରୁ ଦୃଷ୍ଟିନେନେ ଅଙ୍ଗଣେ ଅପ ଯେ । ୬ ।

ଶ୍ରୀହିଁ ଏ ଘନ ପଙ୍ଗୀଗଣେ ଦୋଲଣ ଦୃଶୀ ମାନଯେ ଭଞ୍ଜଣ ବଶୃର ।
ଚଢ଼ି ଉପରେ ଯଥା ଛମ୍ବାଳ ଦେଇ ତଥା ଚଳେ ପ୍ରକୃର ଉପଶୃର ଯେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ।

ଟତ୍ତ୍ୱ ବୋଧ କହିଁ କେ ଜଣେ । ଚନ୍ଦ୍ରାବତ ଶୁଣି ତା ଭଣେ ।
ତଉଁ ଚୂଛିବା ଜଳ ତାଙ୍କ ପ୍ରେମ ଭ ଅଳ ! ମୋ ଟଉ ଏକା ମାତ୍ର ଜାଣେ ଗୋ । ୭ ।

ଶ୍ରୀରୁ ବଧିକପଣେ କୁମ୍ଭନଶର ପଣେ ଜଣେ ଦେଖିଲେ ଭ ପର ଦେବ ।
ଶ୍ରୀହିଁବ ଘନ ଯେବେ ପତବରଘ ଭାବେ ବଦନ ନଡ଼ ଯେ ପାଦବ ଗୋ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।

ତଗ୍ଭବେ ଦୁର୍ଦ୍ଦିନ ଯେତ୍ତ । ବାନ୍ଧ ପୁରବ ଦୋଷ ମେଘ ।
ଚପଳେ କୃଷ୍ଣଧନ ପ୍ରାପ୍ତ ବଧାତା ଅଳ ବାଞ୍ଛା ଦମ୍ଭ ଧରବ କେତେ ଗୋ । ୮ ।

ଶତ୍ରୁ ହେଲେ କେତକୀ ପତ୍ର ମୂର୍ଦ୍ଧ ପାଟେ ଏଣୁ ବୋଲନ୍ତି ଜାତକ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଇ ମୋର ମନ ଦୁଃଅନ୍ତା ଶିବଙ୍କି ଯୋ ପାପ କର୍ମୁଁ ହେଲ ଯନ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଚକ୍ଷୁ ପଦ୍ମ ଥିଲେ ଯୋଗ୍ୟ । ଚନ୍ଦ୍ର ଦୁଃଅନ୍ତ୍ର ପିଣ୍ଡ ଯୋଗ୍ୟ ।
ଚକୋର ବରତ ପାଳି ନାହିଁ ବରମାନେ ଦୁଃଅନ୍ତେ କପା ଭୋଗ୍ୟ ଯେ ।୯।

ଚୂମ୍ବି ମୋର ଅଧର ବୋଇଲେ ଯେ ଅନ ନ ଦେବରୁ ମୁଁ ତୋ ପରିଜନ ।
ଚପଳେ ମୁଁ ଧୀର ବୋଲି ବୋଇଲେ ଧୀର ପାର ପିଣ୍ଡା ତୋ ପ୍ରେମଧନ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଚତୁରାନନ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଲ । ଗୃହୁଁ ବୃନ୍ଦୁଁ ବଳେ ଧରିଲ ।
ଚରନ୍ତ୍ରନ ବଚନ ପ୍ରାଣଧନ ଅଧୀନ କରନ୍ତୁ କଳ ଜାଲେ ହେଲା ଯେ ।୧୦।

ଚନ୍ଦ୍ରଯୋଗରେ ଶଶୀ ମନ କର ପ୍ରଶଂସା ସଯାରେ ରଦ୍ଧନ୍ତ୍ର ତାହାର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ମୋ ଯୋଗୁଁ ଯେବେ ନାଶ ହେବେ ଯେ ତେବେ ରହିବେ ବୋଲାଇବେ
ଯାର ଯେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଚକ୍ର ପଦ୍ମ ହେଲ ମୁହିଁ । ଚରଚାଭ କଳଙ୍କ ବହି ।
ଚନ୍ଦ୍ରଦପ୍ତରେ ନର ବୋଲିବେ ଦୋଷାକର ଏ ଯୋଗ କଲ ଅଣି ବହୁ ଯେ ।୧୧।

ଚନ୍ଦ୍ରା ଚନ୍ଦ୍ରୀ ମୋ ଦେହ ପଙ୍କେ କରେ ଦାହ କହିବେ କେ ପଠ କହିବ ।
ଋଷିନ୍ଦ୍ର ଔଷଧ ଯେ ଯେନ ତରେ ବାଧା ବହିଛ ମାତ୍ର ଜିଣା ଜୀବ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଚତୁରେ କର ସ୍ମରଣ । ଗୃହେ ହେଲେ ମୋ ସ୍ମରଣ ।
ଚାତୁର ପାପ ଅଙ୍ଗ ବେଗେ ନୋହିଲ ଯୋଗ୍ୟ ଜୀବ ହେବେ ପାଉ କାରଣ ଯେ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଯେ କ ଇତର ବଧୂ ବୈକୁଣ୍ଠ ପୁର ବଧୂ ଶ୍ରୀମୁଖ ଦରଶନେ ।
ଚତୁରୁ ତେଜି ଦୁଃଖ ଲଭ ଅଳେଶ ହଣ ଶ୍ରଦ୍ଧାତ ଶନା ଜଳ ଅନେ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଚକ୍ଷୁ ମୋ ପୁଣ୍ୟ ଜଳ ନାହିଁ । ଚଇ ଦୁଃଅନ୍ତା ସୁଖ ତାହିଁ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଗଲେ ମୋ ଜୀବ ଯୁଗୁଳ ଅବଜିବ ଦୁଃଖ ଏ ନ ଭଜିଲ ଯହୁ ଯେ ।୧୩।

ଚଳୁଛ ଚନ୍ଦ୍ରେ ମୁହିଁ ତାଙ୍କ ଅମୃତେ ସେତ କରନ୍ତେ ନାହିଁ ଏବେ ପର ।
ଚନ୍ଦ୍ରକ ହୋଇ ବଧ କଲ ଅବଧ ପିବି କେଉଁ ଦୋଷକୁ ବେଶ ଧର ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରେମ ଯେତେ । ଚକ୍ରେ କହିବ ତା କେତେ ।
ଚନ୍ଦନ ନ ଯେନଥିଲ ଭଲ ଅଶେଷ ଚନ୍ଦ୍ର ପରିକ ମଣି ଯୁଗ ପରେ ଯେ । ୧୪ ।

ଚତୁରେ ଯେନାଯେନ ବଚନମାନ ଯେନ ଯେନାନ୍ତ ସେ କେତେ ଚନ୍ଦ୍ରାତେ ।
ଚାତକ ମୁଁ ତୁ ଘନ ମୁଁ ମୀନ ତୁ ଜୀବନ ବୋଲି ଯା କହଉଥିଲେ ହେବେ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରା ମୋ ସେ ବଚନ ସ୍ମର । ଚନ୍ଦ୍ର ମୁଁ ଭଲ ସହଚରୀ ।
ଚିତ୍ତ ମୋ ଘନରସେ ଦେଇଥିବେ ଅନ୍ୟେ ଜୀବନ କେହୁ ଥିବେ ଧର ଯେ ।୧୫।

ଚାହିଁ ପଙ୍କ ନୀରଜ ମୁଖ ସଜନ ! ରଜନୀଶ ବୋଲି କର ବିଚାର ।
ଚକୋର ମୋର ମନ ଶୋଷି ଅମୃତ ପାନ କର ନୋହୁଲା ତୋଷକର ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଚପଳେ ହେବାରୁ ବିଯୋଗ । ଚନ୍ଦ୍ରା ଟୁଳିଙ୍କ କରେ ଭୋଗ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସେ ହୋଇ ପାଇ ଉଚିଥିବ ମଳିନ ଛେଚିକର ପଞ୍ଚମ ଯୋଗ ଯେ । ୧୬ ।

ଚଉଁର କର ଚମ୍ପା ମୋ କରେ ଦେଇ କୃପା ଥିବ ବୋଲି ସେ ଧୀରେ କହି ।
ଚାହିଁଲେ ଅପାଙ୍ଗରେ ମୋ ମୁଖକୁ ରଙ୍ଗରେ ଅଳପ ହାସ ପରକାଶି ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଚତୁ ହେବାରୁ ପ୍ରେମଭର । ଚାଣ୍ଡ୍ରେ କହୁ ନ ପାର ଗିର ।
ଚକ୍ଷାରୁ ଅଶ୍ରୁ ଝିଲି ଦେଖାଇ ଦେଲ ଫାଟିଯାଉ ତା ଚନ୍ଦ୍ର ହୃଦ ମୋର ଯେ ।୧୭।

ଚାରୁଭୁଜରେ ମୋତେ ଦୃଢ଼ାଲିଙ୍ଗନ ଅନ୍ତେ ବୋଇଲେ ମନେ ପ୍ରେମ ବହି ।
ଚଳୁଛ ତୁ ଅବଳା ନବନୀତକୋମଳା ଭଲା ପୀଡ଼ାରେ ହେଲୁ ଦୁଃଖୀ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।
ଚତୁ ତୋଷିବାପାଇଁ ଭଣେ । ଚନ୍ଦ୍ର ମୁଁ ବୋଲଇ ବଦନେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକର ଯେ କରେ ପଦ୍ମକୁ ତୋଷ କରେ ଭଙ୍ଗ ତ ତୋଷଦ କିପରି । ୧୮ ।

ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ୱପ୍ନନିଳନେ ମାଜ ରଜି ମୋ ମନେ ଜଳବୁ ମୁଖଚନ୍ଦ୍ର ମୁଁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଣ ମଧ୍ୟ କେବା ମୁଁ ତ ଭଜନ୍ତୁ ଶିଷା ବୋଲି ବଡାଉଁ ବଳ ଭଡ଼ ସେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।

ଚନ୍ଦ୍ରର୍ଦ୍ଧ ମୁଁ ହୋଇଣ ଜାତେ । ବପଳେ ଧର କରେ କର ।
ଚନ୍ଦ୍ରର ବେଶ ତବ ବୋଲି ଭୌଲିଲେ ଧୀର ସ୍ୱମନ ଅନ୍ତ୍ରିତ ଚୋର ବେ ।୧୪।

ଚନ୍ଦ୍ରମ ଇହ ନାହିଁ ପରମ ପ୍ରେମ୍ଭ ସେହ ଭରମ ମନ୍ତ୍ର ମୋର ପଡ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଣ ଦେବିବାର ବାରଣ କେଲ ମୋର ବାରଣ ସେନା ତାର ଛିଳ ସେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ।

ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଚନ୍ଦ୍ର ତାଙ୍କ ସ୍ନେହ । ତବ ଦେଇଛନ୍ତି ମୋର ଦେହ ।
ଚନ୍ଦ୍ରପରେ ଚୂଣ ଚମ୍ପା ଭୁଜଙ୍ଗସ୍ଥ ବନ୍ଧ ପଡ଼ି ଘଡ଼ି କରୁଛ ମୋହ ସେ । ୬୦ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଶ୍ରୀ ଦେବତଶ୍ରୀ ଅଗେ ଭଜୁଁ ଏପର ହା ନାଥ ବୋଲି ଯୋଡ଼ ହଳି ।
ଚନ୍ଦ୍ରିଁ ଦରିଶିବାର ଚେତନା ଉପଚାର ପ୍ରକାର କଲେ ମନେ ହେବି ସେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାନନା ।

ଚେତନା ହେଲ ପଣ୍ଡୁ ଚନ୍ଦ୍ର । ଗୃହୁଁ ଦଶୀମୁଖକୁ ବନ୍ଦ ।
ଚଉ ନ ଚଣ୍ଡ ଜାବ ଦ୍ଦ ପୁଷ ଅରଜିବ ଏବେ ଘନ୍ତ ବେଦନା ସନ୍ଧ ସେ । ୬୧ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ବେ ଛିନ୍ନପଦ୍ମା ପ୍ରବୋଧ କର କନ୍ଧ ବୁଃଖ ପୁଷ ଏ ଦେହ ପଙ୍କ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଦ୍ୱାରା ଦେବର ହେବେହେଁ ତ ବର୍ତ୍ତର ଘୀଣ ଦୃଷ୍ଟି ଘଡେ ସେ ଅଙ୍ଗ ରେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖି ।

ଚନ୍ଦ୍ରର ପ୍ରାଣ ଯେବେ ଅଛି । ଚିରକାଳ ଦୁଃଖ ନ ଥାଇ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଛିଟେମେ ଜଳ ଦହନରେ ଦହନ ବରଷାରେ ତ ନ ଲଭଇ ସ୍ନେ । ୬୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ବିବେକ୍ରେ ବୋଧ ଗୃହୁଁ ଶ୍ରିହୁଁ ଶରୁଧବର୍ମ୍ମେ ନାବଦଚନ୍ଦ୍ର ଦର୍ଶି ।
ଚିତ୍ରଳିରେ ଯେ ଶ୍ୟାମା ମୁଖ ଦର୍ଶେ ସୁଷମା ବଦନ ଭମର ବନାଶି ଦେ ।

ବୃନ୍ଦାବରେ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଲୁନ୍ଦ ମୁଦ୍ର ବନ୍ଧ । ଚକ୍ଷୁ ଚକୋର ଚୋପ ବନ୍ଧ ।
ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱି ଦ୍ରୌପଦୀ ଦୁଃଖ ଭଜୁଁ ବେ ଶ୍ରୀଣି ନ ଶ୍ରୀକ ଶରଦନ ମୂର୍ତ୍ତି ସ୍ନେ । ୬୩ ।

ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ମି ତୋ ନୟନ ଚକୋର ଦୃଶ୍ୟର ଦୂରବାରବଶଗଃମଧି ।
ଚନ୍ଦ୍ରମା ଏ ସମ୍ବାଦ ସାଧକେ ଜଂପ ବୋଧ ନଥ ଦୁଃଖକୁ ନେବେ ଟିଣି ଗୋ ।
ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ।
ଚନ୍ଦ୍ରା ନ ତବ ମନେ ଲେଖ । ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଦ୍ୱାକ୍ଷବର ଦେଖେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଧରେ କହିବ ତୋ ବୃନ୍ଦକୁ ଦଉବ ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର ସିଂହ ଗାଏ ଗୋ ।୨୫।



ତ୍ରୟୋଦଶ ଛାନ୍ଦ ।



ରାଗ—ଚନ୍ଦ୍ରାବର୍ତ୍ତି । ଇତ୍ୟାବଗ ବାଣୀ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀର ଗୁମ୍ଫବିଳାପ ।
ଚନ୍ଦ୍ର କୁମର ଭରେ ବିଳାପ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ବେଦନା — ଭରେ ନିବେଦନା
ସୁବଦନା ମୋ ହୃଦ ଭଳାପ । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୧ ।

- ଚନ୍ଦ୍ରବଦ ପଦ୍ମଦବେ ପଦ୍ମ ।
ଚନ୍ଦ୍ରହ୍ନ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତିଅବ ଭେଦ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକ ବେଣୀଗୁ ଶ୍ୟାମଳ ପ୍ରକାଶ—
ବେଣୀ ତା ଘନାବଳୀ ପଦ୍ମ । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଚଉ ଛନ୍ଦେ ବନ୍ଧନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରା ପଳାଉନ୍ଥିବ ଦନ୍ଧ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ମୋହନର ନୟନ ବେନର
ଭାଳ ବନ୍ଧୁଅବ ନିବନ୍ଧ । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୩ ।

ମଲ୍ଲୁଶୀଳା ମୋ ଶଜ ଶୀତଳ ।
ତତ୍ତ୍ୱେ ଭାବ ଲକ୍ଷଣ ଅଛଇ ।
ଶରୁଥିବ ଧର   ନଖେ ଚବାଧର
ପୀନପୟୋଧର ମୃଗ ଦୋଳ । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୪ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ଲଭଇଥ ।
ଗୃହଁ ଗୃହଁ ଯହୁଁ ହସଇଲ ।
ଚନ୍ଦ୍ରା ପାଦପଦରେ   ବହୁ ଅନଶରେ
ନଶା ବାଧର ନ ପରେ ଜ୍ଞାନ । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୫ ।

ଚେଷ୍ଟୀ ମୋ ଦୋଷ ଦେଖାଉଁ ବନ୍ଧୁ ।
ତତ୍ତ୍ୱେ ଯେନୁ ନ ଥିବ ସ୍ମୃତି ।
ଚଣ୍ଡିଣ୍ଡୁଁ ମରମ-   ପରଶୀ ଚରମ-
ଶୋଭୀ ମୋଠାରେ ପରମପ୍ରେମ । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୬

ଗୃହୁ ନାସିକା ବୃସିକାବର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଅଲଙ୍କୃତେ ଦୃଷ୍ଟ ଭାର ।
ଗ୍ରେଳ ହୃଦବ୍ଧାର   ଭରଇ ବାହାର
ନ ଯେନଇ ଚନ୍ଦନ କର୍ପୂର । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୭ ।

ରଙ୍ଗାପାଟୀ କଟୁ ଉତ୍ତରୀୟ,
ଚକ ଲେଖି ସ୍ମୃତିବାକୁ ହାର ।
ଚୈତ ପିକବାଣୀ   ଦୋଳିଣା ବାଣୀ
କଣ୍ଠଧ୍ୱନି ପ୍ରେମ ବାଣୀ ଭାର । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୮ ।

ଦମ୍ଭାବେଷ୍ଟା ଉନ୍ନବନ୍ଧାନଳା ।
ଗୃହିଁ ମୋ ଉରେ ହେବ ସୁମନା ।
ମୂଳ ତେଜାଞ୍ଚଳ   ଦବାଗ୍ନି ଚଞ୍ଚଳ-
ନେତ୍ରୀ କନକ ଉରଜସ୍ତନା । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୯ ।

ଶଙ୍କା ଥାଇ ଯେବେ ମୋ ମାନସେ ।
ଚୂର୍ଣ୍ଣ କେଇ କାଣ୍ଡି ତାହା ନାଶେ ।
ଦୂରୁ ପରସନ୍ନ   ମୂର୍ତ୍ତି ଦରଶନ
ଦେଇ ଶରମ ନ ଭଗ୍ନେ ଲେଶେ । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୧୦ ।

ଶସ୍ତ୍ରଅସ୍ତ୍ର ଏବେ ମୁଣ୍ଡି ତାହା ।
ଶୂନ୍ୟ ଦୁଃଖ ଦେ କରିବ ଆହା ।
ଭନ୍ତ ଚଞ୍ଚଳତ   ବଳା ରେ ଲଗଣ
ମଧ୍ୟେ ନାହିଁ ମୋ ସ୍ୱଗତ ପାହା । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୧୧ ।

ଚମ୍ପାବଳୀ-ଅଙ୍ଗୁଳୀଶୋଭିତ ।
ଚର ଲପ ନ ଥିଲେ ଲଭ ତ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଅଙ୍କ ଚନ୍ଦ୍ର   ହନ୍ତ ବରଷ ତ
ତଲ ଭସ୍ମତରେ ବକ୍ଷସ୍ତ ତ । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୧୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ହେଉଅଛି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯିବ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସିନ୍ଧୁଗର୍ଭେ ଝାସିବ ।
ଚରଣ ଯାବକ   ଲେଖିବା ପେଦକ
ମୃଗଶାବକନେତ୍ରୀର ହେବ । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୧୩ ।

ଚନ୍ଦ୍ରହାରଗତ ଶ୍ରେଷେ ଭାର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାଣ ହରିବାକୁଁ ମୋର ।
ଚକେ କର ନରେଶ   ପଠାଇ ଅନଙ୍ଗେ
ଭସ କର ନରେଶ ପଞ୍ଚଶର । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୧୪ ।

ଚେତ ଭାପି ପ୍ରତ ଶନ୍ତ ନୋହି ।
ଶତ୍ରେ ମୋହର ବଦନ୍ତା ଚାହିଁ ।
ଚମ୍ପରେ ସ୍ପନ୍ଦଣ-   ବୃନ୍ଦ-ମୃଦନଣ
ମନ୍ଦମ୍ବରଣ ତ ଅଙ୍ଗ ଭଦ । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୧୫ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ମୁଁ ଦାସବତ୍ସଳା ଦାସ ।
ରଖ ସେବା କରିଅଛୁ ପାଶ ।
ଚକ୍ଷୁ ଯତନ ସୁରତ ରତନ
ଦେବ ବରତନ କର ଅଣ । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୧୬ ।

ବୃନ୍ଦ ଫାଳଶୃତ ଭ୍ରବ ଭ୍ରବ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଯାଉ ଥାଉ ମୋର ଦ୍ରବ ।
ଚକ୍ଷୁ ନିଦ୍ରାବେଶ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
ଦେଖେଁ ତାହାର ସୁବେଶ ଛବି । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୧୭ ।

ଚରକାନ୍ତି ଏତ ସୁକୁମାରୀ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ନ ଭିଡ଼ଇଁ ଗାଢ଼ କରି ।
ଚନ୍ଦ୍ରା ମୋ ମଣ୍ଡଳା ମୋ ଦେହ ପଲ୍ଲବ
ମାର ବହ୍ନିଲ ଯା କୋପ କରି । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୧୮ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଯାଇ ତୁ ମୋ ବାନ୍ଧବୀଙ୍କ ।
ଚିତ୍ର ଅଙ୍ଗ ଯେ ହୋଇଛି ବଙ୍କ ।
ଚକ୍ଷୁରେ ନବୀନା ସେ ଏବେ ତୋ ବନା
ବନାଶନେ ବନାଶ ହେବ କି । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୧୯ ।

ଋଷିଅଛି ତୋ ଅଧରାମୃତ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଅନେ ନାହିଁ ତାଙ୍କ ଚିତ୍ତ ।
ଚଳଦାରୁ ବଳ ନାହିଁ ନ ଦୁର୍ବଳ
ଜୀବ ଅଛି କେବଳ ବସ୍ତୁ ତ । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୨୦ ।

ଚୂର ଛ ମାଧବଗାରୁ ଦେଉ ।
ଚଉ ଅପୌଦ୍ରେ ପଳାଯିବ ।
ଚପଳିରେ ଉପ ସନ ପରତାପ
ଉପସନ ପାଣ୍ଡୁ ବଳି ବ୍ୟାଡ଼ି । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୨୧ ।

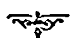
ଚନ୍ଦ୍ର ବନ୍ଧ ମୋତେ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷେ ।
ଶୁଦ୍ଧିଁକୁ ତ କୃଷ୍ଣ ସେହୁ ଲକ୍ଷେ ।
ଶୁକ୍ଳ କଳେବର ତେଜିଲ୍ଲ ପୀବର
ଉଠି ନ ପାରେ ଘବର ଦୁଃଖେ । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୨୨ ।

ଚତୁଁ ତୋ ରସାସ୍ୱାଦ ନ ମୂର୍ଖ ।
ଶୁଣୁଁ ସୁଧା ତାହାକୁ ଅରୁଚ ।
ଶୁଚକ ବରୂପ ଯଥା ପଳରସ
ବନା ଅନ ସ୍ୱରସ ନ ରୁଚ । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୨୩ ।

ଚରାଚର ଗୁରୁ ଦେବଦେବ ।
ଚରଣରେ ଯା ସେବକ ଦେବ ।
ଚନ୍ତ୍ର ତାଙ୍କ ପଦ ନାଶିବ ବିପଦ
ଶ୍ରୀ ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର ସିଂହ ଦେବ । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୨୪ ।



ଚତୁର୍ବିଂଶତି ଛାନ୍ଦ ।



ରାଗ—ପାହାଡ଼ିଆକେଦାର ।

ରେ ପ୍ରିୟ ସୁବିବେ ଶୁଣ ସୁଧୀରେ । ଏ ଛାନ୍ଦ ଚତୁର ଏ ବଧିରେ
ବନ୍ଦ ବୈଦିବପୁର ମଧ୍ୟରେ ହରନନ୍ଦନ ସେ ।
... ଜନ୍ମକଲ ହେବ ସମ୍ଭବ ସେ ଅସମ୍ଭବ
ଯେବେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନାଶି ବରବ ଭବମୋଚନ ସେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଦେଖି ସେ ଯିବେ ସେ ।
ତପଳରେ ଏ କଥା କହିବା ଏବେ ସେ ।
ଚିନ୍ତା ପତ୍ରିଦ ନରେ ବସିଦ ସେ କୃତ୍ତିବାସ ଗଗନକୃଷ୍ଣ
ହୋଇ ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାଦଶା ଶ୍ରଦ୍ଧାକାଲେ ଜବେ ସେ । ୧ ।

ମୁହିଁ ମିଳିଲି ଯଦୁ ପତିର ମଧ୍ୟେ ବୋଲନ୍ତି ଯେ ଜଗତର
ଚରଣ ଯତ୍ନଥାଉଣ ବେଦ୍ଧର ବନ୍ଦନ କରେ ଯେ ।
ଚରଣ କେବେ କମଳଯୋନ ଧୋଇଲେ ଯାର ପାଦପାବନ-
ଜଳକୁ ସେହ ଯେ ଏବେ ମୁଁ ନ ପାଦ ଧୋଇଲେ ଯେ ।
ସୁରଯୁଗରେ କାକସ୍ତ୍ରୀ ବୋଲନ୍ତି ଯେ ।
ତନ୍ତ୍ରି ଭାବ ଛନ୍ଦନ ଯେଣୁ କରନ୍ତି ଯେ ।
ମୁଁ ରସାନର ଅନ୍ତରଗତ ବାଣୀ ଅହବେ ଅନ୍ତରଗତ
ପୂର୍ବ ଚରଣଯାକ ଦ୍ରବଚ ବନ ତୋଷନ୍ତି ଯେ । ୨ ।

ମୁହିଁ ମୂଢନ୍ତି ଭଦ୍ର ଏଣିକ ରଖିଥିଲେ ଯେ ଦୂରେ ଏଣିକ
ଭାଗ୍ୟ ନ ଥିଲେ ପାନ୍ତି ମୁଁ କାହିଁ ତବ ଦର୍ଶନ ଯେ ।
ମୁରୁ ଶରତଚନ୍ଦ୍ର ବରଦ ଛନ୍ଦଇ ମୁଖ ଦେଖି ନାରଦ
କହିଲେ ଅହେ ଅର୍ବିନ୍ଦ ଅର୍ତିନାଶନ ହେ ।
ଚାରୁଅଶ୍ରୁ ଚକ୍ଷେ ଏ ଗିର ଉଚ୍ଚାର ହେ ।
ତର ପ୍ରଭୁପଣକୁ କଲ ପ୍ରଚାର ହେ ।
ତଉଦ ଲୋକଯାକର ଲୋକ ନ ପାନ୍ତି ଚିନ୍ତି ଯାର ଅଲୋକ
ଦେଖିଲି ଆଜ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅନେକ ଥିଲ ମୋହର ହେ । ୩ ।

ତାରୁଛ ତୁମ୍ଭେ କୃପାସାଗର ସ୍ତବନେ ଗୀତି ପ୍ରକାଶ କର
ଅଶେଷ ଯାଦବଙ୍କରେ କୁଟୁମ୍ବ ଗୁଣଗମ୍ଭୀର ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଲେ ଯାର ନ ପାଇ ଅନ୍ତ ଜନକ ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ରେ ଚର୍ଚ୍ଚିତ
ସୁରଗଣଙ୍କ ହରଷଚିତ୍ତ ପଲ୍ଲେ ଯାର ହେ ।
ତତ୍ତ୍ୱ କାମନା କଳ୍ପତରୁ ପ୍ରକାରେ ହେ ।
ମୁରୁ ଦଶ ସ୍ୱପର୍ଣ୍ଣେ ଷଦ୍ଧା ଜାଲରେ ହେ ।
ଚରଣାଶ୍ରିତ ହେଉଁ ଚପଳ ଛାଡ଼ି ଯାଠାରୁ ଧୂମନ ପଳ
ସେବ କୁହନ୍ତି କେତେ ଯେଜ ଦେବାଦ କରେ ଯେ । ୪ ।

ମୁହିଁଲ ଅଜ ସବୁ ଭ୍ରମର ହୋଇଲ ଅନ ଧ୍ୟଦପଦ୍ମ
ଯେମନ୍ତ ଦରପୁର କୁନ୍ଦାର ଦର୍ଶ କନକେ ଯେ ।

ଚରୁଛ ଶାମ୍ବ ନାହିଁ ମାତର ଶୁଣିଲେ ଯହୁଁ ନୃପ ତେଜିଣ
ଦୟ ଅନ୍ତରଗତ ଉତର ଦାତର ସନେ ଯେ ।
ଚୂଡ଼ାମଣି ପହୁଙ୍କ ବରଜ ହୋଇ ଯେ ।
ଶୃଙ୍ଗ ବରଗି ସ୍କନ୍ଧେଠାରେ ଶୋଭାଇ ଯେ ।
ଚଞ୍ଚଳାସ୍ୱାମୀ ଅନ୍ତରଯାମୀ ଜାଣି ଜାଣନ୍ତ ଧ୍ୟାନରେ ତୋଷି
ପୁଚ୍ଛିଲେ ମୂନ ଚରଣେ ନମି ଅଛ କେଉଁ ଠାବ ଯେ । ୫ ।

ଶୃଙ୍ଗଦାପରେ ବଦନ୍ତ ଯତ ହସ୍ତିନା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନୃପତି
ତନୟା ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ସ୍ୱୟମ୍ବରରୁ ସେ ଯତ ଯେ ।
ଚରଣ ବଜ୍ର ପ୍ରବାଳ ତାର ତନୁ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଦଶେ ରୁଚିର
ଜଷ୍ଟ୍ର କୁରୁବନ୍ଦ ଅଧର ମୌକ୍ତିକ ଦନ୍ତ ଯେ ।
ଶୃଙ୍ଗଦାସ ସ୍ୱୀରରେ ବଣଇ ଶୋଭା ଯେ ।
ଚକୁର ତା ମର୍କତ ଅଟଇ ସତ୍ୟ ଯେ ।
ଏହି ଅମୂଲ୍ୟ ପଦାର୍ଥ ପାଇ ସୁରସପୁଟେ ଯତ୍ନେ ରଖାଇ
ପ୍ରଭୁ ତା ଶାମ୍ବ ଅଣୁ ଶୈର୍ଯ୍ୟେ ପଡ଼ିଲା ଧର୍ମ ଯେ । ୬ ।

ଚରଣେ ତାର ଦେଇ ନିଗଡ଼ ଧରି ମାଇଲେ ଅନେକ ମାଡ଼
ଅଛ ସେ ଘର ଭିତରେ ବଡ଼ ଦୁଃଖିତ ହୋଇ ଯେ ।
ସ୍ୱହିଁ ମୁଁ ହୋଇ ବ୍ୟାକୁଳ ଅତି ଜଣ ଅଇଲ ହେ ଯଦୁପତି
ଯେତେ ତାହାକୁ ଅଣ ଘଟିବ ସେ ସ୍ୱରେ ଯାଉ ଯେ ।
ଚଳଗଲେ ଏମନ୍ତ ବଚ ସେ ଋଷି ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଚକ୍ଷୁରେ କୃଷ୍ଣ କୋପ ପ୍ରକାଶି ଯେ ।
ସ୍ୱହିଁଣ ସଙ୍କର୍ଷଣକୁ ବହ ଯାଦବ ସୈନ୍ୟ ସଜାଅ ତୂର୍ଣ୍ଣ
ଯିବ କୁରୁଙ୍କ ରଖିବ ନାହିଁ ଅପିବ ନାଶି ଯେ । ୭ ।

ଚପଳେ ଉଗ୍ରସେନ ରାଜନ ସାଜିଲୁ ଚତୁରଙ୍ଗ ବଳ
ଯିବାକୁ ଯହୁଁ ଯଦୁନନ୍ଦନ ହେଲେ ବାହାର ଯେ ।
ସ୍ୱହିଁଣ ହଳୀ ମାନସେ ଭଳ ଗୋବିନ୍ଦ ପାଖେ ବସିଲା ହିତ
ବୋଇଲେ ନ ଯା ରେ ବନମାଳ ମୋ ବୋଲ କର ଯେ ।

ଯେହ୍ନି ବନ୍ଧୁ ବନ୍ଧୁରେ ସନ୍ତୋଷ ହେଲେ ଯେ ।
ଚିରକାଳ ଏ ପ୍ରୀତି ନ ଛଡ଼େ ରହିବେ ଯେ ।
ଯେମ୍ନେ ଜ କ୍ଷୀର ନୀର ଅଭେଦ   ପୀରତି ଅଣୁ ଯୋଗରେ ହେବ
ତେମନ୍ତ ଦୁଇ ବନ୍ଧୁରେ ବାନ୍ଧ ଜନ୍ମ ମିଶିଲେ ଯେ । ୮ ।

ତେଣୁ ଯୋଗାଇଲେ ମୁଁ ସିନା,   ଉଭୟ କୁଳ ପ୍ରୀତି ରଖିବ
ପୁଣ ସଙ୍ଗତେ ବଧୂ ଅଣିବା ଶଙ୍କା କରିବ ଯେ ।
ଏହି ଶୁଣି ସନମତ କୃଷ୍ଣର   ବାହାର ହେଲେ ହଳୀ ସତ୍ୱର
ସଙ୍ଗତେ ସେନ ମନ୍ତ୍ରିଜନର ହରଷ ହୋଇ ଯେ ।
ଚଢ଼ି ବାହିନୀ ସଙ୍ଗେ ନିଜ ରଥରେ ଯେ ।
ରଡ଼ି ପ୍ରବେଶ ହେଲେ କୁରୁ ନଗରେ ଯେ ।
ଏହି କହିଲେ ପ୍ରତିହାରକୁ   ଜଣାଅ ତୁମ୍ଭ ନୃପବରକୁ
ବିଜୟ ହଳଧର ପୁରକୁ ଉଶ୍ବା ବୁଝରେ ଯେ । ୯ ।

ଚଳ ହେ ନୃପେ କହ ସତ୍ୱର   ଆସିଅଛନ୍ତି ଯେ ହଳଧର
ଶୁଣି ନୃପତି ବୋଲେ କେଦାର ନ ପାଇ ଶ୍ରବ ଯେ ।
ଚଳେଲ ଯାଇ ଅସ ସତ୍ୱର   କେଉଁ ଦେଶର କି କାର୍ଯ୍ୟ ଧର
ଅସିଛୁ ତବ ବାକୁ ଗୁହାରି ବୋଲି ସେ ଜବ ଯେ ।
ଦୂତା ଫଣୀନ୍ଦ୍ର ଯାଇ ତାଙ୍କୁ ସତ୍ୱର ଯେ ।
ଚଳାଇଲା ସତ୍ୱେ କହ ସେ ଦ୍ୱାରୀ ଯେ ।
ଯେଣ୍ଡି କି କାର୍ଯ୍ୟ କେ ତୁମ୍ଭେ କହ   ସ୍ୱବା ଅଜ୍ଞାରେ ଏଠାରେ ରହ
ଶୁଣି ସେ ବଳଦେବ ଦୁଃସହ କୋପକୁ ଧର ଯେ । ୧୦ ।

ତିଗ୍ମଣ କାର୍ଯ୍ୟ ମନରେ ଶାନ୍ତ   ହୋଇ ବୋଇଲେ ରେବତୀପତି
କହ ଏ ବାଣୀ ଯାଇ ଦୁଷ୍ଟ ନୃପ ଅଗ୍ରତେ ଯେ ।
ତହୁଁ ତାଠାରେ କୃପା ଅମ୍ଭର   ଥିବାରୁ ପିତା ବନ୍ଧୁ ବେହାର
ବାନ୍ଧି ରଖିଲୁ ଅମ୍ଭ କୁମାର ସ୍ୱହସ୍ତେ ଏବେ ଯେ ।
ଚିରକାଳ ଉଭୟ ପୀରତି ଥାଉ ଯେ ।
ଏବେ ଅମ୍ଭର ପୁତ୍ରବଧୂକୁ ଦେଉ ଯେ ।

ତଜ୍ଜ ସେ ବସ୍ତୁଁ ଯୌବନବନ୍ତ ଅଳ୍ପ ପ୍ରତାପେ ଦେଖାଇ ଯେତେ
ବୋଲେ ତାହାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଲାଜ ନାହିଁ କି ଅଛି ସେ । ୧୧ ।

ତନ୍ତ୍ର ତାରକା ଉଦିତ ସବେ ଜ୍ୟୋତିଷଗଣ ଜ୍ୟୋତି ଦେଖାନ୍ତେ
ହୁଏ ତ ତାଙ୍କ ପ୍ରଭା ଝଟକଇ ଉଣା ଜେବେବେହେଁ ସେ ।
ତଲ୍ଲ ଜେ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ଖ୍ୟାତ କହୁ ହୋଇଲେ ନାନା ପ୍ରଶଂସା
ହୁଅଇ ସିନା ସେ ଲୋକହସା ବଢ଼ି ତ ନୋହେ ସେ ।
ତତ୍ତ୍ୱ ସ୍ଥଳେ ତା ସିନା ଜନ୍ମୁ ଅମ୍ବର ସେ ।
ଚର୍ମପାଦୁକା ଜେହ୍ନ ଧରନ୍ତି ଶିରେ ସେ ।
ତନ୍ତ୍ର ତା ରୂପ କାର ମାନସେ ଯେହ୍ନ ପାଷାଣ ରୂପ ପ୍ରକାଶେ
ମାନଇ ଦେବ ନ ମାନଇ ସେ ଅଟେ ପ୍ରସ୍ତର ସେ । ୧୨ ।

ତତ୍ତ୍ୱରେ ତାର ନ ବସ୍ତୁରଇ ଅମ୍ବ ଦେବାର ବନ୍ଧୁଛି ପାଇ
' ବଢ଼ ବୋଲାଇ ଗର୍ବ କହଇ ବେ ସନ୍ତୁ ଏହା ସେ ।
ତଡ଼ିତ୍ ଧର ପିଅଇଁ କ୍ଷୀର ବୃଷ ବଢ଼ଇ ସେହୁ ପ୍ରକାର
ଦୋଷ ଅମ୍ବର ହୋଇଲି ଅପାର ସନ୍ଥିଲି ଯାହା ସେ ।
ତଳ ରୁ ଯାଇ କହ ତାର ଅଗ୍ରତ ସେ ।
ତ୍ରୈଣ୍ଡେ ପକାଉ ଥାଉଁ ଆଉଁ ମହତ ସେ ।
ତନ୍ତ୍ରାରେ ଭଲ ଭୁଞ୍ଜାଇ ଯେତେ କହୁ ନ ପାର ସ୍ୱାହା ଅନ୍ତତେ
ବନ୍ଧୁ ସମସ୍ତ ସ୍ୱମନ୍କୁ ତତ୍ତ୍ୱେ ବୋପକ୍ଲ୍ୟ ଲଭ ସେ । ୧୩ ।

ତନ୍ତ୍ରନ୍ତ୍ର ଯେତ୍କ ସ୍ଥାନେ ଅଶ୍ୱାସି ତା ମୂର୍ତ୍ତେ ବୃନ୍ଦ ଦଏ ଉରସି
ଏବେ ଏ କଥା ହୋଇଲା ଅସି ସେହୁ ପ୍ରକାର ସେ ।
ତୂନ ଅଙ୍କୁର ଯେମନ୍ତ ଘର ନ ଭୁଞ୍ଜେ ନ କରଇ ଆହାର
ତଥା ଲୁବ୍ଧଙ୍କୁ ହେଲ ମୋ ଗିର ଭେଜି ଅବର ସେ ।
ତରଣରେ ଯାହାର ଶଙ୍କର ବନ୍ଦେ ସେ ।
ଚର୍ମପାଦୁକା ବୋଲି ତାହାଙ୍କୁ ନନ୍ଦେ ସେ ।
ତଣ୍ଟକା ଯାର ସେବଇ ପଦ ଯେ ଦେଉଅଛନ୍ତି ଧନ ସମ୍ପଦ
ତାଙ୍କୁ ଏ ମୂଢ଼ ଅମ୍ଭେ ସମ୍ଭବ ଦେଇଛୁଁ ବଦେ ସେ । ୧୪ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଅମୃତମୟ ଶରୀର କୁମୁଦବନ୍ଧୁ ବୋଲି ପ୍ରକାଶ
ଯାହ ବୋଲନ୍ତି ସେ କୁମୁଦର ଅଧିକାରୁ ହାସ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରବଦନୀର ପାଦ ଠାକୁର ଯେ ପ୍ରବନ୍ଧରଚନ୍ଦ୍ୟ ଭାଙ୍କର
ବନ୍ଧୁ ବୋଲନ୍ତି ପିତା ପାମର ଥିଲେ ତ ଯୋଗ ଯେ ।
ଗୃହେଁ ଗୃହେଁ ନ ଜାଣେ ରୂପ ଅମ୍ବର ଯେ ।
ଚୋରି ପାରନ୍ତ ତାହୁଁ ଉନ୍ନକୁମାର ଯେ ।
ଚୋରିଲୁଁ ଗୁରୁ ଲଘୁ ସଙ୍ଗରେ କୃଷ୍ଣ ଶବଦ ଗଣାକୁମରେ
ଶଲ୍ୟ ପେ ସତ ପଶୁ ବଧରେ ତାହୁଁ ବଗୃର ଯେ । ୧୫ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଜନ୍ମର କାଳେ ବାତୁଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ଅଃଇ ତାର ମାତୁଳ
ସୂର୍ଯ୍ୟପୁଅ ଯେ ହେବ ପେଶଳ ଭାଉଁ ତା ବୁଦ୍ଧି ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରିଲେ ରୂପ ଦର୍ପଣ ହୋଇ ତାହାକୁ ଅନୁସରଣ ଥାଇ
ଦଗଦଉ ଯେ ତାକୁ ଢ଼ିପାଇ ଲେଖିବା ସୁଧୀ ଯେ ।
ଚଦ୍ରେ କେହୁ ତ ଦେଲେ ନାହିଁ ବିବେକ ଯେ ।
ଗୃଣ୍ଡ୍ରେ ମାହିବ ଅଙ୍କ ନ ଥୋଇ ଏକ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ବମ ଢୋପଚନମ ପ୍ରକାଶି ତମଗୁଣ ତମ
ଦଗିଲେ ସ୍ତମ୍ଭ ଣ୍ଡ ପବା ଯମ ଢୋଟିଏ ଏକ ଯେ । ୧୬ ।

ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ଅଗ୍ନି ତ ଜଳ ଯଣଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି ଦେବାକୁ ଢାଳ
ଚଳି ଦୂବନ୍ଧୀ ତ ଧୂମ ବଳୀ ଗୃହିଁ ପ୍ରକାଶେ ଯେ ।
ଚଳ ଦମାଉଁ ମୂଷ କୁଣ୍ଡଳ ନାନା ମଣିରେ ସେ ତ ସୁଢ଼ଳ
ଦ୍ୱାଦଶ ଚଣ୍ଡଵର ମଣ୍ଡଳ ଏକତ୍ର ଲ ସେ ଯେ ।
ଚଟଳ ଧାପ ତ ଅଦ୍ୱାଶବତାପ ଯେ ।
ଚପଳରେ ପୂହଲ୍ଲ ଯେ ଦଶ ଦଶ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ଉଦଳରେ ଉଦଳ ପ୍ରକଟ ଝଟ ଝଟ ଦଃଦ୍ଧଳ
ତ ପେ ପମର୍ଦ୍ଧ ପଳଂଗର୍ଜନ କରେ ପ୍ରକାଶ ପେ । ୧୭ ।

ଚଣ୍ଡଦରେ ପେ ଅଙ୍ଗି ଜଣ ବୋଇଲେ କୃଷ୍ଣ ଗୌରବେ ଧର୍ମ
କୁମ୍ଭକ୍ଷ ମାର ରଖିବ ଯଣ ମହାମଣ୍ଡଳେ ଯେ ।

ଚହୁଂଣ ବ୍ୟାଘ୍ର ଘଂଘକପଲେ   ପଳାନ୍ତି ଯଥା ପ୍ରାଣ ବ୍ୟାକୁଳେ
ହେମନ୍ତ ପଳାଇଲେ ସବନେ ଯେତେକ ଥିଲେ ଯେ ।
ଚହୁଂ ଚହୁଂ ସେ ଝଷ ଲଙ୍ଗନେ ଭାଡ଼ି ଯେ ।
ଜନ୍ମୁ ଫଳକ ମାଝେ ସ୍ୱର ଉପାଡ଼ି ଯେ ।
ଚହ୍ନାନ୍ତି ଅକାଶରେ ସ୍ୱମନେ   ସେ ନଗ୍ରପୀଷ୍ମ ଯେ ଦଳମୂନେ
କୋଳଦଶନେ ଘନ ଗ୍ଳନେ ମୂର୍ଚ୍ଛା କ ପଡ଼ି ଯେ । ୧୮ ।

ଚହ୍ନିଲେ ଯହୁଁ ସେ ପୌରଜନେ   ରହୁଅଛନ୍ତି ହକାରେ ଶୂନ୍ୟେ
ଛଡ଼ୁଁ ପଡ଼ବେ ଅଧୋଭୁବନେ ଭ୍ରବ ବ୍ୟାକୁଳେ ଯେ ।
ଚହନ ଶୁଭ୍ରଅଶ୍ରୁ ବହୁନ   କେ ବୋଲେ ତାତ କେ ବୋଲେ ମାତ
କେ ବୋଲେ ଭ୍ରାତ କେ ବୋଲେ ସୁତ ଅପ ତପ୍ରନେ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଧରଭ୍ରାତୃ କହ ବଦନ ଯେ ।
ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତି କରୁଛନ୍ତି କ୍ରନ୍ଦନ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ କା ମାତ କାଳି ମୋ ସୁତ   ବଦେଶୁଁ ଅସି ନ ଥିଲେ ସତ
କାହିଁ ଥାଆନ୍ତା ହେଲା ତ ହତ୍ୟା ମୋ କର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନ ଯେ । ୧୯ ।

ଚକ୍ଷୁର ମାର ବର କାହାର   କହେ କେ ନାଗ ପଣ୍ଡିତ ତାର
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଚହୁଁ ମନେ ମୋହର ଅନ୍ତ୍ର ଗଲେ ଯେ ।
ଚଳ ଯାଅନ୍ତେ ବିଦେଶ କାଳି   ମୁଁ ମୂଢ଼ୀ ବାର ଯାଇ ନ ଦେଲି
ଥିଲେ ଜୀବନେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ମିଳିଥାନ୍ତା ସୁବେଶ ଯେ ।
ଚିନ୍ତି କହିହୁମୁଖ ବୋଲେ ସେ ପୁଂସ ଯେ ।
ଚହୁଁ ତୋ ମୁଖ ଯେବେ ହୁଅନ୍ତି ନାଶ ଯେ ।
ଚିତ୍ରୁଥାଇ ମୁଁ ଦବାସ୍ୱପ୍ନରେ   ତୋ ପଦ ଦେବାପାଇଁ ନିଜରେ
ଏବେ ଭଲବକାଳ ଖଣ୍ଡିରେ ପୂରନ୍ତା ଆଶ ଯେ । ୨୦ ।

ଚହୁଁ ଲେକ ତହୁଁ ସ୍ୱମୁଖ ମୁଖ   ବୋବାଇ ଲଭ୍ୟ ଅନେକ ଦୁଃଖ
ଭେଷ୍ଟୀଣ ଥିଲା ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଅନ ଘରଣ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଅନ୍ତର ଝରେ କାତର   କାଲି ହୁଅନ୍ତା ମୋ ଦୁବାସର
ନ ଚହ୍ନି ପ୍ରିୟା ଅଧରାମୃତ ଗଲ୍ଲ ତ ପ୍ରାଣ ଯେ ।

ଶୃତ ସଙ୍ଗୀତ କେତେ ଶୁଣେ ଏ ଭାଷ ଯେ ।
ତୈଳଙ୍ଗଦେଶେ ଚଦେଶେ ବର୍ତ୍ତିଲେ ଗୁଣ ଯେ ।
ଚନ୍ତ୍ର ସେ ଯନ ଚିନ୍ତା କରବେ   ମୋ ଗୁଣ କି ତା ଅଗେ କହିବେ
ଶୁଣି ସେ ବୋଲେ ଓଟିକରବେ ଅନ୍ତ୍ର ଧ୍ୟାନ ଯେ । ୨୧ ।

ଚନ୍ଦ୍ରକଳାବେଣୀ କେ ନାଗ ରୂପି—   ଥିଲା କାନ୍ତକୁ ବାଣୀ ନ ଲକ୍ଷି
ଶୁଣ୍ଡ ଏ ଗୋଲ ଉଦ୍ଧୃତେ ଅପି ଭଲ ଧଇଲା ଯେ ।
ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ କେ ନାଗ ଏହି   ଲୋଚଉ ପୁଚ୍ଛ ଅଛି ମୋ କାହିଁ
କେ ପୁରୁଷ୍ଟେ କାନ୍ତକୁ ଗୃହି ଏତେ କହିଲା ଯେ ।
ବୃଥାରେ ପଳାଇ ତୁମ୍ଭେ ଥାଅ ତ କାହିଁ ଯେ ।
ଚନ୍ତ୍ର ଜୀବନେ ଥିଲେ ସବୁ ମିଳଇ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ତାହାର ଏରୂପେ କହ   ସମସ୍ତେ ରକ୍ଷ ଧର୍ମ ଉଛାହ
ଦଣ୍ଡା ବନ୍ଧୁତ ସ୍ୱଚାକୁ କହ କହିବେ ତହିଁ ଯେ । ୨୨ ।

ଗୃହିଣୀ ଜନ୍ମ ଦ୍ରୋଣାଦ ସଙ୍ଗ   ତନ୍ତ୍ରରୁ ଗଙ୍ଗ ହୋଇଲା ଶଙ୍କ
ଶଗୃହ ଯାଇ କହିବେ ସାର୍ବଭୌମ ଅଗରେ ଯେ ।
ଷ୍ଟଭ ଯୌବନୀ ତରଣେ ବଦ   ଶୁଣିବେ ତାଙ୍କ ମାନସ ମୋଦ
କହିବା କୃପା କରିବେ ଶଦକ୍ଷା ତା ଅମୃରେ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର-ଭକ୍ତିଭବେ ସେ ତୋଷ ହୁଅନ୍ତ୍ର ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେ ଗଙ୍ଗ ବହିଲେ ନାଗ କରନ୍ତ ଯେ ।
ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ତା ଶୁଣି ହରଷେ   ମନ୍ତ୍ରି ସଙ୍ଗରେ ଶ୍ରବନ୍ନ ପାଶେ
ଚରଣତଳେ ପଡ଼ ରଙ୍ଗେ ଭରଇ ନୃତ୍ୟ ଯେ । ୨୩ ।

ଚରଣତଳେ ତୁମ୍ଭ ଶରଣ   ଅହେ ପ୍ରସନ୍ନ ପତିତ୍ତହରଣ
ଅଖିଳ ଜଗତର କାରଣ ସର୍ବୂଲୁଷ ହେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର କର୍ପୂର ଦର ଶ୍ରୀର   କାଡ ଗୋକ୍ଷୀର ଜିଣେ ଶରୀର
ଜଳ ଅମର ସେଜ ସୁନ୍ଦର ଯା କହୀଚନ୍ଦ ଯେ ।
ତନ୍ତ୍ର ହ୍ରିତ ତାଦମ୍ବପାନରେ ଯେ ।
ମୃଦୁ ଧରଇ କୋକନଦ ପ୍ରକାରେ ଯେ ।

ପଳକ ହୋଇ ଅଳୀ ଅଞ୍ଜଳୀ ବଳନ୍ତ ମୁଗଧଙ୍କେ ନିଳ
ଦରଜ ଝୁରି ଦଣ୍ଡାର ବନ ବ ଶୋଭ ପଟେ ଯେ । ୬୫ ।

ତାଂ ଅନେକ ବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭାର ନଃ ଷଣରେ ଦରଭ ନାଶ
ଶର୍ଷ ସଞ୍ଚନା ସେଥି ପଦ୍ମଣ ଅଟେ ଯାହାର ଯେ ।
ତନୁ ନିମେଷ ମାତ୍ରେ ସଂସାର ଯାର ବିନାଶ ଥିବକୁ ଥର
ମନ୍ମଥବାଦ ଭଦ ଗୋଚର ନ ପାରେ ହର ଯେ ।
ତର୍ହିଁ କରୁଣା ଗୁଣ ନୋହେ ତୁମ୍ଭର ଯେ ।
ଦାନ୍ତା କରନ୍ତେ ଅର୍ଦ୍ଧ ଅରଣ୍ଠ ହର ଯେ ।
ଗୃହୁ ଯା କଟେଷ୍ ହଳ ମୂଷଳ ଭର ସେମାନଙ୍କର କୁଶଳ
ଚରଣ କମଳରେ ଦ୍ରବଳ ତତ୍ତ୍ୱ ଯାହାର ଯେ । ୬୬ ।

ଦେଖ ନ ଜାଣି ମୁଁ ଅପରାଧୀ ଭକ୍ତିଁ ତୁମ୍ଭେ କ୍ଷମା ଜଳଧି
ଜାଂମ ଜଗତେ ହୋଇ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ଯେଣୁ ପ୍ରଭୁର ଯେ ।
ଚିନ୍ତା ଏ ଦେନ ନାହିଁ ମୋ ମନେ ମୁଁ ତ ଜଗତ ଭିତରେ ଜଣେ
କ୍ଷମା ମୋଠାରେ ନୋହିଲେ ମଣେ ନିନ୍ଦା ତୁମ୍ଭର ଯେ ।
ଚରଣରେ ପଡ଼ ସେ ଏତକ କହୁ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ନିତ୍ରେ ସ୍ୱଦମ୍ଭା ମୂର୍ଚ୍ଛଳୀ ବହୁ ଯେ ।
ଚପଳେ ଟଳ ସ୍ଥାନେ ସେ ପୁର ଥୋଇ ହୋଇଲେ ଅଣ କୁମାର
ଶୁଣି ସମସ୍ତେ ହରଷଭର ହୋଇଲେ ତହିଁ ଯେ । ୬୭ ।

ନିବେଶ ଅଡ଼ି କମି ସ୍ୱମର ସମର୍ପି ଅଣି ଦେଇ କୁମାର
ଭୂଷଣ ବଳେ ବଦ୍ଧ ସମ୍ଭାର ରଖି ପାଦରେ ଯେ ।
ନିର ବର୍ତ୍ତି କୁଶସ୍ଥଳୀକୁ ହଳୀ ଅଣାଇ ବନମାଳକ
ବୋଇଲେ ଶାମ୍ବ ବନ୍ଧୁ କାଳକ ଦେବ ବଧରେ ଯେ ।
ଏତ୍ତୁ ହରଷ ଚଳେ ଶୁଣି ମାଧବ ଯେ ।
ଗୃହୁ କୌରବପୁର ମଣ୍ଡି ଉତ୍ସବ ଯେ ।
ନନ୍ଦନ ଧାନ ଝିନ୍ଦ ବସନ ଜଣମାନଙ୍କୁ ବଳେ ପ୍ରଦାନ
ବାଦ୍ୟ ବାଦନ ବନ୍ଧର ଘନ ଚଉ ଦମ୍ଭ ଯେ । ୬୮ ।

ଦେବବେଶ୍ୟାଙ୍କ ଗୀତ ଗାୟନେ ବୀଣା ବାଜେ ତ ନନା ବାଦନେ
ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ସମସ୍ତ ଜନେ ହୋନ୍ତେ କାତର ଯେ ।
ଦେଉ ତବକ ନୃତ୍ୟ ପବନ ହୃଷ ଦଣ୍ଡରେ ଭେରୁ ପନ୍ଦ
ଧନ୍ୟ ସେ ଗୁଣା ସେମାଲୀ ବ୍ୟାଘ୍ର ମଧୁର ସ୍ୱର ଯେ ।
ଚଉମେତଳ କରୁଛନ୍ତି ନର୍ତ୍ତନ ଯେ ।
ସୃଷ୍ଟି ନର୍ତ୍ତକଚନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ଜନ ଯେ ।
ଗୃରୁ ସ୍ୱନାଳ ଚେଳ ବଉାନ ପ୍ରତାଶିତ୍ର ବ ନୂତନ ପନ
ମର୍ଦ୍ଦଳ ସ୍ୱନ ଶୁ ଘନ ଘନ ହେବେ ଗର୍ଜ୍ଜନ ଯେ । ୬୮ ।

ଗୃରୁ ଦଶଇ ଛାୟାମଣ୍ଡପ ଯେମନ୍ତ ରୂପା ସୁବର୍ଣ୍ଣ ରୂପ
ଗୃହିଁବା ମାତ୍ରେ ହୋଇ ଲେକ୍ଷପ ଭୁଲିବେ ଜନେ ଯେ ।
ଦ୍ୱାରକୁ ଧରି ଦଶେ ଶୋଭନ ମଣ୍ଡନେ ମୋତି ଝରୁ ସ୍ୱପନ
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଯର ବାସେ ସେ ପେଳ ଜଡ଼େ ନୟନେ ଯେ ।
ଚୂଡ଼ା କରିବା ପାଇଁ ଗୃମର ବାଳ ଯେ ।
ଗୃହେଁ ଉମ୍ଭର ଜ ସେ କୁସୁମମାଳ ଯେ ।
ତକତୋରଣ ଅଳକାପନ୍ତି ଗୃହିଁଲେ ବଶ ନୋହେ କା ମତି
ନୁକୁରାମାଳା ଧରି ଟେସ୍ ଅଛି ଦ୍ୱାରେ ମଙ୍ଗଳ ଯେ । ୬୯ ।

ତରଚ ପବି ବହି ମଙ୍ଗଳ ଭୂତଙ୍କୁ ବସ୍ତ୍ରେ ହୋଇଲେ ମେଳ
ଗନ୍ଧପଣାଦ ବଧି ସଞ୍ଜନ ଚର୍ଣ୍ଣ ଧାଇଲେ ଯେ ।
ଦଶ୍ରୋର କୁଳାଗ୍ରରମାନଙ୍କୁ ବେଦଜ୍ଞ କୁଳର ସେ ବଧାନ୍ଙ୍କୁ
ବର ପୂଜିଣ ବନଗଣନଙ୍କୁ କର୍ମାଙ୍ଗ୍ମିଲେ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରରେଖୁଣୀ ଅଦ ଲକ୍ଷରେ ବଢ଼ି ଯେ ।
ମୃତ୍ୟୁ କରେ କୌତୁକବନ୍ଧନ ବନ୍ଧ ଯେ ।
ଚନ୍ଦନ ପ୍ରଲେ କରୁଁ ବବଣ ଅଶିଲେ ବର ବେଶ କରଣ
ରଥ ପଦାର ଅଣି ବାହ୍ମଣ ଗହଳେ ବାନ୍ଧି ଯେ । ୭୦ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଚନ୍ଦ୍ରଟ ବର ଗନ୍ଧସ ଗନ୍ଧପ୍ରବର ଲ୍ୱଣତନ୍ତ୍ରୀ
ଚ୍ଛଳ ସେ ଅଙ୍ଗେ ସେ ବଖ୍ୟ ପାର ବସି ବେଷ୍ଟେ ଯେ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ମୁକୁଟ ଗଣରେ ତହିଁ   ଅଗ୍ନିବର୍ଷ୍ୟ ମହାବାହାଙ୍କୁ ବନ୍ଦି
କୁଳଗୋଷ୍ଠୀଙ୍କୁ ଉଛାହ ତହିଁ ବେଦବାଦ୍ୟରେ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ପଦ୍ମଯୋନି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଯେ ।
ଶୁଭ କରିବାହାନ୍ତେ କୁଶବନ୍ଧନରେ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଯା ଅମୃତ କନ୍ଦରେ ତାଳ   ଦେଲେ ସେ କଣ୍ଠେ ହାର କି ଫୁଲ
ତେବେ ଜୀବନମାନ ସମ୍ଭାଳି ନ ପାରିବାରେ ଯେ । ୭୦ ।

ଚନ୍ଦ୍ରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପଣକୁ ଧରି   ତହିଁରେ ଏକ ଦ୍ୱିଜକୁମାର
ଯୌତୁକ ଧନ ପାରଣା କରି ନାନା ପ୍ରକାରେ ଯେ ।
ଚପଳେ ସେହୁଁ ହସ୍ତବନ୍ଧନ   ପାଇଲା ଲକ୍ଷ ଧାତୁବସନ
ଜଗାନ ରତ୍ନ ଭୂଷଣମାନ ଧରିଲା କରେ ଯେ ।
ଚଉଁ ଲଜ୍ଜା ବନ୍ଧନ କରିଣ ତହିଁ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଭୂମିରେ ଲାଜ-ହୋମ କରାଇ ଯେ ।
ଚରଣ ଛୁଇଁ କର କନ୍ୟାର   ଚତୁରେ ଗ୍ରନ୍ଥି କଲେ ବସ୍ତ୍ରର
ନିର୍ଯ୍ୟମ କଲା ଗଛ ସଂସାର ମଧ୍ୟେ ମୋ ତୁଚ୍ଛ ଯେ । ୭୧ ।

ଚିତ୍ତସ୍ୱହାସୀ କେ ପରିହାସୀ   ଦ୍ୟୂତ ଖେଳାନ୍ତେ ଏ ବାଣୀ ଭାଷି
ଅବଳା ବୋଲି ଥିଲ ଭରସି ବୁଝିଲଣିକି ଯେ ।
ଚତୁର ଅଳୀ କେ ପୁଣ ବୋଲି   କରେ ଇନ୍ଧନ ବେଦନ ଅଳି
ବନ୍ଧନ ପଦ୍ମେ ତା ମେଦ୍ଧ ପାଲ ଦ୍ରୁଏ ନାହିଁ ତ ତେହ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ପାଦରେ ପଦକ୍ରାସି କରାଇ ଯେ ।
ତରୁ ତୋଷ ସମସ୍ତେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପାଇ ଯେ ।
ଚଣ୍ଡାଂଶୁ ଅସ୍ତ ହେଉଁ ରଜନୀ   କେଳିଦେବନ ମଣ୍ଡି ସଜନୀ
ଶାମ୍ବର ପାଶେ ନୃପନନ୍ଦିନୀ ଦେଇ ଦେଇ ଯେ ।

ସୁଧୁଁ ଏକାନ୍ତେ କାନ୍ତ କାନ୍ତାକୁ   ମାନସ ଦୂର କର ଶାନ୍ତାକୁ
ନେଇ କୋଳରେ ବସାଇ ତାକୁ ବୋଧ ସୂତ୍ରରେ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ସ୍ୱରମେ ମାନ   ଛାପିଲା ମଣି ହେଲା ଦ୍ରୁତ
ପଞ୍ଚଙ୍କୁ ଗଢ ଗଲେ ଦମ୍ପତି ସେଠା ସ୍ନାନରେ ଯେ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ବର୍ତ୍ତିକୁ ଧର୍ମ ମାର୍ଗ ମେଲାଣି ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର କହି ସେ ବନ୍ଧୁବେଶର ବାଣୀ ଯେ ।
ଚଳାଇ ଦେଲେ ଯୌତୁକ ଯେତେ । ବରଗେ କହ ନୂତନ ଭେଟେ
ସମର୍ପି ଦେଇ ହଳ-ଅଗ୍ରରେ ସୁଧାକୁ ଅଣି ଯେ । ୩୪ ।

ଚଢ଼ି ସ୍ୟନ୍ଦନ ପୌରନନ୍ଦନ ସଙ୍ଗରେ ସେ କାଳିନ୍ଦୀବେଦନ
ଅନନ୍ଦମନେ କଲେ ଗମନ ଯେନ୍ନ ସଇନ ଯେ ।
ସ୍ୱର ଦନରେ ଦ୍ୱାରବଧରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ବାଡିବନ୍ଧରେ
ପୂରାଇ ପୁରମାର୍ଗ ଛିଡରେ ରହିଲେ ଜନ ଯେ ।
ସ୍ୱଶ୍ରୁ ମୁରାର ଆସି ପାଶ୍ଚୋଟି ନେଲେ ଯେ ।
ସ୍ନୁଷା ବର ବଧୂକୁ ପାଶେ ରଖିଲେ ଯେ ।
ଚତୁରଶୋଣ୍ଡୀ ପ୍ରେମରେ ପୁଂସ— ରଙ୍ଗେ ହୋଇ ଜ୍ଞାତାନ୍ତ ବଣ
ରହିଲ୍ଲ ଯେନ୍ନ ନିଶି ଦିବସ ସେ କୁତୂହଳେ ଯେ । ୩୫ ।

ଚପଳାପାଙ୍ଗୀ ବାଳା ସଙ୍ଗରେ ରସିକବର ସ୍ନେହରଙ୍ଗରେ
ରସି କିତୁରେ ସେ ଅନଙ୍ଗରେ ନ କଲେ ଦର ଯେ ।
ସ୍ୱବୁ କୁସୁମସମସ୍ତେ ବନେ ଶୁଚି ମାସରେ ହର୍ମଜ ବନେ
ବର୍ଷାରେ ରମ୍ୟ ହର୍ମ୍ୟ ଭବନେ କଲେ ଅଦର ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକିରଣ ରଜନୀରେ ଶରଦେ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ପଦ୍ମଧୋଦରେ କ୍ରୀଡ଼ି ହେମନ୍ତେ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକରେ ଶିଶିର ନିଶି— ମାନଙ୍କେ ଅଙ୍କ-ପର୍ଯ୍ୟଙ୍କେ ବସି
ନବୀନ ନିକେତନେ କଳପି ତୋଷ ସନ୍ତତେ ଯେ । ୩୬ ।

ଚନ୍ଦ୍ରୋପଳାର ଉତ୍ତର ଘରେ ତମ୍ବୁଳପୁର ନାମ ଛିଡରେ
ଥିଲେ ନରେଶ ମନ୍ତ୍ରି କର୍ତ୍ତିରେ ମଧୁରବର ଯେ ।
ଚତୁର ଧୀର ଶମଧୂରର ଧାତ ନୃପତି କୁଳଶେଖର
ଚୌହାଣବଣ ଲୁମ୍ବଦାନର ଚନ୍ଦ୍ରମାବର ଯେ ।

ଗୃହଦେବଯାତ୍ରରେ ଯାହା ପ୍ରତାପ ଯେ ।
ଚଳିଲା ଦେଖି ବୈରୀଗଣଙ୍କୁ ତାପ ଯେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶ-ନୃପତି-   ପାଟରେ ଅଧ ପ୍ରବୁଦ୍ଧ ଅତି
ତୁଷଂପରାସୁ ଯାହାଙ୍କ ପ୍ରତି କଥା ବିଳାପ ଯେ । ୩୭ ।

ଗୃହ୍ମଟରେ ତାଙ୍କର ଜାତ   ଶ୍ରୀ ପୃଥ୍ୱୀ ସିଂହ ନୃପ ସାକ୍ଷାତ
ଧର୍ମମୂରତି ବୋଲି ବଣ୍ଣାଉ ଅବନୀତଳେ ଯେ ।
ତନ୍ତ୍ର ଯେ ବହୁପୁଣ୍ୟବାନ   ଦରିଦ୍ର ଜନେ ବିବିଧ ଦାନ
ବିତରି କଲେ ସ୍ୱଗନିଧାନ ସ୍ୱକୀର୍ତ୍ତି ଫଳେ ଯେ ।
ତଦତୋରଣା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣପୁରନଗରୀ ଯେ ।
ତବନ୍ଦ୍ରୀଗ ଥିଲା ଯା ପ୍ରତି ଧର ଯେ ।
ତରତ ଯାହାଙ୍କର ଉଚରେ   ଗାଆନ୍ତି ଏବେ ନାଃସଂକୋଚରେ
ଅଣ୍ଡିତ ଜନବର୍ଗ ପଞ୍ଚରେ ଯା ଦାଗ ପୂର ଯେ । ୩୮ ।

ଦହ ଛୀରସାଗରେ   ସ୍ୱବର୍ଣ୍ଣପୁର ପ୍ରଜା ଭାଗ୍ୟରେ
ଜାତ ନୀଳାଦ୍ରି ସିଂହ ଯୋଗ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ତନୟ ଯେ ।
ର ଯେ ସ୍ୱଚରିତ   ପୁଣି ଅଶେଷ କଳାସମ୍ମିତ
ହାଇ ପାଳନ୍ତି ପ୍ରଜା ଅଣ୍ଡିତ ଭବ ସୁନୟ ଯେ ।
ଦେଖ ମୁଁ ତାଙ୍କ ପୁତ୍ର ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର ଯେ ।
ତନ୍ତ୍ର ମାନସେ ସ୍ୱବର୍ଣ୍ଣ ଶମ୍ଭୁ ରୁଦ୍ର ଯେ ।
ବର୍ଣ୍ଣିର ଏବାଦ ରପ   ବର୍ଣ୍ଣିନ ଛଳେ କୃଷ୍ଣର ଯଶ
ଗାଇ କହନ୍ତି ପାତକ ଧ୍ୱଂସ ଅର୍ଣ୍ଣବ ଭଦ୍ର ଯେ । ୩୯ ।

ଚଉତିଶ ଛନ୍ଦେ ସରସ   ପ୍ରବନ୍ଧ ବନ୍ଧ ହୋଇଲା ଶେଷ
ରଚନ୍ତି ଏଥି ଉପମା ଶ୍ଳେଷ ଭୂଷଣ ଶୋଭ ଯେ ।

ତଂ ପଚନ ଛଗଧ ବଳ ଅମଳ ଦଧ ଗୋପ୍ନ ଛଉ

ଦବଳ ଯାହା କେ ଯେ ଶ୍ରୀଛ ଯେ ।

ଉଦାସ୍ତଦ୍ୟ ଗଦ ଲିଉସ ଯେ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ବା ଦେ ଲିଉସ ଯେ ।

ବରୁରେ ଦୁଝିବେ ବେକେ ଛନ ଯେବ୍ବ ଦାବ୍ୟ ବଦନେ

ଦେବେ ଯେ ଏଣ୍ଟ ଦୋଷ - ସୁଧାଭଳପ ଯେ । ୪୦ ।



Printed by V. Kar The Utkal Sahitya Press, Cuttack